- Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz! -

RED

ISSN 1307-072X
9 771307 072007
Sayı 49, Ekim 2010-10,
3,5 Lira (KKTC 4 Lira)

Devlet,
'cemaat',
operasyonlar,
Haliç'te yaşayan Simonlar
ve...

PENSİLVANYA'DA ZIPLAYAN PokeMonlaR!...

Akşamsefası

MELİH GÜNAY
gunaym@yahoo.com

Avrupa işçi sınıfı ayakta!

Brüksel'de kitlesel eylem, İspanya'da genel grev, Letonya, Sırbistan, Fransa, İrlanda'da büyük çaplı protestolar!

Avrupa Sendikalar Birliği'nin (ETUC) çağrısı ile 29 Eylül'de Brüksel'de düzenlenen eyleme; üye ülkelerden sendikaların ve işçi örgütlenmelerinin katılımıyla yaklaşık 100 bin emekçi katıldı. Biz de Hollanda'da çalışan emekçiler olarak otobüslerle Brüksel'e gittik. Bozulan sosyal düzen ve her geçen gün daha da büyüyerek devam eden işsizliğe karşı sesimizi yükselttik... Finans sektöründe patlak veren krizin ardından, devletler bankaların ve sistemin nefes almasını sağlayacak yardım paketlerini hayata geçirilmiş ve krizin faturası emekçilere çıkarılmıştı. Krizin faturasının işçi sınıfına kesilemeyeceği, krizin yarattığı olumsuzlukları zaten kötü hayat şartlarında yaşayan emekçilerin sırtlamayacağını duyurmak için alanlara çıktık.

Aynı gün İspanya'da genel çaplı grev ve eylemlerin yanında, yine bazı üye ülkelerde de gösteriler ve eylemler yapıldı. Avrupa Birliği üye ülke hükümetlerinin yeni yıl için açıkladıkları bütçe planlamalarında, krize yol açan burjuvaziye yönelik herhangi bir yaptırım olmadığı gibi, sosyal harcamalardaki kısıtlamalara son iki yılda olduğu üzere daha da yoğun şekilde devam edileceği öngörülüyordu.

En büyük eylem

İşçi sınıfı, burjuva politikacıların kendi temsilcileri olmadığını artık daha iyi kavrıyor. Çünkü sadece seçim süreçlerinde meydanlarda sosyal düzen ve ekonomik iyileştirme palavraları atanların, ekonomik her açmazda bunun acısını işçi sınıfından çıkardıklarını herkes anlıyor. Üretim olmadan sermayenin birikmeyeceğini, üretimi sağlamadan artık bir değerin birikmeyeceğini görüyorlar artık. Son eylemin, 1930 krizinden bu yana Avrupa kıtasının gördüğü bu en büyük krize karşı Brüksel'de düzenlenmiş en büyük katılımlı eylem olmasına da bu yüzden şaşırmamak gerek. Ancak sermaye birikecek diye hiçbir çalışan sermayedarın elinde tutabileceği iş gören bir alet olmak istemiyor. İşçi sınıfı yaşamak için kendini heder edercesine çalışmak değil, daha iyi bir toplum için daha iyi bir gelecek için üretmek ve umut beslemek istiyor.

Tarih durağan olmadığı gibi aynı zamanda öğreticiliğini yaşanmışlıklarıyla hafızalarda yer ederek gösteriyor. Sınıf bilinci,

böylelikle yükselmeye devam ediyor.

Fakat bu kadar geniş çaplı, bu denli geniş katılımlı olmasına rağmen yaklaşık 6 km uzunluğunda bir kortej oluşturan bu kızgın kalabalık kendine şu soruyu sormadan da edemedi bence: Peki ya şimdi? Belli ki, kısıtlamaları ve tasarruf politikalarını olduğu gibi hayata geçirilecekler. Belli ki iflas eden devletler çığ gibi büyüyen işsizlik rakamlarına müdahale olsun diye kolaya kaçıp 'kemer sıkma' çığırtkanlıklarına devam edecek.

Brüksel'in güney yakasından başlayıp saat 16:00 gibi Belçika'nın temsili bağımsızlığını simgeleyen yapının da bulunduğu Jubelpark'ta son bulan eylemde, ülke temsilcileri işçilere seslendi. En çok katılım, beklenildiği gibi Belçika'dandı; eylemin ortak talebi, krizin faturasının kemer sıkma tedbirleriyle emekçi sınıfa çıkarılmamasıydı. Diğer yüksek katılım Almanya ve Fransa'dan geldi. Kendi adıma özellikle Almanya'dan gelen ve işçi tulumuyla kortej yapan maden işçilerini gönülden selamlamak isterim. Daha sonra Hollanda, Lüksemburg, Polonya, Avusturya, İngiltere, İrlanda, Romanya, Bulgaristan, Yunanistan, Portekiz ve Danimarka diğer katılan ülkelerden başı çekenlerdi.

Katılımın bu denli büyük olmasının sebebi, eylem için sendikaların kesenin ağzını açmasıydı muhakkak. Aksi takdirde hem daha uzun mesafe katederek eyleme katılmak zorunda olan, hem de görece refah düzeyi daha az olan ülkelerden bu denli büyük çaplı bir katılım beklemek abesle iştigal olurdu. Tabii ki bu denli büyük katılımın öngörüldüğü eylemler için organizasyon ve maddi olanaklar gerekiyor, hele sadece bir ülkeyi değil de neredeyse 30 ülkenin içinde bulunduğu ve ekonomisinin merkezileştirilmeye çalışıldığı bir kıtadan bahsediyorsak.

Lakin özetle işçi sınıfı halen kendi derdini anlatabilmekten çok uzak. Bunun sebebleri malumunuzdur, yaşamak için ekmek derdine düşmüş emeğin -haklı- sınıfları dertlerini anlatabilmek için hâlâ sendika bürokratlarına dayanmak zorunda. Bu sendika temsilcilerinin işe yarayabildiğini söylemek zor. Hollanda'da bunu yakından gözlemleyebiliyorum. İşçilerin işverenlerle olan sorunlarının çözümünde çoğu zaman işçiler lehine bir sonuç çıkmıyor. Örneğin binlerce posta emekçisinin işine son verilmesi veya daha geniş anlamda işsizliğin artması karşısında sendikalar, sivil toplum örgütleri çok zayıf kalıyor.

Krizlerde toplumların sağ politikalara kayma eğilimi, işçi sınıfını daha da köleleştiriyor. Fakat herkes farkındadır ki, emekçiler dertlerini güzel kelimelerle süslenmiş şatafatlı cümlelerle anlatmak yerine, kendi elleriyle inşa ettikleri dünyayı yine onların yaşamlarını kendi bencillikleri için ustaca manevralarla karartan çapulcu burjuvazi ve onun çanak yalayan koltukçularına zindan ederek gösterir.

Aynı dava için...

Bu eylem sanki bir karnaval yürüyüşü gibi göründü bana. Çünkü Avrupa Birliği hâlâ ortak bir eylem yapılabilecek bir kurum gibi durmuyor. Oysa pazarın ortak olması, ortak para birimlerinin olması, sınırlarının fiilen kaldırılması, bayrak ve Meclis'e sahip olması ve hatta sokaklarında eylem yapılabilecek bir başkentinin olması Avrupa Birliği'ni tıpkı bir devlete benzetmeye yetiyor olmalıydı. Son günlerde üye ülkelere tanınan müsamahaların artık suyunun çıktığını fark edip, katılım paylarına ya da ödenmeyip üstelik yok olan borçlardan avro kullanan ülkelerin ekonomilerinin daha kötüye gitmesine kadar birçok sorunu tartışan Avrupa Birliği Meclisi, yine de eylemin öyle hafife alınır cinsten olmadığını anlamıştır.

Eyleme son olarak bir de şu açıdan bakalım istiyorum: Yukarıda bahsettiğim ortaklıklarının dışında, birçoğu başka kültürden ve dillerden, dahası birçok farklılıkla orada bulunan işçiler, birbirlerinin dilini anlamasalar da aynı dava için yan yana yürüdüler. Bu, işçi sınıfının uluslararası birliğinin hem mümkün, hem de gerekli olduğunu bir kez daha gösterdi...

ÜMİT DERTLİ

Avcı, Simonlar ve bizimkiler

Herhalde bir devrimcinin hayatta en son isteyeceği şey işkenceci bir polis şefiyle 'cürüm' olmaktır. Böylesi bir durum, bir devrimci için normal şartlarda ancak bir acı ve utanç kaynağı olabilir. Fakat, içinden geçmekte olduğumuz şartların hiç de normal olmadığını dikkate aldığımızda Hakan'ın (Soytemiz), Ecevit'in (Piroğlu), Baha'nın (Okar), Özgür'ün (Kalafat) ve son operasyonda göz altına alınan, tutuklanan diğer dostların, yoldaşların Hanefi Avcı gibi bu devletin en derin ve en has adamlarından biriyle, işkenceciliği kendi beyanlarıyla da tescilli olan ve ellerine onlarca devrimcinin kanı bulaşmış bir polis şefiyle aynı davaya dahil edilme konusunda hiç de utanç duymadıklarından, olsa olsa bu saçma duruma acı acı güldüklerinden eminiz. Hele bir de Hanefi Avcı'nın ifade vermeyi reddetmesini savcılar iddianamede **'örgüt tavrı'** olarak değerlendirirlerse *-vallahi eskiden, sorguda susma hakkını kullanmak örgüt tavrı olarak değerlendirilir, suçlamalara dayanak teşkil ederdi, bizzat şahidim-* vaziyetin Nejat Uygur skeçlerinden bile daha gülünç olacağına şüphe yok.

Evet, operasyonun üzerine kurulduğu tuhaf ve saçma senaryo, yazanların ve sahneye koyanların zeka ve izan düzeylerini bütün açıklığıyla sergilerken, bir yandan da cüretlerinin ulaştığı boyutu gözümüzün içine sokuyor. Bu operasyon, kafası asgari düzeyde çalışan ve niyetini bozmamış devrimci, komünist, demokrat, yurtsever solcu kişi ve çevreler açısından tekrar tekrar ve ciddiyetle okunması gereken bir derstir. Ciddiyetle okuyalım...

Her yol mubah!

Öncelikle, **malum polis şefiyle hemfikir olma pahasına belirtmek gerekir ki, bu bir cemaat operasyonudur.** Ve fakat, o polis şefinden farklı olarak biz meseleyi yalnızca cemaate bağlayıp **devletin kendisini ve emperyalist projeyi göz ardı etmiyoruz**. Bu operasyon, geleneksel burjuva devlet aygıtının söz konusu cemaat ve işbirlikçileri eliyle kabuk değiştirmesi, emperyalizmin ve sermayenin yeni dönem yönelimlerine uygun yeni bir statüko yaratılması yolunda atılan adımlardan biridir. Bu bakımdan, aynı zamanda bir devlet operasyonudur, arkasında emperyalistlerin bulunduğu bir operasyondur. Ve, ne ilktir ne de son olacak.

Operasyonu son anayasa değişikliğinden, Ergenekon operasyonlarından, hatta 28 Şubat'tan ayrı değerlendirmemek gerek. Zincirin son halkasıdır. Hakan Gülseven bu süreci kapsamlı biçimde ele aldı ileriki sayfalarda...

'Kürt Açılımı' ile birlikte Kürt Ulusal Hareketinin tasfiye edilmesine dönük girişimler ve hatta, dış siyasetteki Yeni Osmanlıcılık yönelimleri, İsrail'e efelenmeler, 'Van Minüt' şovları, İran ile muhabbet falan da aynı çerçevenin içindedir. Bu süreçte ortaya çıkan tüm gelişmeleri, operasyonları, atılan adımları, söylenen sözleri de ancak bu çerçevedeki yerine oturttuğumuzda anlamlı sonuçlara ulaşabiliriz.

Örneğin 'Kürt Açılımı'nı ya da Ergenekon operasyonlarını bağlamından soyutlarsanız, "Memlekete demokrasi geliyor," diye havalara zıplamak ve desteklemek gayet makul görünür ve insanı olmadık yerlere sürükleyebilir. Öte yandan, her **fiil**in bir **fail**i (Kim tarafından yapılıyor?) ve mağduru (Kime/neye karşı yapılıyor?) ve failin de bir **saik**i (Ne amaçla yapılıyor?) vardır. Siyasi analizlerde, fiillerin kendisini ve hele de mağdurlarını ön plana çıkarmak insanı çok yanlış yerlere götürür. **Esas olan fail ve saiktir.** Bir işi 'kim yapıyor' ve 'niçin yapıyor' soruları anahtar sorulardır.

Doğru soruları soramazsak, fiili ve mağduru esas alırsak, mesela Veli Küçük ve İbrahim Şahin'i hapse tıktılar diye Ergenekon operasyonunun 'iyi bir şey' olduğu sonucuna varır, operasyonu kimin niçin yaptığına bakmaksızın gidip Silivri'de mahkeme önünde, **"Davanın takipçisiyiz, sonuna kadar gidilsin!"** gibi talihsiz açıklamalara imza atabiliriz. Ya da **'statüko'** ve **'değişim'** gibi kendi başlarına hiçbir anlamı olmayan kavramları dilimize dolayarak **sınıfsız sıfatsız bir 'demokrasi'** teranesi okuyabilir, hatta Allah korusun, Başbakan'ın teveccüh ve teşekkürlerine mazhar olabiliriz.

Devrimci Karargah adı altında yapılan son operasyonu bu çerçevede okumaya devam edelim. AKP çatısı altında toplanmış bulunan ve başını Fethullahçıların çektiği koalisyon uzunca bir süredir karşısına dikilen her türlü muhalefeti akla gelebilecek –ve son operasyonda görüldüğü üzere gelemeyecek – her türlü yöntemi kullanarak saf dışı bırakma, kendi statükosunu oluşturma ve iktidarı mutlak biçimde ele geçirme planını adım adım, ilmek ilmek örmekte. Polis ve yargı içindeki örgütlenmesi vasıtasıyla ve kendine bağlı propaganda araçlarını da son derece etkin bir şekilde kullanarak muhaliflerini itibarsızlaştırmak, gayri meşru ve polisiye vakalar haline getirmek, en etkili ve en sık başvurulan yöntem. Muazzam bir resmi ve gayri resmi dinleme/izleme teşkilatı, hemen herkesle ilgili oluşturdukları dev bir arşiv, koskoca bir dezenformasyon ve kara propaganda ağı, sivri zekalı senaristler, uygulayıcı polis, asker, hakim, savcı teşkilatı ve ihtiyaç halinde tüm bunları harekete geçirmeye yarayan bir küçük düğme var **Pensilvanya'da konuşlu Ağlak İmam'ın elinin altında.** Basıverince o düğmeye, bir de bakıyoruz yeni bir 'dalga' gelivermiş.

Burjuva muhalefetinin tepesinde Ergenekon adını verdikleri bir kılıç sallanıyor. En küçük bir aykırı ses, en ufak muhalefet hemen Ergenekon torbasına tıkılıveriyor. Hem kamuoyunun gözünde 'Veli Küçükgiller'in işbirlikçisi haline getiriliyor; hem savundukları eksik ve sakat da olsa, kırıntı halinde de olsa emperyalizm karşıtı fikirler gözden düşürülüyor; hem de cemaatin ve iktidarın **'temiz toplum kahramanı'** olarak lanse edilmesi sağlanıyor. 'Veli Küçükgiller'le yan yana getirmenin pek ikna edici olmayacağını çözmüş olmalılar ki Kürt Hareketi'nin tepesinde **KCK** kılıcı, devrimci sol muhalefetin tepesinde de **Devrimci Karargah** kılıcı sallanıyor aynı şekilde.

Kendi polisini, kendi askerini, kendi yargıcını, gastecisini, iş adamını, profesörünü, kanaat önderini ve hatta kendi aykırı sesini, muhalefetini çoktan devşirip sahaya sürmüş olan bu yapılanma kendi 'sol'unu da oluşturmuş durumda. DSİP gibi, EDP gibi soldan devşirip kendi kapısına bağladığı **ihanet şebekeleri**ni sol diye yutturmaya çalışıyor. Makbul solculuk, Ufuk Uras'ın, Doğan Tarkan'ın yaptığı gibi yapılıyor, o kapıya bağlanmayı reddeden, kendi bildiği gibi solculuk yapmaya çalışanı da türlü komplolarla, entrikalarla kriminalize edip polisiye bir vakaya indirgeyerek, kitlelerden koparmaya, marjinalleştirmeye çalışıyor. Emekçilerin nezdinde solu itibarsızlaştırarak kendi iktidarlarını daha da sağlamlaştırma amacı güdüyorlar.

Bu bakımdan, son yapılan operasyonla aslında bir taşla birkaç kuş vurmak istiyorlar. Bir yandan Devrimci Karagah örgütüyle hiç bir ilgisi olmayan ve pek çoğu birbirini dahi tanımayan farklı çevrelerden devrimcileri saçma sapan suçlamalarla aynı torbaya doldurarak sol üzerinde bir terör dalgası estiriliyor. Bir yandan da, Hanefi Avcı adlı 'davadan dönmüş' eski Fethullahçı, eski polis şefini susturmak, cezalandırmak amaçlanıyor. Bu Avcı, kesin olarak bilmediğimiz bir saikle devlet içindeki, özellikle de polis ve adliye teşkilatındaki Fethullahçı yapılanmanın boyutlarını ifşa etti ya kitabında, onun bedelini ödüyor. Yalnızca bedel ödetmek de değil amaç, ifşaatlarına devam etmesini engellemek ve asıl olarak da kamuoyunda Avcı'yı karanlık işlere bulaşmış, ahlaksız, teröristlerle işbirliği yapan sözüne güvenilmez bir kişi seviyesine indirip kitabında anlattıklarını değersizleştirmek. Bunu becerebildikleri biraz şüpheli olsa da sola, devrimcilere yönelik amaçlarına ulaştıkları aşikar. Zira, bir haftadır bütün gastelerde televizyonlarda bu operasyon konuşuluyor fakat herkes Avcı'nın ve ona yapılanın doğruluğu ya da yanlışlığı üzerinde ahkam kesiyor. Gözaltına alınan, tutuklanan devrimcilerden kimse bahsetmiyor. Operasyonun topyekün saçmalığını konuşmuyor medyanın bilirkişileri, saçmalık yalnızca Hanefi Avcı üzerinden dillendiriliyor. Ayıp.

Naziler gibi

Biz perasyonu bu minval üzere okuyoruz. Çıkardığımız sonuç ise, yönetici ve üyeleri tutuklanan SDP'nin, operasyonun ardından yaptığı *AKP'den Sosyalistlere Karşı Yeni Bir Reichstag Yangını Davası* başlıklı açıklamasında yer alan aşağıdaki satırlarla aynıdır:

"Yasama ve yürütmeyi bütünüyle elinde bulunduran, yargıyı da büyük ölçüde avucunun içine alan ve referandum sonrası Anayasa değişiklikleri ile tamamen ele geçirecek olan, son Yüksek Askeri Şura kararlarının alınış sürecinin de açıkça ortaya koyduğu üzere beğenmediği unsurları tasfiye ederek askeriyenin komuta kademesini kendisi belirleyen, emniyet teşkilatına tamamen hâkim olan, üniversite üst yönetimleri ile yazılı ve görsel basının önemli bir bölümünün desteğine sahip olan AKP, referandum galibiyeti sonrası mutlak hükümranlığını konsolide etme yolunda ilk adımlarını atmaktadır."

Yani, adına ister **'islami faşizm'** diyelim, ister **'sivil darbe'**, ister **'cemaat darbesi'**, farklı bir evreye girildiği aşikardır. Bu yeni evrede, kuvvetle muhtemel ki cemaat ve AKP bu yolda önüne çıkan herkese saldıracaktır. Bütün devrimci çevreler, muhalif sendikalar, sınıf ve meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri, 'yandaş' olmayan Alevi kuruluşları ve hatta en azından simgesel düzeyde solun kalesi olarak bilinen kimi emekçi mahalleleri, kasabalar, şehirler benzer yöntemlerle, komplolarla, provokasyonlarla teslim alınmaya çalışılacaktır. Unutmayalım ki **Reichstag Yangını** komplosu yalnızca bir başlangıçtı. Zincire eklenecek halkalar daha geride...

ALİ OSMAN COŞKUN

Karpuz hırsızı saadeti

DESEN: ALİ OSMAN COŞKUN

Ah, insan denen 'makine'...

Yumuşak yumuşak konuşarak, kimselerin beynine/kalbine 'fitne' sokmadan; kanla, şeytanî projelerle –aslında iyi tanımlanıp şeytanın maskesinin defalarca düşürülmüş olmasına rağmen- dolup taşan çivisi çıkmış bir dünyayı Pollyanna'ya taş çıkartacak güzellemelerle anlatanlar vardır...

"Kızım" der bunlar, "Saint-Benoit'da okuyor işte, güzel güzel Fransızca" şeyediyor... "Hocaefendi de, Türkmenbaşı'nın başkentinde güzel güzel Türkçe okutuyor, n'olmuş ki"... "Amerikan üniversitelerinden doktora derecesi kapmış pırıl pırıl vatan evlatları da, nice nimetleri tepip, o Türkmenbaşı başkentinde –"ah, ben gördüm, yaşanmaz oralarda"- çile dolduruyorsa, o vatan evladını şeyeden dinî motivasyon da olmicak mı?.. Saint-Benoit'nın kurucu papazlarını ne motive ediyordu ki?..."

19 Ağustos'u 20'ye bağlayan geceyarısı, *NTV Soruyor* adlı programda, bir zat, aynen böyle bir konuşma yaptı. İsteyen bakabilir... Zat'ın 'zat'lığıyla sadece toplumsal 'tip' oluşu sebebiyle meşgulüz, hatırlatırız...

***

Ah, insan denen 'makine'...

Mırıl mırıl konuşur, bu 'mırıl mırıl'cılar; bebekler pek sever bu mırıl mırıl konuşan adamları -en azından 'Tıp' böyle söylüyor-... Onlar konuştukça, dünyanın çivisinin 'yerinde' olduğuna ikna olup mışıl mışıl uyuyuverir koca bebekler... "Yau" derler, "suç mu cemaat mensubu olmak?"

Gündüz devrilen kamyonetten karpuz çalıp, akşam TV başında esneyen koca hırsız 'bebek'ler, mırıl mırıl fikir beyan eden bu mekteplileri hiç sevmez ve pek izlemez: "De get len, yumuşak"ı yapıştırıp, münasip kanala geçerler... Enselerine tokat yapıştıranlara bayılan bu potansiyel/fiilî/berdevam faşist 'koca bebek'ler, 'erbezi hukuku' kanallarını buluverirler...

Bu, devrilen kamyonetten karpuz çalma 'işi' de aynen oldu: 19 Ağustos'ta *NTV akşam haberleri*nde, kameraman çekim yaparken, devrilmiş kamyonetten etrafa saçılmış hasarsız karpuzları; sükûnetle, ve sırıtarak, ve keyifle, ve kameraya poz vere vere ve büyük bir huzur ve iştahla kendi otomobillerinin bagajına istif edenleri izledik... İsteyen denetleyebilir.

***

Ah, insan denen 'makine'...

Televizyonların, gazetelerin, cemaatlerin, her türden sosyalliğin bu 'mırıl mırıl' adamları, 'demokrasi'nin hallerine pek duyarlıdırlar... Nerede milim gelişme, nerede santim hassasiyet artışı, nerede demokratik ilerleme var, pek bilirler... Ceza hukukçusudurlar, anayasa hukukçusudurlar, medeni hukukçudurlar, icra-iflas hukukçusudurlar, hukuk matematikçisi ve sıkı demokrasi duacısıdırlar... "7'yi mi denetlemek kolaydır, 22'yi mi?" -HSYK için, mesela- oyunu oynayarak, elmalarla armutları toplayıp/çıkarıp/çarpıp/bölerek tahsil hayatlarının matematik derslerinden intikam alırlar...

***

Matematikle yapılır mı, bilmiyorum; en tuhaf toplama /çıkarma /çarpma / bölme insan denen 'makine'yle yapılabiliyor: 'Kasımpaşa' delikanlılığı, karpuz hırsızlığı, cemaat mensubiyeti, 'yüksek demokrat' olarak damıtılırken emperyalizm / sınıf / kapitalizm gibi kavramlardan arıtılmış entelektüel, kimyası 'simya'ya bağlanmış 'sosyalist', muhalefeti pazara çıkarılmış sanatçı,vs. –örnekleri Borges'vari bir *Çin Ansiklopedisi* tarzında uzatmayarak iyilik yapıyorum- vs., vs.; birbirleriyle basbayağı toplanabiliyor/çıkarılabiliyor/çarpılabiliyor ve de bölünebiliyor...

Netice: Mevcut hayatın insanları...

Mevcut hayatın insanları: 1- Rejisörleri marifetiyle kapitalizmi insana sunulmuş kader olarak din'le pazarlamakla ve her neyse o 'demokratlık'la tarihe geçmeye 'çalıştırılan' bir başbakan -ki, tiyatro dilinde 'Fars' olarak adlandırılan oyunun tiyatro sahnesindeki baş oyuncudur-, "Türkiye'yi sermayeye şeyettirmeyeceğiz" diye 'gürlüyor'... 2- Gece 12'den sonra eğlence yerlerindeki müzik yasağı hakkında konuşan bir belediye başkanı -yasak karşıtlığını anlatmak için-, "bayramlarda çok trafik kazası oluyor diye yola çıkmayı yasaklayacak mısınız?" diye 'teorik/matematik' pusu atıyor... 3- Malûm / sakin / muzaffer karpuz hırsızları: Sakin / huzurlu / mutlu, karpuz çalıyorlar... 3333- Akla ziyan her halta 'akıl' sokuşturan çok bilmişler... 3334- Borges'vari söylersek, 'uzaktan da yakından da küçük görünenler'... 3335- TV'de görünemeseler de pencereden görülebilenler...

6666- ???

***

Ah, insan denen 'makine'...

mantar tarlası

13 ilde sıkıyönetim yürürlüğe girdi. Huzura susamış milletimiz yürekten sesleniyor: Merhaba Asker.
Nazlı Ilıcak, 17.12.1978, *Tercüman*

***

Türk Silahlı Kuvvetleri, ülkemizde her şeyin çıkmaza girdiği bir dönemde yönetime el koymuştur. Bence zamanında ve yerinde bir karar alınmıştır. Halkımıza hayırlı ve uğurlu olmasını diliyorum.
Sezen Aksu, 1980, darbe sonrası...

***

"Ramazanın ilk sahuruna kalktık, ilk iftar ise bu akşam. ...Kent dindarı bir şekilde daha doymuş, gün görmüş ve bu inancı kendi ulviyeti acısından kişiselleştirmiş, kültür olarak algılamış, daha gelişmiş insandır."
Onbir Ayın Liboşu Mehmet Altan...

***

O sıcak pideden ilk lokmayı kopardığım anı biliyorum yalnızca, hissettiğim mutluluğu biliyorum, o mutluluğun sonsuzluğa yayılmasındaki sevinci biliyorum. Ben bunun için dindarlara gıpta ediyorum. Ben bunun için ramazan pidesini o kadar çok seviyorum.
Ahmet Altan... Biz de ailenize gıpta ediyoruz... Bu hızla yakında 40 tas su dökünür çarşafa bile girersiniz.

***

LeMan dergisi, demokrat yazarları pon pon kız olarak çizmiş. Derginin kapağını intemette gördüm. Baktım benden başka Engin Ardıç, Fehmi Koru, Oral Çalışlar, Yiğit Bulut, Hadi Uluengin, Mehmet Altan da var...
Emre Aköz... Ve demokrat yazarlar mızıka takımı!

***

'EVET' dememek için, ya 'vicdansız' ya da 'Tayyip'e takık' bir halde 'ruh sağlığını yitirmiş' biri veya kafası fosilleşmeye başlamış bir 'bağnaz' olmalıyım. Allah'a şükürler olsun ki hiçbiri değilim!
Cengiz Çandar müessesesi allaha şükürler sunar!

***

"Başından itibaren evet diyerek desteğini ortaya koyan Saadet Partili kardeşlerimi kutluyorum. BBP'li kardeşlerimi kutluyorum. Bağımsız Ülkücüler'i kutluyorum. 'DEVRİMCİ SOLCU İŞÇİ PARTİLİ' arkadaşlarımı kutluyorum, liberalleri kutluyorum. AK Parti'ye gönül veren Ak Partili kardeşlerimi kutluyorum. Hak-İş Konfederasyonu, Memur Sen'i başıdan itibaren verdiği destek nedeniyle kutluyorum. Genç Sivilleri kutluyorum. Dünyanın dört bir yanından, okyanus ötesinden bu sürece destek veren tüm kardeşlerimi kutluyorum.
Tayyip Erdoğan müessesesi Ronilere-Bobilere teşekkürler sunar!

***

Ramazan ayında cadde kenarındaki restoranda içki içebilmek istiyorlar; yahut "Kızım 18 yaşına geldi ve elbette sevdiği bir adamla birlikte olacak, ne var bunda? Evlilik şart değil ki" dedikleri zaman "ötekileştirileceklerini", Türkiye'nin diğer bölümleri tarafından namussuzlukla, şerefsizlikle itham edileceklerini düşünüyorlar; bu nedenlerle Anadolu'nun varsıllaşan ve mobilize olan Sünni/muhafazakâr kesimleriyle fazla yüz göz olmak istemiyorlar.
Nihal Bengisu Karaca 'hayır'cı sahil şeridi için 'gavat bunlar' demeye getirirken... Hakikaten kendisiyle pek fazla yüz göz olmak istemiyoruz...

***

Sanat galerileri arasındaki çekişme olabilir...
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın, Tophane'deki saldırıya dair müthiş çözümlemesi!..

HAKAN GÜLSEVEN

Yankilerin kucağında zıp zıp zıplıyorlar

Azıcık akıl ve izan sahibi olan herkes, son süreçte yaşananların, insan zekasına hakaret eder tarzda hazırlanmış bir kurmaca olduğunu anlamıştır. Genel kabul gören ismiyle 'Cemaat', sonunda pisliğini sosyalistlere de bulaştırma kararı almış olacak ki, Ergenekon davasıyla adım attığı komplolar dizisinde yeni bir merhaleyi başlattı. 'Cemaat'in cerahatini ortalık yere akıtan Hanefi Avcı'yı bertaraf edebilmek üzere, alelacele bir operasyon hazırladılar ve farklı kesimlerden sosyalistleri bu operasyonun çeşnisi gibi kullanmaya kalkıştılar. Kendi adıma, ilk kez bir düşmanın bu bu kadar alçalabildiğini görüyorum. Demek göreceğimiz varmış...

İnsan bu tür durumlarda çeşitli hislere kapılabilir: Endişe, korku, baş ağrısı, bilinemezlik, boş vermişlik... Bende uyanan tek his ise tiksinti oldu... Güncel kapitalizm iliklerine kadar işlemiş, topluca emperyalizmin kucağına oturmuşlar, hiç dillerinden düşürmedikleri 'hizmet' düsturunu Yanki'ye hizmet olarak ifa ediyorlar; gülsuyu kokularıyla bezedikleri, badem bıyıklı yüzlerine yamadıkları o sahte 'huzur'la, ibadet eder gibi üçkağıt çeviriyorlar ve hakikaten mide bulandırıyorlar...

Düşmanlığın da, savaşın da bir hukuku olur. Bunların tek hukuku, bel altından vurmak... 'Hocaefendi'lerinden öğrendikleri doktrin böyle özetlenebilir hatta... Ve hatta bunları özetleyebilecek tipoloji de gözümüzün önünde mevcuttur: Tuncay Güney! Hem 'cemaatçi', hem haham, hem ajan, hem eşcinsel, hem Kanada'dan 'bildiren' bir tanık... Münferit bir fert mi? Hayır. Bunların tamamı 'hizmet aşkı'yla aynı hüviyetleri bezenebilecek tıynettedir... Tuncay Güney 'cemaat'in prototipidir... Aynısından seri imalat yapıldığı belli olmuştur...

Affınıza sığınarak, bu sayı için, arkadaşlarımızın yazılarının da aralara serpiştirildiği, uzun bir dosya hazırladım. Meydanlarda yürütülen sınıf mücadelesinin yerini, alemin yatak odalarına bile kamera konan iğrenç bir komplo ortamının aldığı bu tuhaf memlekette, olabildiğince sınıflar mücadelesinin rotasında, ama komplo süreçlerine de değinerek ilerleyeceğiz...

1. ÇIBANIN KÖKÜ

Neredeyse amentü gibi tekrarlanan bir laf var: Neo-liberal planların uygulanabilmesi için ABD ve Türkiye'nin büyük burjuvaları 1980'de generallere darbe yaptırdılar. Sonra ortalığı düzleyip planlarını uygulamaya başladılar... Doğrudur... Peki ama o neo-liberal planlar ne? Dahası, sadece o kadar mı?

ABD liderliğindeki dünya emperyalizminin son 35 yıla damgasını vuran süreçte yürüttüğü çizgi, bugün çok daha açık görülüyor ki, dünyanın yeniden sömürgeleştirilmesi planına dayanıyor. Bu plan, kukla hükümetlerle, olmuyorsa askeri işgaller yoluyla, yoksul, emperyalizme bağımlı ülkelerin tüm kaynaklarının emperyalist merkezlere akıtılması ve dünyaya tek merkezden, sadece o merkezin işine gelecek bir çeşit 'işbölümü'nün dayatılması anlamına geliyor.

Enerji kaynaklarının denetimi, yeniden sömürgeleştirme planının en önemli ayaklarından birini oluşturuyor kuşkusuz. Dünya petrol rezervlerinin yüzde 10'u Irak'ta, yüzde 10'u da İran'da. Hem de en kaliteli petrol rezervleri bunlar. İran'da üstüne üstlük bir de yüzde 10'luk doğalgaz rezervi var. Bunlara Hazar havzasının yüzde 5 civarındaki rezervini ekleyebiliriz. 'Büyük' ya da 'Genişletilmiş Ortadoğu Projesi' dedikleri şey, bu enerji kaynaklarının ele geçirilmesi, güvenli bir biçimde emperyalizmin hizmetine akıtılması projesinden başka şey değil. Elbette yan faktörleri unutmayalım. Bölge ekonomisini denetlemek ve buradan nemalanmak da bir hedeftir. Sadece Türkiye'nin dünyanın en büyük 20. ekonomisi olduğunu, Türkiye ve bölge pazarına egemen olmanın hayli kâr sağlayabileceğini de dikkate alalım mesela...

Bir evvelki ABD Başkanı George W. Bush, ikinci başkanlık döneminin yemin töreninde, son derece açık bir biçimde, kendilerine biat etmeyen ülkelerdeki yönetimleri ya paşa paşa ya da zor yoluyla, iç çelişkileri kullanarak, çatışmaları besleyerek hizaya sokacaklarını ilan etmişti. Ortadoğu'nun bir 'plan' kapsamına alınmasından daha tabii bir şey var mı bu durumda? Ülkelerin görünürdeki kısmi egemenliklerini bile yok edeceğini alenen duyuran bir emperyalist makineyle karşı karşıyayız yani. Bu ne demek oluyor? Mesela, ABD'nin Irak işgalinde Türkiye'nin peşkircilik rolüne soyunması anlamına gelen 5 Mart tezkeresine Meclis 'hayır' mı dedi? Bir sonraki seçimde AKP, 'hayır' oyu veren milletvekillerinden bir tekini bile listelerinde aday göstermedi! Bu AKP'nin değil, ABD'nin tasarrufuydu.

Sonra, Türkiye halkı, Amerika'dan yüzde 86 oranında nefret ediyordu. Ortadoğu kaynaklarını sifonlayıp evine götürmek isteyen bir kuvvet, bu nefret denizinin ortasında kendini güvende hissedebilir miydi hiç? ABD Ortadoğu'yu kendi iradesine biat ettirmek için Türkiye'yi tam manasıyla teslim almak zorundaydı. Türkiye'deki İslami akım, bu misyon için, çeşitli merhalelerden geçirilerek muhallebi gibi yumuşatıldı...

28 Şubat, sanılanın aksine bir bütün olarak İslami akıma karşı gerçekleştirilen bir operasyon değildi. İslami akım içindeki 'ulusalcı' kanadın tasfiyesini mümkün kılan, ruhunu çok önceden ABD'ye teslim etmiş şimdiki AKP kadrolarının önünü açan bir neşter darbesiydi.

Benzer biçimde Ergenekon davası da, kendini laik-Kemalist olarak adlandıran kesimler içindeki 'ulusalcı' kesimleri ayıklama ve sindirme harekatıdır. Bizzat NATO-ABD tarafından dünya ölçeğinde 'komünizm tehdidi'ne karşı örgütlendiği ve eğitildiği bilinen kontrgerillanın Türkiye kolu içinden, bir kısım pisliği ayyuka çıkmış şahıs ve lümpen mafyozlar alınmış, 'ulusalcı' asker, bürokrat, gazeteci ve siyasetçilerin en kolay hedef haline gelebilecek olanlarıyla ilintilendirerek Silivri'ye yollanmış, böylelikle 'laik-Kemalist' kanat da hizaya çekilmiştir...

'Ulusalcı' kimdir? Uzun lafa gerek yok, kapitalist düzenle hiçbir derdi olmayan, eskiden beri ABD'yle işbirliğini 'karşılıklı menfaat' teranesiyle meşrulaştıran, hatta bu 'karşılıklı menfaat' teranesine samimiyetle inanan ahmaklara 'ulusalcı' denir. Bunlar, Sovyetler Birliği'nin göçüp gittiği bir dünyada ABD'nin artık 'sana menfaat yok, sadece bana var' doktrinini geliştirdiğini idrak etmekte zorlandıklarından ya da kendilerine yediremediklerinden, Avrasya merkezli yeni 'karşılıklı menfaat' ilişkileri geliştirebilir miyiz diye saf saf bakınırken, yine ABD'nin örgütlediği yeni kontrgerillanın tezgahlarıyla Silivri kafesine tıkılıvermişlerdir...

Yani çıbanın kökünde ABD vardır. Yenilenmiş kontrgerillanın ve Cemaat'in kökü de oradadır...

6. Filo kıble yapılmış, namaz kılınıyor...

2. NEDEN 'CEMAAT'?

Bu hususu fazla uzatmanın bir lüzumu yok. Cemaat'in 'Hocaefendi'si, bilinçli hayatının tamamını bizzat ABD'nin hizmetinde geçirmiştir. Komünizmle Mücadele Demekleri'nden başlayarak, ABD'nin yararına gerçekleştirilen tüm provokasyonların İslami sosu bu kaynaktan dökülmektedir. Devrimci öğrenciler 6. Filo askerlerini denize dökerken, 'cemaat'in embriyonu olan ekip Dolmabahçe'de 6. Filo gemilerini kıble yapıp namaz kılmıştır.

12 Eylül darbesini ayakta alkışlayanlar, 'karakol'a selam duranlar da bunlardır. Mükafatları verilmiştir...

Daha o dönemlerde başlattıkları okul-dershane örgütlenmesiyle militanlarını yetiştirmeye başladılar. Ciddi bir sermaye birikiminin temellerini attılar. Daha en başından, her dönem, her güce yaltaklanabilecek nitelikte olduklarını ortaya koymuşlardı. Türkiye'de desteklemedikleri iktidar yoktur. Bu sayede her kuruma adam yerleştirdiler. Şimdi Emniyet, MİT, YÖK ve Yargı başta olmak üzere her kritik kurumda hakimdirler, sırada ordu vardır...

İkiyüzlülüğü, namertliği bir doktrin olarak benimsediklerini belirtmiştik. "İcap ediyorsa, açın hanımlarınızın başını, bunların hepsi 'hizmet' için!" direktifi verebilecek tıynetteki 'hocaefendi'lerinin aynı tıynetteki talebelerinden söz ediyoruz. Neticede ABD'de yuvalanarak, CIA referansıyla karargahlarını da burada inşa ettiler. Pensilvanya, Ohio ve sair karakolları aynı zamanda komploları tezgahlayan kadroların eğitildiği merkezlerdir. Detaylı araştırma yapma fuzuli çabasına girmeye gerek yok; daha detaylı bilgileri bir zamanlar bizzat 'cemaat'in ikinci adamı olan Nurettin Veren'in itiraflarından ve Hanefi Avcı'nın kitabından öğrenmek mümkündür.

'Neden cemaat?' sorusunu ancak bu tablonun bütününe vakıf olarak yanıtlayabiliriz: Kendilerine bir iktidar yaratmaya çabalayan, Müslümanlığı bu uğurda sadece söylem olarak kullanan ve cüretini emperyalist pışpışlardan alan bir yer altı örgütlenmesiyle karşı karşıyayız. Hedeflerine giden her yolu mubah gördükleri için, ABD'nin hizmetinde olmak onlar açısından bir sorun teşkil etmemektedir...

Hemen belirtmekte fayda var: AKP bu 'cemaat' için sadece bir aletten ibarettir. AKP'de ifadesini bulan tarikatlar koalisyonu umurlarında bile değildir. Şehvetle, resmi ve gayrı resmi devletin bizzat kendisi haline gelmektedirler...

3. İSLAMİ AKIMLAR VE TARİKATLAR: SINIFSIZ BİR ÇORBA MI?

AKP'de buluşan tarikatlar koalisyonunun da 'cemaat'in de sınıfsal bir karşılığı var elbette. AKP hükümetinin hizmet ettiği sınıfsallık, emperyalist sermayenin oluşturduğu 'enternasyonal' sınıfsallıktır. Hükümete 'sömürge tipi' niteliğini veren de esas olarak budur. Emperyalist tekellerin çıkarlarını temsil eden yasaların paşa paşa geçirilmesi hükümetin temel misyonudur. Devlet aygıtı da bu misyon çerçevesinde yeniden şekilleniyor tabii...

Haklı olarak bir soru atılacak ortaya: TÜSİAD'da ifadesini bulan Türkiye büyük burjuvazisi buhar olup uçtu mu? Hani kapitalist devleti o ülkenin büyük sermayesi yönetirdi? Elbette Türkiye'nin o koca koca patronları buhar olup uçmadı. Ne olduğunu iyice anlamak için, buyurun, Türkiye'deki sermayenin son 10 yılda geçirdiği evrime bir göz atın. Şirket satın almalarında ve birleşmelerinde büyük bir payla yabancı sermayenin Türkiye ekonomisine dalış yaptığını, Türkiye büyük burjuvazisinin esas olarak emperyalist sermayeye tam manasıyla entegre olduğunu, dolayısıyla AKP hükümetinin hizmet ettiği gücün küçük de olsa ortağı olarak iktidarlarını koruduklarını kolaylıkla göreceksiniz. Sadece, artık Türkiye'nin şeklen de olsa egemen bir ülke olmasından hiçbir çıkarları yoktur, ellerini iç siyasetle daha az kirletmektedirler, o kadar. Hem abartmayalım: Türkiye büyük burjuvazisinin topunu bir araya getirdiğinizde, bir Shell kadar etmemektedir; hatta Shell'in yarısı bile etmemektedir!..

Büyük patronlar, en fazla, ülkedeki yaşam tarzının giderek ucube bir hale dönmesinden bireysel olarak huzursuzlanabilirler; neticede ikametgah ilmühaberleri bu topraklardaki muhtarlardan alınmaktadır. Öte yandan, artık siyah-beyaz Türk filmlerinde olduğu gibi fakir kız – zengin oğlan kombinasyonunun hayat bulabileceği bir sokak yaşamı yoktur. Burjuvazi, kendi yaşam alanlarında steril bir vaziyette keyfine bakmakta, dışarıdaki cangılda olup biteni ancak bir safari turizmi yabancılığında takip etmektedir.

AKP teşkilatına vücut kazandıran sınıfsallığı ise, yine bir safari türeviyle, tekneden atılan bulamacı kapmak için suda çırpınan köpekbalıkları üzerinden tarif edebiliriz. İç pazarın kırıntılarını toplayıp sermaye birikimlerine eklemek isteyen geleneksel Anadolu tefeci-bezirganlarının güncellenmiş halidir AKP gövdesinde ifadesini bulan, ona hayat veren sınıfsallık. Ne var ki, bunlar emperyalist sermayenin izin verdiği alanı doldurabilir ve kırıntı toplayabilir ancak. Çok azı büyük sermaye kulübüne katılabilecektir.

Halbuki kimileri, İslami soslu sermayenin büyük burjuvaziyi tehdit ettiği rüyasını görüyor. Uzanlar mı? Uzanlar'a cezayı kesen, 2 milyar dolar dolandırdıkları Motorola'dan başkası değildir. Bu dünyada kimse ABD'yi dolandıramaz. Aydın Doğan mı? Medyadaki yeniden şekillenme sürecinde, bizzat emperyalist toplum mühendisliği çerçevesinde hizaya sokulmuştur. Doğan Grubu mesajı biraz geç almış ya da kendini yeni duruma uyarlamakta geç kalmıştır, o kadar. Tekil örnekler kaideyi değiştirmeyecektir...

Peki AKP'ye 'gönül vermiş' yoksul yığınlar? Doğrusu, ortada 'gönül vermiş' bir yığın yoktur. İslami demagojiden etkilenen ama esas olarak sadaka aracılığıyla kurulmuş saadet zincirinin sol halkasını oluşturan sefalet ve cehalet içindeki yığın, hiçbir iktidarla 'gönül ilişkisi' kurmaz. Aç kamını doyurma güdüsüyle günlük refleksler geliştirir, o kadar. Brezilya'da 'sol' Lula iktidarının dağıttığı aylık sadaka ile AKP iktidarının dağıttığı erzak ve kömür nitelik olarak aynıdır. Hiç kuşkusuz o sadakaları alıp iktidarları oylarıyla besleyenlerin niteliği de aynıdır; belirsizliktense sadakaya tamah etmektedirler...

TÜSİAD, MÜSİAD, TÜMÜNE MÜSHİL İLACI AT!..

Padişah, pek demokrat I. Recep Tayyip, referandum propagandasını sürdürürken, oyu konusunda renk vermeyen TÜSİAD'a, "Bitaraf olan bertaraf olur," diye buram buram demokrasi kokan bir laf etmişti.

Bereket versin ki, aklı evvel bazı köşe yazarları, başbakanın aslında, **"Bizden yana olmazsanız ümüğünüzü sıkarız,"** demek istemediğini, asıl amacının, "Bir olay hakkında tarafsız kalırsanız, olay sizi yenik düşürebilir," mesajını vermek olduğunu buyurdu. Onlar olmasaymış, yabancı gazetelere 'elemination' olarak geçen söz, 'kötü niyetlilerin oryantalist önyargılarına' kalacaktı az daha!

Hem biz öyle demokrat bir başbakana sahibiz ki, kendisinin herkesin fikrini özgür iradesiyle ortaya koymasını istediğine, "Sessiz kalmayın, isterseniz çıkın, 'hayır' deyin, yeter ki demokrasimiz kazansın," şeklinde düşündüğüne hiç şüphe yok. Ancak, Tayyip'in gözden kaçırdığı bir nokta var ki, artık 'hükümet temsilcisi' olan valilerin İstanbul sorumlusunun 'vatandaşın oyu etkilenir' gerekçesiyle 'hayır' çalışmalarını engellemesinden ders alan TÜSİAD, belli ki vatandaşı etkilemek istememiştir!

TÜSİAD AKP'den ne istiyor?

Yine de TÜSİAD, bu gözdağına boyun eğmeyerek başbakanı eleştirdi, helal olsun! Ümit Boyner'e göre başbakanınki 'talihsiz bir açıklama'ymış! Sert bir çıkıştı doğrusu! Peki, TÜSİAD'ın AKP ile ne alıp veremediği var? Son dönemde işler kesat mıdır acaba? Fakat bakın İTO'nun (İstanbul Ticaret Odası), AKP ile arasında her şey yolunda ki, referandumda 'evet' diyeceklerini, bunun iş dünyasının önünü açmak için gerektiği açıklamasında bulundular. Bunun nasıl olacağı konusunda da bir açıklama yapsalardı ya! Hem TÜSİAD neden iş dünyasının önünü açacak bir değişikliğin karşısında durmak gibi bir çelişki sergiler ki?! Bizi ya TÜSİAD, ya da İTO fena halde kandırıyor.

İş dünyasının önü nasıl açılıyor, bir düşünelim. Yeni düzenlemede vergi borcu bulunan işadamının yurtdışına çıkışına kolaylık gösteriliyor. O zaman iş dünyasının önü değil, çalanın çırpanın dünyası açılıyor demektir! Artık ülkeyi soyup soğana çevirenler rahatça kaçabilir. Sonra

başbakanla ters düşüp üzerine gelinince, çareyi parti kurup seçimlere katılmakta bulmazlar. Bu ülkede Cem Uzan bile barajı aşıyordu ya az kalsın, TÜSİAD da parti kurup seçime gidebilir. Nitekim başbakan hukukçulara, "Çok meraklıysan cübbeni çıkar, parti kur, yarışalım," gibi rekabetçi bir çağrılarda bulunmuştur. Bu teklifi neden TÜSİAD düşünmesin?

Bir de ülkenin selameti açısından, şöyle bir yaklaşım içerisinde olanlar var: "Eğer referandumda hayır çıkarsa borsa düşecek, faizler yükselecek, ülke krize girecek."

Piyasacılar ülke menfaatini düşünürken, siz 'hayır'cılar utanmıyor musunuz ülkede yeni bir krize yol açmayı?! Hâlâ, başbakanın deyimiyle 'eski, hastalıklı, ideoloji' peşindesiniz! Zira kendisi de 'hayır' çıkması durumunda küresel sermayenin kaçacağını söyleyerek bundan ne denli korktuğunu açıklamıştır yandaş medya ekranlarında.

Ülkede her türlü hukuksuzluk, baskı ve zulüm varken gıkı çıkmayan TÜSİAD'ın birdenbire demokrasi hayranı kesilmesinin ardında, rollerini AKP ile birlikte el ele güçlenen MÜSİAD'a kaptırma korkusu mu var acaba? I. Recep Tayyip, TÜSİAD'ı MÜSİAD'laştıramadığını şöyle açıklıyor:

"Sıkıntımız şurada, İstanbul sermayesi her nedense para kazanma konusunda bizimle anlaşıyor ama siyasi olarak anlaşamıyorlar. 'Siyaseten sizi desteklemeyiz' diyorlar. İşte anayasa çalışmalarına çağırdık, konuştuk. İstedikleri bazı konuları gerçekleştirdik. Anayasayı sizinle oluşturuyorsak, buna sahip çıkacaksınız. 2001'de sahip çıktıkları halde, şimdi sahip çıkmıyorlar."

Tayyip Erdoğan'ın, bunca yıllık diktatörlük tecrübesinde hâlâ bir şeyi kavrayamadığı görülüyor. TÜSİAD, sizi 'siyaseten desteklemek' zorunda değil. Hatta daha önceki, bizzat kendi yaptığı siyasi açıklamalara da, bugün sadık kalmak durumunda değil. Çünkü altın kural bellidir: 'Sermayenin ideolojisi yoktur.' Neyse ki, MÜSİAD'ın var! Hoş başbakan da inkar değil, itiraf ediyor gelecek dönemde 'bertaraf' rüzgarları eseceğini: "Sermaye ciddi anlamda el değiştiriyor!" Eh, nereye doğru olduğu da açık şekilde belli herhalde...

Kedi TÜSİAD'sa köpek kim?

Halbuki TÜSİAD, referandumdan sonra asıl amaçlarının 'referandum sonucundan bağımsız olarak, Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyaç duyduğunu dile getirmek olduğunu' açıkladı. Şaka yapıyorsunuz! AKP ile aralarında sorun yaşamayıp kazanacakları trilyonları düşünmek istedikleri belli. Yılların getirdiği olgunlukla 'işimize bakalım biz' mantığına erişebildikleri görülüyor. Siz değil miydiniz, yağı, unu piyasadan çektirip hükümet deviren? Başbakanın buradaki tespiti gerçekten yerinde: "Bunlar önceki hükümetlerle kedi-köpek gibi oynadılar."

Buradan hareketle, şimdi kedi gibi sinmiş bulunan TÜSİAD'ın karşısında, ipleri eline almış olan hükümet, köpek mi oluyor? Ayrıca aradaki 'konsomatris' rolünün kime düştüğü çok muğlak! Başbakan burada ne olmak istiyor bilinmez ama demokratik açıklamasından sonra kediye dönen, Trabzon'dan 61, Samsun'dan 94, Adana'dan 106 ve Diyarbakır'dan 495 kuruluş, evet oyu kullanacağını jet hızıyla açıklamıştı.

Bu durum TÜSİAD'a olan hayranlığı kat be kat arttırıyor! İlkeli duruşları takdire değer. Zira iyice gaza gelerek, "Sermayenin hegemonyasına son vereceğim!" diyen Tayyip'in sözlerini tehdit olarak algılamadıklarını, bunun yalnızca yine şu meşhur talihsiz açıklamalardan biri olduğunu söylediler. Ya bizler gibi 'bitaraf'larıyla güldüler, ya da yine fena halde kabızlık çekmekteler!

HAKAN AYTAÇ

YARATTIKLARI ÜLKE!

Tüm bu çabamız özgürleşebilmek için. Başvurduğumuz işler, girdiğimiz sınavlar, kaydolduğumuz kurslar... "Bunu da atlatırsam olacak," diyerek başlıyoruz yola ve sonra bize gösterdikleri yolların bir yere çıkmadığını fark ediyoruz.

Geçenlerde gördüğüm bir haber bize gösterilen çözümlerin çözümsüzlükten başka bir şey getirmediğini kafamda iyice somutlaştırdı. Konya YGS birincisi kapkaç yapmış! Hiçbir zoru yok, sadece okuluna gidecek parası yokmuş. İzmir'e, okuluna gitmek istiyormuş ve cebinde 3 lira varmış sadece. "Ben bu bölümü nasıl okuyacağım?" diye kendine sormaması normal. Çünkü kimse ardını göstermiyor. Bu sistemde, "Çalışan kazanır!" sloganıyla gaza gelen yüz binlerce öğrenci buna inanarak bir maratona başlıyor. Bir yeri kazandıklarında tekrar bir sınavla karşılaşıyorlar ve bu sınavda yalnızca iki seçenek var: Parası olan okur, olmayan okuyamaz.

Parası olan ön elemesiz bu sınavı atlatıyor. Olmayan için birkaç alternatif var. Bir cemaate üye olup öğrenim süresi boyunca rahat etmek ve hayat boyu onlar için çalışmak olabilir mesela. Part-time bir iş bulup, dersleri yarı uykulu dinleyip, hiçbir sosyal ve kültürel aktivitede bulunmadan üniversite hayatını bitirmek de bir seçenek. Tabii üniversitenin bir bilim merkezi olması gerektiğini tartışmıyoruz bile bu koşullarda, nasılsa üniversiteler artık 'kariyer merkezleri' zihniyetiyle işliyor. Daha fazla kontenjan, daha donanımsız üniversiteler ve gözükmeyen işsiz ordusu bize sunulan yeni çözüm. Fakat bu koşullarda eğitim almak için bile bir tür doğal seçilimden geçmek gerekiyor. Zayıf olan önce dışlanıyor ve yavaş yavaş öldürülüyor.

Haberdeki genç arkadaş, bu alternatifleri deneyebilecek kadar bile seçilmedi. Oysa gösterdikleri yoldan dosdoğru gitmiş ve yaptıkları sınavda birinci olmuştu. Çalışmasının sonucunda her türlü baskıdan kurtulup özgürleşebileceğini ummuştu. Seçilmeyi beklemek, elenmeyi de göze almaktır aslında. Öznesi olduğumuz bir şeyi seçmesi gereken de bizleriz. İzin verildiğinde değil ancak istediğimizde özgür olabiliriz.

Kapkaççı olarak yeni ceza kanunu çerçevesinde 'gasp' kapsamında yargılanacak olan A.K. polislerin kollarında götürülüyor geleceğine. Diğer tarafta ise karı-koca, arkadaş, cemaat kardeşleri çifter çifter KPSS derecesi yaparak dershane önlükleriyle fotoğraflar çektiriyor. Hal böyleyken ÖSYM'nin durumunu açıklığa kavuşturmak gerekmiyor mu? Halihazırda referandum sonucuyla Başbakan'ın temenni ettiği yabancı sermaye akışı da sağlanmışken, ÖSYM'yi özelleştirmeyi, büyük kentlerin alışveriş merkezlerinde açılacak mağazalar zincirleriyle soru satışını yasallaştırmayı düşünmenin zamanıdır. Sınavdan önce soruları alacak bir 10 bin dolarcığı olmayanın sınavdan sonra bir yeri kazanmasının da değeri yok nasıl olsa...

ÖZGE YERLİKAYA

4. HRANT DİNK VE MUHSİN YAZICIOĞLU'NU KİM ÖLDÜRDÜ?

Kıbrıs'taki gazeteci Kutlu Adalı cinayetini merak edip anlamaya çalıştığım vakitler, Kıbrıs sol siyasetinin önde gelen simalarından Alpay Durduran, "Parayı takip et, katili bulursun," demişti. Bu laf zihnime kazındı. Artık 'komplo' niteliği taşıyan her olayda menfaatler zincirini takip ediyorum. Bu kadar komplonun tezgahlandığı bir memlekette, bizim de biraz zihin çalıştırma hakkımız olsun, değil mi?

Hrant Dink'in öldürülmesi, bir sembolün yaratılması ve bu sembolün kullanılmasıdır aynı zamanda. Hrant Dink cinayeti, üzerinden para kazanılacak bir 'iş' olmadığına göre, onun ölümünden siyasi menfaat sağlayan kesimleri kulaklarından tutup ortaya çıkarmamız icap eder.

Birincisi, bu cinayet, esas olarak Ergenekon operasyonunun en önemli katalizörüdür. Başka deyişle, 'cemaat'in devlet aygıtında egemenliği ele geçirmek üzere başlattığı harekatın en önemli parçasıdır Hrant Dink cinayeti. Buradan bakarsak, Türkiye'nin emperyalist Ortadoğu statükosunun kurulması ve istikrara kavuşturulması için zaruri olan dönüşümünde bir tarihsel momenttir bu cinayet ve Ergenekon operasyonundan, Ermenistan'la yeni sürecin başlatılmasına, hatta sözde 'sol' liberal kesimlerin emperyalizm ve AKP'ye yedeklenmesine kadar pek çok 'iş'te kullanılabilen bir malzemeye dönüştürülmüştür. Tabii sadece 'menfaat' tanımı üzerinden, maç skoru tahmin eder gibi komplo tahminlerinde bulunmak bize yakışan bir iş değildir. Bu sebeple, istikametimizi cinayeti 'cemaat'le buluşturan maddi kanıt yönüne çevirebiliriz.

Tetiği çeken Ogün Samast'ı Yasin Hayal adındaki psikopatın yönlendirdiği, onun ise, bir polis muhbiri olan Erhan Tuncel'le irtibatı biliniyor. Bir zamanlar Trabzon'daki linç sürüsünü 'halkımız' diye tanımlayıp kol-kanat geren ve bugün Emniyet İstihbarat Daire Başkanı olan Ramazan Akyürek'in, Erhan Tuncel'i 'muhbir' niyetine kullandığını resmi kayıtlardan öğrenmiş bulunuyoruz. Ramazan Akyürek'in 'cemaate yakın' olduğu iddiaları bize ait değil, her yerde karşımıza çıkıyor. Ve tabii, polisin cinayet öncesinde elde edilen istihbaratı hasıraltı ettiği bilgisine de haiziz... Bunları alt alta yazıp sadeleştirmek mümkündür...

Bu arada, Muhsin Yazıcıoğlu nereden mi çıktı? Bir an için, hayatında ilk kez bindiği helikopterin, müthiş bir talihsizlik sonucu kaza geçirdiğini değil de, araya kimi parmakların girip helikopteri düşürdüğünü farz edelim -ki bu dillendirilen iddialar arasındadır-, bu sabotajı kim, niye yapar? Muhsin Yazıcıoğlu, 1980 öncesi Ülkü Ocakları'nın başındaki isimdir ve darbe sonrası atıldığı cezaevinde yaptığı, "Devlet bizi kullandı," tespitini daha sonra yüksek sesle dillendirmiş, faşist hareketi bölüp kendi partisini kurma cüretini göstermiştir. Ne var ki, başında bulunduğu BBP, bizzat Merkez Yürütme Kurulu üyeleri ve il başkanları düzeyinde, başta Hrant Dink cinayeti olmak üzere büyük provokasyonların aktörü haline gelmiştir. 'Kullanılma alerjisi'yle harekete geçen Muhsin Yazıcıoğlu'nun durumu kontrol altına almak için hamle yaptığını biliyoruz. Muhtemelen ciddi bilgilere ulaştı ve Hrant Dink'i öldürenler tarafından öldürüldü. Ya da, hep beraber oturacağız, bir kimsenin hayatında ilk defa bindiği helikopterin arızalanıp iki günden uzun süre bulunamayacak bir dağ başına düşme ihtimalini hesaplayacağız... Benim matematiğim o kadar kuvvetli değil...

5. YALÇIN KÜÇÜK HAKLI MI, YOKSA DURUM FARKLI MI?

Malumunuz, memlekette komplolar arttıkça, komplo yazarlarının da işleri açıldı. Her belanın Yahudi soyundan geldiğini, Türkiye'yi 'dönme' Sabetayistlerin idare ettiğini iddia ederken, kendi kökeninde de Yahudilik olduğu komik bir biçimde ortaya çıkan Yalçın Küçük, bu komplo yazarlarının en başında geliyor. İşi emperyalizmin varlığı ve sınıflar mücadelesi üzerinden değil de, fi tarihinde öbür dünyaya intikal etmiş bir Subuti Emmi üzerinden tarif etmeye çalışırsanız, muhtemelen tek bir Sabetayistin bulunmadığı Papua Yeni Gine'nin, Tayland'ın ya da Bolivya'nın nasıl olup da sömürgeleştiğini izah edemezsiniz. Yani, komplolar sadece komplo olsun diye, Pamuk Prenses'teki büyücü türünden karanlık tipler tarafından yapılan işler değildir.

Türkiye'deki tüm komplolar, dün olduğu gibi bugün de emperyalist çıkarlar doğrultusunda atılan neşter darbeleridir. Bugün taşeronluk müessesesi, önemli bir insan kaynağına sahip 'cemaat' olarak karşımıza çıkıyor. O halde kimdir bu 'cemaat'in insan malzemesi? Şudur: KPSS sınavındaki soruları elde edip memuriyette bir sıra öne geçmek isteyen öğretmen adayı, polis olmak isteyen işsiz, polis teşkilatında karakol polisliğinden ya da çevik kuvvetten çıkıp kapağı bir şubeye atmaya hevesli dini bütün memur, yükselmek isteyen hakim ve savcı, saadet zincirine dahil olup alışveriş merkezi karşısında tutunmaya çabalayan esnaf, tekellerin masasından düşen kırıntıları kapmak için yanıp tutuşan sermayedar, ihale bekleyen müteahhit... Faşizmin tipik kitle tabanı, 'cemaat'in de kitle tabanıdır. Bunların militanlık düzeyleri çeşitlilik arz ediyor tabii. Yoksunluk nedeniyle küçükten 'eti benim, kemiği cemaatin' diyerek teslim edilmiş ve 'ışık evleri'nde belli hedeflere kilitlenmiş olarak yetiştirilen militanlar da var, nispeten daha gevşek bağlarla bağlı, sırf 'onlardan' gözükmenin avantajını kullanmaya çabalayan sahtekarlar da. Merkez çekirdeği oluşturan 'cemaat eliti' aynı zamanda sermayeyi denetleyen ve büyüten, teşkilatı 'imam'lar aracılığıyla idare eden bir yapıya sahip. Tartışılmaz bir liderleri var. Devleti yücelten tipik faşist örgütlenmeden tek farkları, ideolojik olarak sulandırılmış bir çeşit İslam'ı kullanıyor olmaları...

6. BİR 'ŞAKİRT'İN PORTRESİ...

Tabii 'Hocaefendi'nin müritlerinin hayatın her alanını istila etme konusunda doymak bilmez bir iştahları var. Üzerlerinden yapış yapış akan 'muhabbet insanı' takiyeciliğiyle, her alanı ele geçirmeye çalışıyorlar. İnternet ortamlarını bile... Son dönemde doluştukları ekşisözlük'ten çekip çıkardığım ve ilginizi çekeceğini düşündüğüm bir 'cemaat mensubu' portresini aktarmak istiyorum:

'ic benim icin' rumuzuyla yazıyor. 12 Aralık 2009 ile 12 ocak 2010 saat 23: 00 arasında tam 1419 yorum girmiş. 'ay yürüyüşü sırasında boka basan astronot' başlığına bile laf yetiştirmiş. Bu elbette bir çeşit psikiyatrik sorun. Ama daha önemli bir sorun, tedaviye muhtaç bu tür kimselerin ta Amerika'daki karargahta Fethullah Gülen'le görüşüyor olması. Kendi anlatımına göre hadise şöyle:

"(Fethullah Gülen) hepimizle ayrı ayrı ilgilendi. Bana ODTÜ'yle ilgili hiç ummadığım sorular sordu. 'Falanca hâlâ görevde mi, kaç arkadaş namaz kılıyor, arkadaşlara Allah'ı anlatmak için ne yaptık?' gibi. Çok enteresan bir insan."

Düşünsenize, 'FEM dershanesi öğretmeni' başlığı altına, "Kendini dinsiz imansız gençlik yetişmemesi için adayan muhabbet fedaisidir. Onlarca talebe yetiştirip güzel yerlere getirir, ateistler de bilgisayar başında ancak s.k tutar," diye yazıyor, yani hem mümin, hem s.k tutturuyor, hem "Ateistler klavyeden ayrılmıyor," diyor, hem bir ayda 1419 yorum giriyor... 'Ateistlerin tembel insanlar olması' başlığına, "Klavye başında atıp tutmalarından, gerçek hayattan kopuk olmalarından kaynaklanır. Çünkü ateistler sanal insanlardır. (...) Bir Fethullah Gülen'in önderliğindeki sivil toplum hareketinin yüzde biri bile olamazlar," diye döktürüyor!..

Belki o da bir 'muhabbet fedaisi' ve 'hizmet' işi yapıyor!.. Belki Fethullah bir dahaki sohbette, "Sözlükte kaç kişi namaz kılıyor, geçen ay kaç yorum girdin?" diye soracak... Hayır, zorlama falan değil, dikkat ediniz, 'cemaat' teşkilatına aidat ödeyen bir mürit bu, "Ben her ay bu adamlara para veriyorum, vermekle de gurur duyuyorum," diye yazıyor... Organik bağlantısı var... Bizzat Fethullah ondan, "ODTÜ'de kim ne kadar namaz kılıyor?" diye rapor alıyor... Düşünsenize, 'cemaat' bu tür adamlardan oluşuyor. "Göreceksiniz Ian siz, bekleyin az kaldı, beş seneye kalmaz Türkiye'yi ele geçireceğiz," diye yazıyor, intikam gününü iple çekiyor... (Bu yazıyı fark edip de ekşisözlük'te yazılanları silmezlerse, incelemenizi öneririm: Bir Kürt düşmanı, bir kadın düşmanı, bir eşcinsel düşmanı, 'hapishanedeki solcunun vibratör fantezisi' diye başlık açacak kadar insaniyet düşmanı, kısacası genel bir 'düşman' göreceksiniz karşınızda. Trajikomik bir vaka ve ne yazık ki bunlardan çok var...)

Tabii, bu tür adamların bu bireysel durumlarıyla kafa yapmak gayet mümkün, olağan, hatta kaçınılmazdır ama kendi şizofrenisini yanındakine sabırla yayan ve iktidar imkanlarıyla giderek dev bir sermayeyi kontrol eden, kendi gelişimi için CIA'nın istasyonlarını kurmaktan, ABD'ye hizmet etmekten çekinmeyen bir ŞTK (şizofrenler topluluğu kuruluşu), hiç kuşkusuz basit bir şaka değildir...

Öyle değildir ve daha evvel 'Allah rızası için' Rusya ve Türki cumhuriyetlerde kurmuş oldukları 'eğitim kuruluşları', birer CIA istasyonu olarak işlediği gerekçesiyle kapatılmıştır. Yoksa Putin'in de hoşuna giderdi bu pembe yanaklı tespih böcekleriyle bireysel olarak kafa yapmak...

7. AKP VE 'CEMAAT' VUVUZELALARI

Herkesin malumu olduğu üzere, bir ülkedeki, hele bizim ülkemizdeki iktidarı tam manasıyla zapt etmek ve devletin resmi ideolojisinde bir paradigma değişikliğine gitmek, medya zapt edilmediği sürece mümkün değildir. Bu nedenle, AKP medyada büyük operasyonlar gerçekleştirdi. TMSF'nin el koyduğu medya organları AKP ve cemaat yanlılarına peşkeş çekilirken, Sabah-atv grubu, bizzat Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün aracılığıyla, yarısı Arap sermayesi, yarısı devletin elindeki bankalar tarafından finanse edilerek, iktidarın baş borazanı haline getirildi. Hiç utanma, sıkılma yok; grubun başına Tayyip Erdoğan'ın damadı oturtuldu!..

Bizim medyada derebeylik gibi bir durum var. Yani medya kuruluşları, içindeki çalışanlarla beraber satılıyor, o 'çalışanlar' yeni patronlarının talebine göre fikir üretmeye başlıyor. Bu nedenle, daha düne kadar 'penis yazarı' kategorisinde anılan, köşelerinde tavla ve geyik muhabbeti çeviren bir kısım 'yazar'ın, bugün efendilerini bile hayret içinde bırakacak canhıraşlıkla iktidara yaltaklanması, kendilerine 'demokrat yazar' kategorisi açması kimseye şaşırtıcı gelmesin. Tabii bu pek 'demokrat' yazarların, yarın rüzgar tersine dönerse, köşelerinden 10. Yıl Marşı'nı seslendirmesi de sürpriz olmayacaktır...

Medya konusunda çok şey söylenebilir ve hiç kuşkusuz, sesimiz çıktıkça diyeceklerimizi diyeceğiz. Şimdilik kısa bir not düşüp bu faslı kapatalım: İktidarın eline geçtikten sonra tiraj ve reyting kaybeden Sabah-atv grubunu etkin kılabilmek adına müthiş bir promosyon yürütülüyor, kamyonla para dökülüyor. Sadece atv'deki dizilerin gruba maliyeti milyonlarca dolar. Bunun reklam olarak bir karşılığı yok. Ancak izleyiciyi düzmece haberlerinin etrafında tutabilmek için cepten yemeyi göze alıyorlar. Son olarak malum izleyici kesimine hitap eden Kurtlar Vadisi'ni transfer ederek, AKP'nin hizmetine sundular.

Bu Kurtlar Vadisi'nin ne kadar iç bulandırıcı bir dizi olduğu bir kenara, farkında mısınız, Türkiye devleti yapamadığı her şeyi bu dizi ekibine yaptırıyor. ABD'liler 'bordo bereli' subayların kafasına çuval mı geçirdi, Polat Alemdar gidip intikam alıyor, ABD'yle, İsrail'le dalaşıyor, vs. Son olarak, önümüzdeki ay vizyona girecek filmlerinde Mavi Marmara baskınının intikamını alıyorlarmış. Tam bizim hükümetin 'sanal delikanlılık' vizyonuna uygun bir durum. Hakiki hayatta tokadı ye, ye, sonra yalandan efelen ama hükümet ve devlet olarak hiçbir yaptırım uygulama, en sonunda hayali En Kahraman Rıdvan da gidip intikamını alsın, dosya kapansın! Ne güzel İstanbul!..

8. 'MARKSİST'LERİN İFTAR YEMEĞİ!..

AKP'de ifadesini bulan tarikatlar koalisyonunun ve özellikle de 'cemaat'in 'ılımlı İslam' söylemiyle adım adım faşizan bir iktidara dönüşen egemenliği, farklı toplum kesimlerinin desteğini sağlamaksızın, en azından tarafsızlaştırmaksızın sağlam bir temele oturamaz. Kendi patron kuruluşlarını oluşturdukları gibi, kendi sendikalarını da kurdular; ancak bu yetmedi, Türk-İş'e el atarak sendika ağalarını satın aldılar ve Mustafa Kumlu ile birlikte Türkiye'nin en büyük sendikal konfederasyonunun başına oturdular.

İdeolojik planda ise, emperyalizmin 'halkla ilişkiler' kampanyasında da çok işe yarayan satılmış 'aydın'ların hizmetine başvurdular. Ruhunu satılığa çıkaran bu 'aydın'ların öncüleri, zaten çoktan cemaat yayınlarına kapağı atmıştı. Medyada 'Hocaefendi'ye övgüler düzmek bir varlık koşulu haline geldi neredeyse. Radikal İki'de kültür ortamını yaratan 'sol' liberalizm, oradan her yana bulaşmaya, Türk ve Kürt 'entelijensiya'sı içinde inanılmaz bir etki sağlamaya başladı. Bizzat hükümet teşvikiyle kurulan Taraf gazetesi, cemaatleşen kontrgerilla örgütlenmesinin bu kanaldaki resmi gazetesi gibi hizmete sokuldu.

Bu yayılmanın, kendisini 'sosyalist' olarak adlan kimi kesimlerde de karşılığını bulması ise hakikaten mide bulandırıcı bir hal aldı. Pek çok iyi niyetli sosyalistin çabalarıyla, geceyi gündüze katarak yürütülen kampanyalarla Meclis'e gönderilen Ufuk Uras, artık gizleme gereği bile görmeden AKP'nin yardakçılığını yapmaya, Obama'yı ayakta alkışlayarak tescillenen emperyalizm yanlısı siyasetlerin bayraktarlığını yürütmeye başladı.

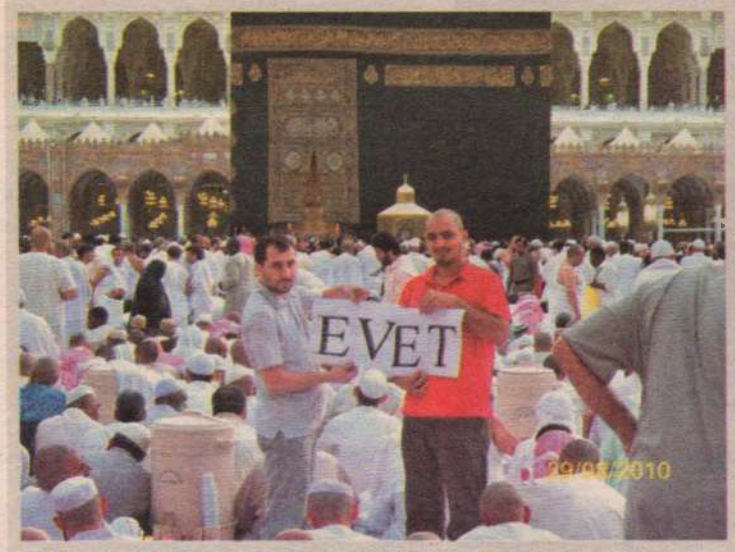
'Küçük ama mide bulandıran' DSİP'in hali ise hakikaten ibret verici. Bunların liderlik kadrosunun emperyalist fonlardan gelen paralarla geçindiğini, tamamı fonlanan derneklerin kuruculuğunu ve idareciliğini yaptığını belgeleriyle ortaya koymuştuk. Tekel işçilerinin direnişi sırasında, işçileri protesto eden 3H Hareketi adındaki provokatörlerin faaliyetlerine ev sahipliği yaptıklarını da duyurmuştuk. Genç Siviller'le işbirliği, Nazlı Ilıcak'la kol kola Beyoğlu turları falan da cabası...

Son numaraları, her fırsatta devrimcilere söven Roni Margulies'in ev sahipliğinde, 'cemaat' erkanına 'Yetmez Ama Evet İftarı' düzenlemek oldu! Mevzu o değil, isterlerse yaklaşan kurban bayramında beraber dana hissesine girsinler de, afişlerini AKP'nin il yönetimlerine astırarak 'referandum çalışması' yapıp, sonra da devrimcilere sövmek ve 'hakiki sosyalist' olduğunu iddia etmek biraz ayıp kaçıyor...

Ama esas önemlisi, EDP ve DSİP çevrelerinin, son 'cemaat' komplosu sonrasında Taraf'tan başlayarak yüksek sesle dillendirilen karalama kampanyasına koro halinde katılmalarıdır ki, işte burada 'çüş' deme hakkımız doğuyor...

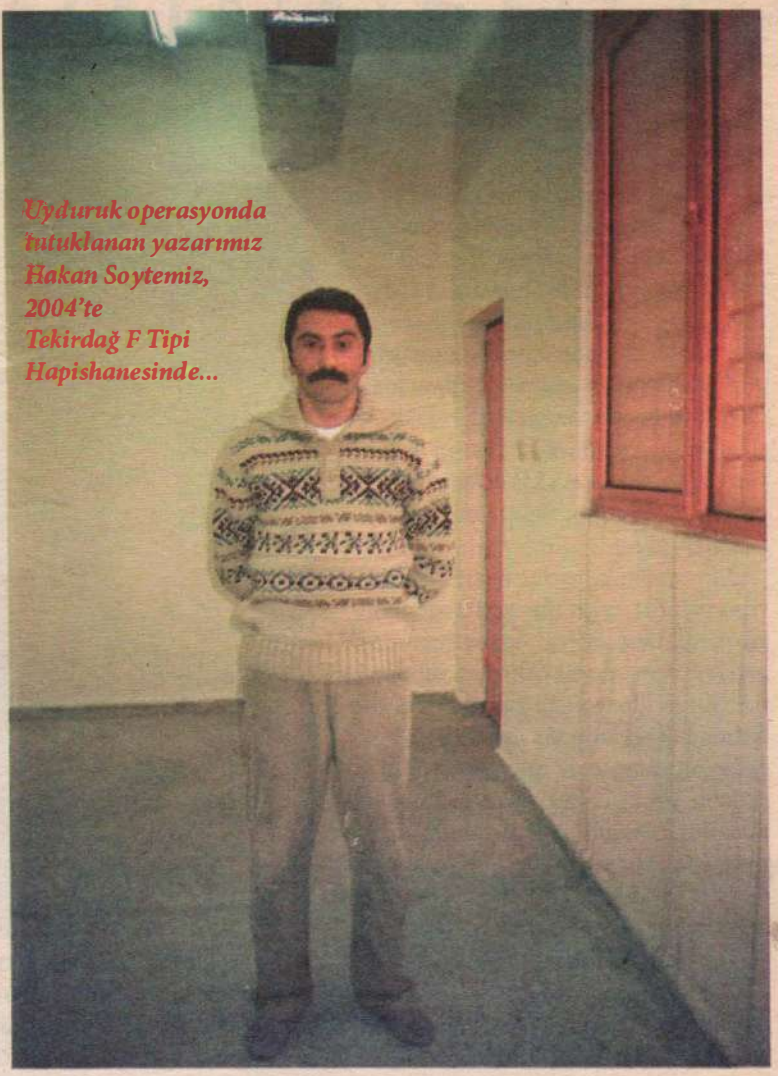
9. RÖNTGENCİ POKEMONLAR!..

Ümit Dertli, üçüncü sayfada, yazarımız Hakan Soytemiz'in de dahil edildiği 'Devrimci Karargah' operasyonunun niteliği yeterince anlattı. Ben işin diğer tarafına dikkat çekmek istiyorum... Farkındasınızdır, nedense bu 'cemaat' araya hep 'parça atıyor', elalemin cinsi münasebetlerini falan takip ediyor. 'Cemaat'in antenli ve hafif sapık Pokemonları sayesinde bu millet Deniz Baykal'ın donunu görme şerefine bile nail oldu. Yani, bir gün herkes ses kaydını, görüntüsünü, hatta kendi ses kaydı ya da görüntüsü diye başkalarının kayıtlarını 'online' izleyebilecek, dinleyebilecek. Sonra istediğin kadar, "O ben değilim!" diye feryat et! Mesela, bir donanma komutanlığındaki bir subayın hanımıyla başka bir subayın 'aşk kaçamakları'na dair bir 'telefon kaydı'nı bana bile yollamışlar. Askerliğini orada yapan bir arkadaş vasıtasıyla soruşturdum ve son dönemin moda 'trend'inin bu olduğunu öğrendim. Pokemonlar kendi aralarında oyun oynar gibi gerçek dışı kasetler dolduruyor, sonra da bunları sağa sola yolluyorlarmış; başkaları için de hazırlamışlar. Siz hiç bu kadar aşağılık bir şey duydunuz mu?

Bu arada, maazallah memleketimize 'düşman' saldırsa 'malımızı', 'namusumuzu' emanet edeceğimiz şanlı ordumuzun en büyük kumandanları bile, 'cemaat' sayesinde Bülent Ersoy'dan fazla albüm sahibi oldu. Yakında her birine klip çekilirse şaşmayın! Ne de olsa işin arkasında Amerikan teknolojisi var!

Klip demişken... Emniyet de artık operasyonlarına klip çekip 'cemaat' medyasına servis ediyor. Son operasyonda böyle bir güzellik yapmışlar. Kendileri hakkında ifşaata başlayan Hanefi Avcı'yı susturmak için alelacele tezgahlanan bu gayrı ciddi operasyonda gözaltına aldıklarını 'tehlikeli teröristler' gibi gösterebilmek için, fona koydukları Alman porno film müziği eşliğinde aksiyon görüntüleri hazırlamışlar. Anlaşılan artık bu 'konsept'e alışacağız... Ya da, eskiden, "Yabancı hakem getirilsin," diyen futbol yorumcuları gibi, yurtdışından savcı ve hakim getirilmesini ve bu tür operasyonlara onların bakmasını talep edeceğiz...

Uyduruk operasyonda tutuklanan yazarımız Hakan Soytemiz, 2004'te Tekirdağ F Tipi Hapishanesinde...

Bu memlekette düzene karşı çıkmanın bedeli her dönemde ağır oldu. Emekçi kökenden gelen ve her daim emekçilerin derdini dert edinen Hakan Soytemiz, daha önce de gözaltılar ve mapusluklar yaşadı. Üniversitede öğrenci mücadelesinde, mezun olduktan sonra işçi hareketi içinde, Özgür Üniversite'de ve çeşitli kitle örgütlerinde yer aldı. Yaklaşık bir buçuk yıldır **RED**'de yazan Hakan Soytemiz, **ENTERNASYONAL** kitap dizisinin de yazarları arasında...

10. NE YAPMALI?

Koskoca memleketin geleceğini tehdit etmese, işin içindeki 'komik' unsuruna daha pek çok şey ekleyip kafa yapabilirdik. Ne yazık ki, durum ciddidir. İşçi sınıfımızı köleleştirmek, ülkemizin tek umudu olan devrimci hareketimizi polisiye bir vaka haline indirgeyip imha etmek ve ucube toplum modelini tüm nüfusa dayatmak isteyen, İslam sosu katılmış bir faşizmle karşı karşıyayız. Son hamleleri, Kürt hareketini ehlileştirip Barzanileştirerek, emperyalist Ortadoğu statükosunu tahkim etme girişimidir.

Herkesin bellemesi gereken bir hakikat var: Amerika'dan ve onun uşağı iktidarlardan, CIA'nın elinde oyuncak olmuş tarikatlardan dünya halklarına tek bir hayır bile gelmez. Bu topraklara barış, adalet ve özgürlük gelecekse eğer, ancak emekçi sınıfların mücadelesiyle kazanılacaktır.

Dolayısıyla, Amerikan siyasetine ve onun bu topraklardaki işbirlikçisi konumundaki AKP'ye karşı ciddi bir mücadele kurgulanmalıdır. Açıkça ilan ediyoruz: Böylesi bir mücadele, kof bir laiklik ve 'Atatürkçülük' lafzını papağan gibi tekrarlayan şoven 'ulusalcı'ların boyunu çok

aşan bir basireti gerektirir. "Savanora yatında fuhuş yapılıyor, Ata'nın aziz hatırasına saygısızlık yapılıyor," diye yaygara koparıp esas meselenin o yatta para babalarına ufacık kızların satılması olduğunu anlayamayacak kadar ahmak bir toplulukla varılabilecek son durak, Canan Arıtman'ın saçlarını yaptırdığı kuaför salonudur.

İslami faşizmin yenilgiye uğratılması, emperyalizme ve kuklalarına karşı mücadeleyi işçi sınıfının ve yoksulların gündemi haline getirmekle mümkündür. Beylik bir laf gibi gelse de, bundan başka bir çare yoktur.

Referandum öncesinde solda oluşan 'HAYIR' iradesi, sendikaların, meslek kuruluşlarının ve kitle örgütlerinin katılımıyla zenginleşti ve sol kendi bağımsız kampanyasını örgütleyebildi. Bunun üzerinden ilerlememiz mümkündür. 'Sol birlik olsa, hayat bayram olsa' gibi naiflik olarak algılanmamalı bu. Ama belli başlı ortak mücadele hedefleri etrafında, mücadele etmek isteyen herkesin katılabileceği ve kendi içinde koordinasyonunu demokratik bir biçimde sağlayan bir eylem birliği yaratılabilir, dahası bu zarurettir. Böylelikle dağınık dağınık ilerleyen işçi mücadeleleri, Dersim'den Karadeniz'e kadar her yerde hidroelektrik santralarına karşı süren mücadeleler, Amerikan dayatmalarına, ekonomik saldırılara, hırsızlık ve yolsuzluklara karşı yükselen tepki ortak bir kanala akıtılabilir.

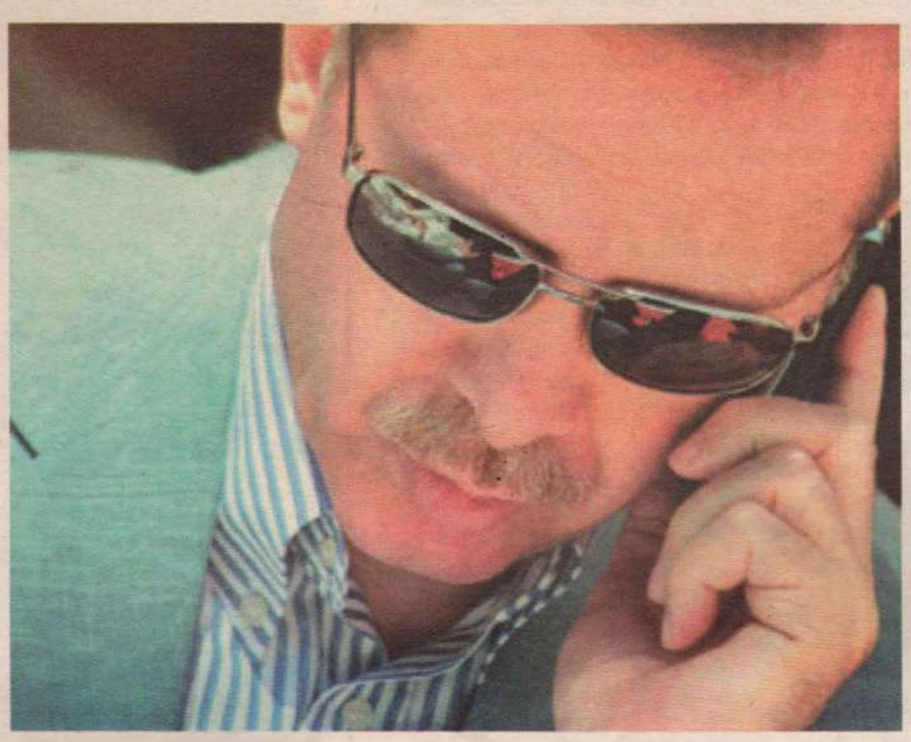
Sadece 1 Mayıs'ta alana çıkan on binlerce emekçinin güçlerini ortak hedefler doğrultusunda birleştirdiğini ve mücadeleye atıldığını düşünün. İktidar sarhoşluğuyla yağma telaşına düşmüş hırsızlar, Haliç'te yaşayan Simonlar, Pensilvanya'da zıplayan Pokemonlar, o aydınlık yüzlü on binlerce emekçinin karşısında durabilir mi?

TEŞEKKÜRLER TÜRKİYE!..

2010 cemaat darbemiz bütün sessiz ve sedasızlara mübarek olsun! Bu darbeyi yazan ilk ve tek yazarın GHK olması GHK'yı sevindirmiyor. GHK, tüm darbeler gibi bunun da geçeceğine seviniyor! O gün geldiğinde o sessiz ve sedasızlar GHK'nın maskarası olacaklar. Tıpkı şimdilerde *Sabah, Taraf, Star* gibi yandaş yayınlarda AKP ile cemaate paspas olanlar gibi. Şu malum ponpon yazarlar gibi.

Öte yandan kimselerin göremediği veya yaratılan ağır illüzyon nedeniyle görmediği bir gerçeği de saptamak gerek. Bakmayın siz sahtekar yandaş medyanın illüzyon ve yalanlarına... **Aslına bakarsanız, 12 Eylül 2010 referandumunun sonucu AKP için açık bir yenilgi oldu.** Öyle bir illüzyon yaratıldı ki, sanki referandumda 'evet' çıkması halinde AKP bir dört yıl daha başımıza musallat olacaktı. Sanki referandumdan 'hayır' çıksa memleketin tüm dertleri çözülecekti. Yoktu böyle bir şey. Hepsi Goebbels illüzyonlarıydı. Zaten –af ederseniz- ebesinin bilmem neresine kadar da uyguladı görmemişin propagandacıları.

Boykotçuları bir kenara bırakalım. **ÖSYM sorularının cemaat mensupları marifetiyle çalındığı bir ülkede referandum yanıtının çalınma ihtimalini bir kenara bırakalım.** Referandum öncesi iktidar ve cemaat medyasının düzenledikleri organize düzenbazlıkları bir kenara bırakalım. İktidarın Ramazan ve İslam dinini bile alet edevat ettiği demokrasi dolandırıcılıklarını bir kenara bırakalım. Bütün bu bir kenara bıraktıklarımızı bıraktığımız yerden alıp daha başka bir kenara bıraksak bile, **"AKP ve cemaat darbesine açık ve net HAYIR"** diyen yüzde 42 gibi olağanüstü bir kitle var bu ülkede. Bu ülkede **"AKP ve cemaat faşizmine KAYITSIZ ve ŞARTSIZ GEÇİT YOK"** diyen yüzde 42'ler yaşıyor. Hiç kimse unutmasın ki, 12 Eylül 1980 darbe anayasası bile 1982'de yüzde 92 gibi rekor seviyede kabul görmüştü bu topraklarda. **Yüzde 58'lik bir evet oyu, sergiledikleri tüm şaklabanlıklara rağmen AKP ve cemaat için bariz bir skandaldır aslında.** Ülke gerçeklerini unutanlar yılgınlık, küskünlük, umutsuzluk gibi lükslere sahip olabilirler. Oysa ülke gerçeklerini bilimsel perspektiflerde değerlendirebilenler için yaşanan demokrasi parodisi süper bir netice vermiştir. Bu referandumun kaybedeni

MHP bile değildir. **Oportünist MHP tabanının yaklaşık yarısının bir referandumluğuna kaydırak oynaması AKP'yi de hiç ama hiç sevindirmemeli.** Çünkü yaşanan bir referandumdu ve bu satırların yazarı dahi Türkiye'de cemaat faşizmi yaşanmasaydı ve hasbelkader makul bir iktidar olması halinde, başta emekçiler olmak üzere memleket aldatılmasaydı yargının vesayet altında olmaması için rahatlıkla evet oyu verebilirdi. Oysa ki **'vesayetlerden vesayet beğen'** kaderi yaşayan ülkenin başına gelen yazık ki gelmiş geçmiş tüm vesayetlere rahmet okutacak cinsten oldu. Kaldı ki Türkiye'de ilk ve tek olarak *2010 Cemaat Darbesi* yazısını yazan GHK kardeşiniz haklı çıktı. **Hanefi Avcı'nın sol örgüt ile ilişkilendirilmesi, yaşadıklarımızın bariz bir darbe olduğunun kanıtı oldu.** Şimdiye kadar gerçekleştirilen hiçbir konvansiyonel darbe bu kadar trajikomik pantomimlerle gündemleri meşgul etmemişti.

Goebbels çirozlarının ele geçirdikleri sahtekar medyada yarattıkları illüzyonlara kanıp kimseler üzülmesin. Çünkü 12 Eylül darbe anayasasının oylandığı 1982 referandumundan sonra gerçekleşen en antidemokratik referandumda HAYIR diyen yüzde 42, işin gerçeği, olağanüstü bir başarı göstermiştir. Cemaat faşizmine ve AKP-Gülen darbesine karşı beklenmedik bir biçimde Türkiye halkının en az yarısı direniyor ve direnmeye devam ediyor. Dünyada başka bir örneği yok bu direnişin. Üstelik her geçen gün büyüyen bir direniş bu...

Değerli dostlarım, referandumda 'evet' oyu veren tüm yurttaşlarıma ve 'yetmez ama evet' oyu veren tüm sözde **sivil kevaşelere** kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. 'Evet' oyu verenlerin sayesinde T.C. devletini komple ele geçirmeye çalışan uluslararası sermaye kuklası ABD'nin gizli servislerinin kuklası olan malum cemaat ile bu cemaatin kuklası olan ve dolayısıyla dızdığının dızdığı konumunda olan iktidar, bundan böyle mutlak iktidar kavgası için birbirine girecek. Bugüne dek gösterdiği performansı baz alırsak çok büyük olasılıkla Tayyip Bey kardeşim iyice kontrolden ve belki de zıvanadan çıkacak, 4 aylık hapis hayatı esnasında hasretinden prangalar ördüğü sivil diktatörlüğünü pekiştirme gayretleri içinde olacak. **Aslına bakarsanız, ilk bakışta pek olumsuz gibi görünse de bütün bu olumsuz gelişmeler bir hayli hayırlı gelişmelere yol açacak.** Böylece GHK dostunuza çok sıkı malzemeler çıkacak ve hep beraber hem bol bol eğleneceğiz, hem bol bol düşüneceğiz. Fakat daha önemli şeyler de olacak.

ABD güdümünde mutlak ve hesapsız gibi görünen sanal iktidarın yarattığı ve daha da yaratacağı kanserojen bir özgüven ile hem AKP ve hem de cemaat daha fazla ve daha sık hatalar yapacak. **Zaten olay olan bir kitap çıkardıktan sonra Hanefi Avcı'yı bile solcu ilan edip tutukladıklarına göre gelecek aksiyonların çok daha büyük hatalar içereceğini tahmin etmek için müneccim boku yemeye de gerek yok.** Arka arkaya gerçekleşecek bir hayli amatör hatalar, ipleri elinde tutan kökü dışarıda mihrakların halk nezdinde yeni bir strateji ile operasyonel faaliyetler içerisinde bulunma ihtiyaçlarını doğuracak.

Böylece ilk seçimde hem boyundan büyük işlere kalkışan malum cemaat, hem de uluslararası sermayeden arak yaparak ulusal sermaye yapısını değiştirme sevdalısı AKP iktidarı boylarının ölçülerini alacaklar. İşte sırf bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti'ni, devletini ve ülkesini, **21. yüzyılın en sümsük darbesi** ile ABD'nin evanjelik cemaat faşizmine pek benzeyen malum cemaat faşizmine teslim eden yüzde 58'e çok ama çok teşekkürler ediyorum. Sayelerinde **üzerlerine ölü toprağı dökülmüş olan çelişkiler hortlayacak.**

Türkiye'de yaşanan en adisinden faşizan medya ve siyaset ortamında her şeye rağmen memleket onuru ile haysiyetini dert edinerek bu ülkeyi cemaat faşizmine teslim etmemek için direnen ve her geçen gün büyüyen **aslan yürekli yüzde 42**'ye selam olsun. Bidon veya dümbelek kafalı değil bu ülke insanı. Ne yapacağını o kadar iyi biliyor ki, en sonunda en az yüzde 58'i AKP ve cemaate, "Görelim boyunuzun ölçüsünü... Tam yol ileri!" talimatı bile verdi. Böylece hem cemaati hem de AKP'yi çok büyük olasılıkla ilk evvela özgüven kanserine, sonrasında da hep beraber keyifle izleyeceğimiz sosyal bir intihara sürükledi.

Yaşamakta olduğumuz ve pek muhtemelen bir süre daha yaşayacağımız 21. yüzyıl faşizmimiz devlete ve millete hayırlı uğurlu ve elbette mübarek olsun. **Faşizm yaşanmadan demokrasinin kıymeti bilinmez dostlarım.** Güzel günler yakındır. Yakın olmasa bile güzel günler için susmamak ve direnmek bile Türkiye'nin başına musallat olan onur ve haysiyet soykırımcılarına işlerinin ne denli zor olduğunu hatırlatacaktır. Kimseler üzülmesin ve dertlenmesin. Şu fakir ve gariban GHK'yı bile neredeyse piyangodan çıkartan bu halkın kim bilir daha ne numaraları vardır? Önüne gelen emperyalist kuklasının kazıkladığı bu güzelim halkı hiç kimse küçümsemesin.

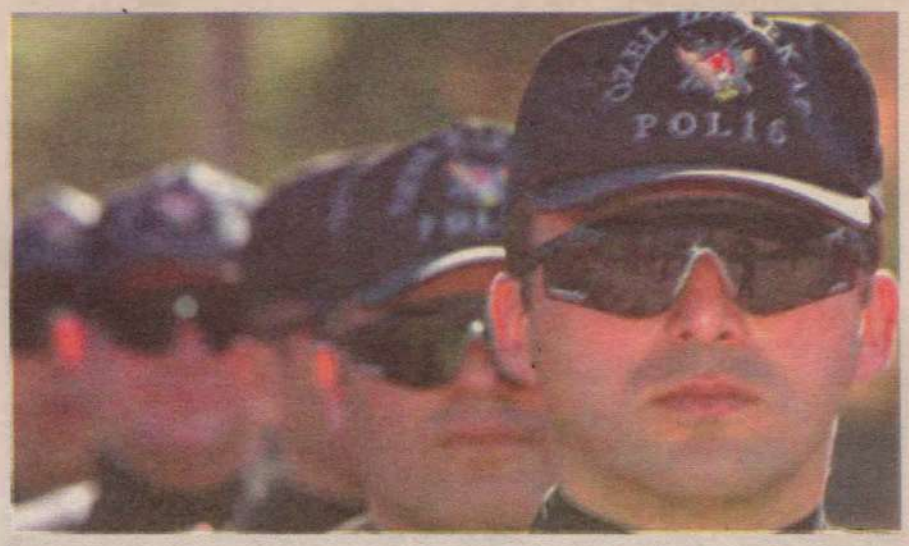
En önemlisi şudur değerli dostlar. Umutsuzluğa yer yok. Çünkü ilk önce umutsuzları öldürürler. **Şimdi susmaya gerek yok! Çünkü sıra sana geldiğinde, hiç merak etme. İstediğin kadar susacaksın!**

BİAT ETMEYEN ZAYİ OLACAK!..

Cemaate dokunanın ayağı boktan kurtulmuyor ya dostlar. E biliyorsunuz bu satırların gariban yazarı olarak ben de kendimi ister istemez bir tuhaf hissetmeye başladım şimdi. Nerde bir polis görsem içim gıcıklanıyor, ne yalan söyleyeyim. Hatta geçen gün bir otobüste, inanmayacaksınız ama genç polisin biri, sırtımda taşıdığım kocaman laptop çantasının bana yaşattığı ızdırabı gördü ve bana, GHK'ya yer verdi. "Hey gidi günler hey!" dedim içimden. Eskiden 'polis amcalar' derdik. Şimdi genç bir polis benim gibi ziyadesiyle genç gösteren bir adama yer veriyor artık. "Yaşlanmışız demek ki," dedim. E tabii teşekkür ettim, sevindim, "Halime acımış olmalı," dedim ama huylandım sonra. Çünkü hayatımda ilk defa bir polis otobüste yer vermişti bana. Aynı gün cemaat hakkında yazan bir RED yazarı, **Hakan Soytemiz** gözaltına alınmıştı. "Nasıl bir tesadüftür bu?" dedim kendi kendime. Polis kardeş otobüsten inene kadar hop oturup hop kalktım ama korkudan değildi. Yollar delik deşikti.

Birçoğunuz bilmezsiniz ve muhtemelen cemaatsever savcı ve polis kardeşlerim de bilmiyor olabilirler. Bir hatırlatsam iyi olacak sanki. Sonra lazım filan olabilir. Türkiye'de ilk olarak, hem de Fehmi Koru'dan çok ama çok önce, **"Cemaat kadar başınıza taş düşsün!"** diye yazmış olan ve bedduası Allah tarafından kabul edilmiş olan kimdir biliyor musunuz? GHK kardeşinizdir.

GHK kardeşiniz, - buralardan uzak ama dünya hali işte, olur ya- kendisini gözaltına almaya gelecek ve sorgulayacak polis ve savcı kardeşlerine şöyle diyecektir:

"Okyanus ötesine teşekkür ederim. Sayesinde demokrasinin tadını çıkarıyoruz işte. Ben de zaten o yüzden yazıyorum böyle. Yoksa manyak mıyım sevgili amirim ve pek kıymetli savcım. Mübareğin sayesinde demokrasi gelmese niye yazayım böyle? Eskiden biliyorsunuz demokrasi yoktu Türkiye'de. O yüzden laikçi kardeşlerime 'Cemaat kadar başınıza taş düşsün!' diye yazmıştım. Şimdi elhamdülillah demokrasi geldi."

Arkasından da ekleyecektir:

"Ergenekon kadar başınıza taş düşsün."

N'OLACAK MEMLEKETİN HALİ?

Demokratım, solcuyum, devrimciyim, sosyalistim, anti-emperyalistim, anarşistim, en hakiki liberalim, gerçek bir müminim, death metalciyim ve bu memleketin hiç ama hiç kurtulmayacak olmasını seviyorum ben! Çünkü, sadece kendisini kurtarmaya çalışan sağcı faşistlerden değilim ben! Ben faşist olmayayım tek, varsın kurtulmasın bu memleket!

RED KIT

KÜFÜR ETME ÖZGÜRLÜĞÜ: TARRAKLAR VE PONPONLAR!..

Sen bertaraf olmazsan ben bertaraf olmazsam elbette kimi 'tarrak'lar, **Taraf** olacaktır. Düşünmek, insanı bertaraf eder bu ülkede. Lakin bütün yalakalar bir **Taraf**'a ait oldular bu memlekette. Düşünmek filan değil, düpedüz yalakalıktır **Taraf** olmak. Bir kısım ilgili ilgisiz insanları kebap yapmak üzere harekete geçmiş olan uluslararası haydut kapitalist düzenin kuklalarının kuklalarının yarın öbür gün kullanıp atacağı birtakım **çöp şişten adamlar**, entelektüel boylarının güdüklüğüne, akıl fikir katsayılarının cücüklüğüne aldırmadan ve en önemlisi bütün dünyayı kendileri gibi balık zekalı sanarak **LeMan** ve RED gibi Türkiye'de siyasi mizahın yapılageldiği, en demokrat, en cesur, en nadide muhalefetlerin iki biricik kalesine başka bir nane üretemedikleri için laf atıyorlar. İki güzel kız görüp laf atan magandalar gibi laf atıyorlar.

Taraf'ta köşe bulmuş kimi 'tarrak'lara, **Sabah**'ın, **Star**'ın ve bilcümle diğer yandaş yayınların malum ponponlarına bugüne dek askerlikte dahi küfür etmemiş GHK kardeşiniz, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in veciz ifadesi ile yanıt vermeyi tercih ediyor ve affınıza sığınarak sadece bu 'tarrak'lara ve ponponlara bir kereliğine mahsus olmak üzere yüksek müsaadenizle şöyle okkalı bir **"Hassittirr!"** demek istiyor dostlarım. Ok mi? Çoğunluk OK dedi. O halde **"Hassittirrr Ulan!"** diyorum...

İşte RED'in güzelliği bu!. Büyük medyada yazsam kem küm edecektim şimdi. Ya da "GHK varsa biz yokuz" diyecek kadar **"Ya sev ya terk et ya da biz terk ederiz"** aşamasına geçmiş gizli faşistlerle dolu sözde demokrat başka alternatif medya yayınlarında yazmaya devam etseydim kesinlikle sansüre uğrayacaktım. O yüzden RED diyorum ve tüm sahtekarlıkları reddediyorum.!

İyi ki varsın RED!

ONUR ÖZGEN

Aynılar aynı yere, ayrılar ayrı yere!

Devrimcilere operasyonlar çekilirken, onlar Boğaz turu düzenliyorlar. AKP-Cemaat-ABD üçgeninde kaybolmaları şerefine kadeh kaldırıyorlar. Durumlarının farkında mı değiller? Bal gibi farkındalar. İşin en iğrenç kısmı da bu işte!

"Devrimci Solcu İş... İşçi Partisi'ni kutluyorum."
Recep Tayyip Erdoğan

Yazının başlığındaki deyim, **'Aynılar aynı yere, ayrılar ayrı yere'** çok sevdiğim bir deyim. Zaman ve mekan tanımayan sözcükleri, cümleleri, deyimleri çok severim. Bu da onlardan...

Hele kavramların birbirine karıştırıldığı ya da içinin boşaltılarak yok edildiği günümüzde, daha da kıymet kazanıyor gözümde. İhanetler bütün saflarda kol gezerken, safımızın ne olduğunu belli etmeye çağırıyor bizi. Doğrunun ve dürüstlüğün saflarına! Çünkü Orwell'in de dediği gibi, **"Yalan evrenselleştiği zaman hakikati söylemek devrimci bir eylemdir."**

Aynılar aynı yere... Aynılar... Ne kadar sıradanlar değil mi? Yalanın evrenselleştiği bir zamanda aynı olmak, yani yalancı olmak. Ne kadar aşağılık bir şey değil mi? Hele ki sıradan ve avutulan kalabalıklar yığınından ibaret olan bir toplumda 'aydın' olduğunu iddia edip, 'devrimci' olduğunu iddia edip, yani her şeyin farkında olup, buna rağmen farkında değilmiş gibi yapanlar, aşağılığın da ötesinde bir şey, değil mi?

Peki ya ayrılar? Yani farklılar... Yani hem her şeyin farkında olup, farkındalığının gereğini yapanlar ve bunun da kefaletini ödemekten çekinmeyenler... Kimine göre enayi olanlar... Hatta Adorno'ya göre, aynılığın fiyatını yükseltmek için geçerli olanlar...

Mesela, Ufuk Uras'ın fiyatı kaçtır acaba? Geçmişte ne kadardı, bugün ne kadar? Nasıl bu kadar kıymetlendi piyasayı yönetenlerin gözünde?

21 Eylül tarihinde *Twitter* sayfasında **EDP'nin düzenlediği tekne gezisi**nden bahsediyordu kendisi mesela, kuşkusuz çok eğlenmişlerdir, **referandum kutlamaları falan...** Umarım tekne de büyüktür epey, şanlarını yürütecek kadar en azından. Ha ayrıca, "Ah o teknede ben de olsaydım!" diye iç geçirenlerin sayısının ne kadar fazla olduğundan da eminim. Öyle ya! Aynılar, aynı yere...

Peki ya ayrılar nereye? Mesela, uzun süre **Hakan Soydemir** ismiyle dergimizde yazılarını paylaşan abimiz nereye? **Ufuk Uras'ın teknesinden çok ayrı bir yere** olduğu kesin. **Ufuk Uras ve arkadaşları teknede yiyip içerken, öyle ya zaferlerini kutluyorlar, Hakan Abi'nin sabaha karşı kaldığı adres uzun namlulu silahlar ve 'özel timci' polisler tarafından basılıyor ve apar topar gözaltına alınıyordu.**

Meclis'teki biralar çay gibi geliyor

Bir taraflarını yırtıyor!

Neden peki? Baksanıza, meclisimizdeki tek 'sosyalist' milletvekilimiz, aylardır bir taraflarını yırtıyor, **"Ülkemiz özgürleşiyor, demokrasi geliyor!"** diye! Koskoca milletvekili, hele hele 'sosyalist' bir milletvekili, yalan söyleyecek değil ya! (Olsa olsa, "Özgürlük, farklı olan için geçerlidir," diyen Rosa Luxemburg ablamız yalan söylüyordur!)

Yoksa memleketimizde demokrasiden geçilmiyor! Özgürlükler gırla! İnsanın, "Yeter ulan bu kadar özgürlük!" diyesi geliyor, fonda çalan Livaneli'nin 'Özgürlük' şarkısını kullanan Vodafone reklamlarıyla...

Sonracığıma, darbelerle hesaplaşılıyor ülkemde! Daha ne?! Demokrasinin yıldızı başbakanımız hepsine gösterecek gününü, Menderes'in ruhu için, Özal'ımın hatrı için! Gerçi 30 yıl oldu, Tukaş Kenan Evren'in turşusunu ha kurdu ha kuracak ama olsun! **Başbakanımız gözyaşlarıyla boğacak tüm darbecileri!**

Bu masallara inanırsanız, işte o zaman ülkeye demokrasinin ve özgürlüklerin geldiğini göreceksiniz. Hatta ***iyi bir çocuk olursanız, Şirinler'i bile görebilirsiniz,*** mümkündür. Ufuk Uras'ın bindiği teknede Şirinler'i de gösteriyorlarmış efendim.

Ha! Yemiyor musun bu masalları? Yediremiyor musun? Onurunu korumakta direniyor musun? E birader kendin kaşından o zaman be! Aç bakayım kapını, "Tak tak tak!", polis geldi! Hem de miğferleri ve uzun namlulu silahlarıyla... Ordu gibi...

Hakan Abi, işte o 'hâlâ' onurlu olanlardandı. Yemedi bu masalları, yediremedi. Yazılarında ülkenin özgürleştiğini değil, devletin içinde örgütlenen cemaat yapılarını anlatıyordu.

Yazsaydı o da 13 Eylül'de ülkemize demokrasi güneşinin doğacağını, başına böyle bir şey gelmezdi elbet. **Nazlı Ilıcak'la, Abdurrahman Dilipak'la kolkola girip İstiklal Caddesi'nde 70 adım falan atsaydı...** Ama o, 12 Eylül günü referandum'dan 'evet' çıkarsa şayet, devrimcilerin ve emekçilerin üzerindeki baskıların daha da artacağını düşünenlerdendi. Düşündüğü gibi çıktı da...

Ben bu yazıyı 24 Eylül günü sabaha karşı yazarken, 12 gün içinde, referandum sonrası şu ana kadar ülkede yaşanılanlar şunlardı: Hakkari bombalamaları, HES'i protesto edenlerin gözaltına alınması, Tophane'deki sanat sergilerini basmalar ve en son sol parti, kuruluş ve yayınlara yönelik baskınlar, gözaltılar...

Tabii bunlar henüz hiçbir şey. **Bunlar sadece işin 'yetmez' kısmı.** Dahası çok yakında. (To be continued...)

Ha **bu 12 gün boyunca ülkede yaşanılanlara, misal o 'yetmez ama evet'çi soytarılardan tek bir yorum gelmedi tabii.** Onlar malum, 'özgür özgür', 'demokrat demokrat' açılıveriyorlardı tekneyle özgürlüklere, o koy senin, bu koy benim!..

Buyurun, isterseniz siz de binin. AKP'nin teknesi bu! Herkese yer var!

Sivas'ın katilleri dümende! Güvertede Ufuk Uras içkisini yudumluyor. Çevresine ülkeye özgürlüklerin geldiğine dair palavralar sıkmakla meşgul, her zamanki gibi. (Tam o sırada bir sosyalist daha gözaltına alınmakta oysa.)

Ümit Kıvanç da orada. Sosyalistlikten istifa ettiğini açıklayınca, teknede alkış kıyamet kopuyor.

Roni Margulies de gaza gelip giriyor söze, **"Zaten bu sosyalistler çapulcu sürüsünden ibaret!"** diyor. Omuzlara alınıyor.

Engin Ardıç da bağırıyor köşeden, **"Piç kuruları! Piç kuruları!"** diye.

Oral Çalışlar'ın, 'Fethullah hocaefendi hazretleri' diye söze başladığı muhabbetlere pek bir teveccüh gösteriliyor. Yanında getirdiği oğlu, **"Solcu kızlar da çirkin zaten,"** diyerek etraftakilere, "İlahi Reşat! Ne ilginçsin!" dedirtiyor...

Ömer Laçiner ise yeni teoriler oluşturmakla meşgul bi köşede, AKP'nin muhafazakar demokratik bir devrim gerçekleştirdiğini söylüyor.

Baskın Oran söze girip bi ezber bozacak, vakit bulamıyor! Hem oradakiler bütün ezberlerini bozdurmuş, dolara yatırım yapmışlar... Boynuzlar kulağı çoktan geçmiş!..

Bir ara **Cemil İpekçi** görünüyor gibi... Köşede **Nazlı Ilıcak** oğluyla tef çalıp dansöz soyuyor olmalı. Dansöz de muhafazakar ve bir yandan demokrat. Hemen oradaki Cemil İpekçi mi? Belki de *dejavu*. Dansöz kıvırıyor...

Ama fark edilmiyor bile, tekne dansöz kaynıyor çünkü! Ne demiştik yazının en başında? Aynıların hepsi aynı yerde! AKP'nin teknesinde!

Önde sebep, fonda martılar! Durmak yok, yola devam!..

Peki ya ayrılar? Siz neredesiniz? Bir yeriniz yurdunuz yok mu? Bir sabah aniden çalınacak bir kapınız da mı yok?

HAKAN TABAKAN

Biliyoruz, Oral Çalışlar darbe döneminde darbecilere elinden gelen yardımı sunmak istediğini beyan etmiş bir kimsedir; lakin daha sonra iltihak ettiği burjuva medyasında kendini 'solcu' bir görünümle pazarlamayı bilmiştir. Şimdi yeni pazarlanma trendi Fethullah takkesi takmaksa, elbet o da takılacaktır!

'Eski solcu' kızlar/oğlanlar çirkindir!

Girizgâh Niyetine

"Yaşımız erdi kemale, dönelim gayri ol Recep'in cemale" diyecek halimiz yok şu referandumdan sonra, örneğin Oral oğlanın referandumdan çok önceleri yaptığı gibi.

1980 12 Eylül'ünün sivil ayağına 2010 12 Eylül'ünde çakıl taşı olanlardan biri olan Oral Çalışlar, kendinden önceki döneklerle açılan arayı kapatmak için takdire şayan bir gayret göstermiştir. Gerçi onu bizden daha iyi tanıyan ve izleyenlerin tanıklığına göre Oral oğlan bu dönüşü uzun zaman öce başlatmıştır zaten. Somut yansımasını ancak Ramazan arifeli referandumda idrak edebildik.

Hatırlatma Niyetine

Oralcık, **Portreler** adlı kitabının (**Çağdaş Yayınları**, Aralık 1996, İstanbul) önsözünde şöyle diyor:

"**Deniz Gezmiş** arkadaşımdı. Yaşıtımdı. 68'in ortak hayallerini onunla paylaşmıştık. Onu 23 yaşında astılar.

Yaşar Kemal, hep sevdiğim bir büyüğüm, ağabeyim. Onun romanlarını okudum, onunla dost oldum. Aynı toprağın insanı olmak, hele Çukurovalı olmak, Yaşar Kemal'in hemşerisi olmak bana hep onur verdi.

Aziz Nesin'le aynı ülkede ve onun yaşadığı yıllarda yaşamak ve onu yakından tanımak mutluluktu. Bu mutluluğu doya doya tattım.

Mehmet Ali Aybar, Türkiye'de sosyalizmin kitleselleştiği dönemin simge adıydı. TİP Genel Başkanı olarak TBMM'de 8 yıl gericiler demokrasi dersi verdi.

Sabahattin Ali, yüreğimizde kanayan bir yara. Onun esrarengiz ölümü hala ne büyük acı. Sabahattin Ali'nin ismi şimdi öldürüldüğü dağlarda. Başı dağ, saçları kar Sabahattin Ali'nin.

Yılmaz Güney, Türkiye'nin yetiştirdiği en büyük sinema dehası. Filmleri ise hala kayıp. Cuntanın generalleri, bu filmleri ne yaptıklarını yıllardır söylemediler."

Sual Etmeme Niyetine

Bunları Oral Çalışlar yazmış, çok eskilerde değil, 1996'da. Ne hoş hisler değil mi? Ama bunları yazan bir insanın yazdığı o satırların arasında, o duygu ve düşüncelerinin arkasında olması gerekmez miydi? Benim bu sorum da pek manasız ve sıradan oldu değil mi? Yukarıda geçen alıntıdaki sözlerin samimiyetsizliği gibi...

Oral oğlan yazı hayatının son dönemlerinde **Akp tekneciğ**ine binmeyi içine sindirebilmiştir. O cemaatle birlikte hareket etmekte bir beis görmemiştir. Olabilir. Elbette bunu bir sebebi vardır. Bakın **Ertuğrul Günay** bir bakanlık kapmıştır, tam da siyasi bir mevtaya dönüştüğü sırada.

Belki yorulmuştur kendisi, yılmıştır, ezginleşmiştir. Mümkündür, pek insani veya gayri ihtiyarı... Örneği çok ya, olağan kabul ediliyor.

"Aman be, ben mi kurtaracağım dünyayı?" deyip tatlı hayatçılar tayfasına bir demokrasi cengâveri kadrosuyla dâhil olmuştur. Ona Cengizlerle, Altanlarla, Hasanlarla, Mehmetlerle ve bir alay dönek dümbelekle güzel ve mesut bir hayat dilemekten başka yapacağımız bir şey yoktur...

"Şu referandum sürecinde paketin içini nasıl görememiştir, bu Akpcilerin ezelden beri, demokrasi ve hatta özgürlükle bir işi olmamıştır ve olamayacaktır, bunu nasıl anlayamamıştır? Sosyalist bir yazar sıfatıyla şu işbirlikçiliğini nasıl birleştirebilmiştir?" şeklindeki teneke soruları yöneltmeyi gereksiz buluyorum. Demek ki adamcağızın nefesi ve nefsi buna yetmiştir.

Mektup Niyetine

Bak Oralcan, yukarıdaki önsözüne şöyle bir ayar verebiliriz 2010 Ekim'inde (ki Ekimlerin anlamını unutmuşsundur gayri), bu da küçük bir tat olsun sana.

Deniz Gezmiş senin yaşıtın değil. O hâlâ 23 yaşında ve hâlâ devrimci. Sen kendi hayaline devam et, Deniz'den uzak kal, boyunu aşan yerlere gitme, sığ sularda dolan. Sen şimdi onu asan fikriyatla aynı gemidesin.

Yaşar Kemal bir Çukurova Destanı'dır, hem de destancısıyken. Sen onun romanlarını yanlış okumuşsun be güzelim. Sanırım örneğin **İnce Memed**'i okurken kahramanların Abdi Ağa, Ali Safa Bey, Ali Saim Bey vs idi. Yaşar Kemal'in hemşerisi olmak bize onur verir, seni Çukurova'nın sıtmacı sivrilerinden sayıyoruz gayri. Artık, Yaşar Kemal olmaz! Sana Orhan Pamuk versek, ağabey arkadaş muhabbetinde, ha?

Aziz Nesin'in uğradığı zulmün baş aktörleriyle aynı sahneyi paylaşıyorsun ama Oralcan, bak şimdi selam verme zamanı, oyunun bir sahnesi bitti, yalnız öne çıkamazsın; çünkü figüranlar biraz beriden, azıcık kenardan verir selamı bilirsin. Yaşasaydı, Aziz Nesin zannederim ki seninle aynı ortamı paylaşmış olmaktan hicap ederdi. Seni şimdi ROK'a, Metiner'e filan havale etsek, veya orada bir alay Akp muhibbi var, çakma özgürlük ve demokrasi savaşçısı, başbakan kankası var. Oradan birileriyle eğleş.

Mehmet Ali Aybar'ın demokrasi dersi verdiği o gericilerle aynı fotoğrafta olmak nasıl bir histir be Hacı'm? Mehmet Ali Aybar devam ediyor o demokrasi dersine, ama sen dersten kaçıyorsun... Oralcığım, neredesin?

Bu nasıl bir cümledir, ne klişe bir ifadedir, ne sahte bir hissiyattır Oral Çalışlar: "Sabahattin Ali, yüreğimizde kanayan bir yara." Gerçi 14 sene öncesi, henüz toysundur, edebiyat kokmayan, Yaşar Kemal misali has cümleler kurmak zaman işidir. Çalış olur. Sen şimdi kanayan o yaranın faillerinin karanlık koridorlarındasın (bak, nasıl ifade ama!), onlarla yan yanasın işte Oral Bey; zannetme ki Demirel'in "Bana 'sağcılar cinayet işliyor' dedirtemezsiniz," cümlesi bir gerçeği saptıyor. O dağlardaki cinayetin parmak izinin en az yarısını çevrendeki örgütlenmenin tarihçesinde görebilirsin. Lakin evet, **hâlâ başı dağ, saçları kardır Sabahattin Ali'nin.** Peki, sen ne âlemdesin?

Yılmaz Güney! Yaşasaydı ve şu halini görseydi inan öyle bir 'iki çift laf'ederdi ki sana, insan içine çıkamazdın. Şimdi 12 Eylül 1980'in sivil dönüşümünü yansıtan 12 Eylül 2010 cuntasının yamacında, modern Kenan Evren'in vesayetinde, sivil generallerin keyfiyetinde, bir ülkenin kayboluş filmine tanık olabilirsin; izin olursa da bu filmin senaryo ekibinde de yer alabilirsin.

Niyet Niyetine

Nedir? Biz askeri veya sivil tüm cuntalardan, davanın asıl sahipleri olarak esas hesabı sormak, o kara defteri dürmek için hep saflardayız. **Korkma, o sırada kapın çalındığında sadece kulağını çekip 'Seni seni!' diyeceğiz.** Teslim olmana gerek kalmayacak yani!

Kitabında, alıntı yapmışsın Deniz Gezmiş'i anlatırken, Can Yücel'den, **Aşk Olsun Sana Çocuk** şiirinden. Biz de oradan bir alıntıyla bitirelim o zaman: **Meşk olsun sana Oral, meşk olsun,** ama; **"Acıyorsam sana, anam avradım olsun!"**

Kafiye sevmeyen öğrencileri hatırlıyoruz!

*7.4.2010 Çarşamba sabahı 10:00 civarı Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi bahçe duvarında emniyet müdürlüğünün astığı **'Halkın Huzuru Polisin Gururudur'** yazılı pankartı gören öğrenciler pankartı indirip, **'İşkence ve Cinayet Polisin Gururudur'** şeklinde düzelterek okulun girişine asmıştı....*

BENİM POLİSİM HANGİ OLAYA GEÇ GİDECEĞİNİ GAYET İYİ BİLİR!..

Anlatılası bir tesadüf

Bankamatik sıraları arasından, **hangisinde daha az 'yaşlı teyze/amca' var** titizliğinde seçtiğim sıraya girmiştim ki, işlem yapan adam kartını çıkarıp çıkarıp yeniden sokuyor, her hamlesi, sıradaki homurdanmaları ve "Hayret bir şey ya!" sözcüğündeki uzlaşıyı beraberinde getiriyordu. Bu homurdanmalardan cesaret aldığını düşündüğüm, sıradaki adam, işlemi yapanın ensesinde rahatlıkla hissedebileceği bir şiddetle,

- Üfff!

İşlem yapan döner, sertçe,

- Ne var kardeşim, iki dakka bekledin diye ne bu afra tafra?

Diğeri,

- Ne diyon lan sen! Kim olduğumu biliyon mu sen benim?

- Kimsin lan sen, artist?

Bekleyen adam cüzdanını çıkarır, armasını gösterir.

- Polisim lan polis, gel bakim sen şu karakola, gel orda görüşecez senle!..

"Vay be sivil polismiş demek," diye geçiriyorum içimden, hiç de benzemiyordu. Bir taraftan da polisin vatandaşa böyle rahatça posta koyması kanıma dokunuyor. Derken mağdur olan kanımı dondurur:

- Ulan şerefsiz ondan bende de var, al bakim, - O da cüzdanını çıkartıp polis armasını gösterir- **şimdi gidelim istediğin yere!**

İt dalaşıymış meğer... Berabere bitti!

İçi çürümüşler

Ülkedeki 210 bin civarındaki polisin her biri en az 2000 lira maaş alır. Alış-verişlerinde de genelde yalnızca 'alış'ı kullandıklarından, kolladıkları abileri gibi birikim yapar ve böylece toplumun 'yeni' varlıklıları olma yolunda hızla yürürler.

Devlet, sıkça yinelendiği ve sıkça da yineleneceği umuduyla bu yazıya konu edildiği üzere, egemenlerin bir zor aygıtıdır. "Ben zora gelemem" diyenleri dize getirmek niyetiyle de bir kolluk kuvvetine ihtiyaç duyar. Polis de, 'Huzurun teminatı', 'Halkın vicdanı' falan gibi bol kafiyeli komik pankartların anlattığının tersine, sömürücüleri kollamayı görev edinmiştir.

Vedat Türkali'nin, **"Dünyayı yönettiğini zanneden trafik polisleri..."** betimlemesinin isabetliliğini, **'Trafik polisinin olduğu yerde trafik sıkışır'** tezinin ışığında hemen her gün görürüz. Tabii bu -muhtemelen- gülümseten cümlenin ardına, polisin keyfi uygulamalarından, işkenceden, taciz ve tecavüzden, ajan-provokatörlerin icraatlarından bahsedersek gülümseyiş acılaşır...

Organize suç örgütlerinin içinden üst düzey emniyet mensupları çıkıyor. Bu eski MHP-BBP'li, yeni 'Fethullahçı' bileşenin karıştığı kirli olayların dökümünü yapmak; daha doğrusu ayyuka çıkarılmışların dökümünü yapmak her ne kadar gerekliyse de, buraya aktarmak epeyce ağaç gerektiriyor. Kazara afişe olan kankilerini, "İçimizdeki çürükler" ayaklarına yatıp kurban edebiliyor bu 'içi çürümüşler'.

Kavga olur, ölen ölür, kaçan kaçar, kalanı almaya gelir polis. Fakat emekçiler bir eylem yapacaksa, günler öncesinden hazırlık yapıp, saatler öncesinde eylem yerindeki bankanın önünde 'hazır' bulunur. Dolayısıyla iki ünlü vecizeyi birleştirerek: **"Benim polisim hangi olaya geç gideceğini bilir!"** demek yanlış olmaz...

SERDAR TÜRKMEN

Dandik bir

Televizyon izlemeyi hiç sevemedim. Hayatımda en uzun süre televizyon izlediğim dönem, bacağım kırıkken sevgili editörümün evindeki zorunlu konaklamam sırasındaydı. Yaklaşık iki ay yatalak konumda kaldığım için uyduda ne varsa emdim bitirdim. Bir kaç gün evvel ise Star'da Bir Ankara Polisiyesi Behzat Ç. ismiyle pazarlanmaya başlanan saçma diziye denk geldim. Ankara ile ilgili her şey ilgimi çektiği için bu saçma yapımı izlemeye başladım.

Hadi, diziyi değerlendirmeden evvel ülkedeki polisin durumunu değerlendirelim önce. Hanefi Avcı'nın itirafname niteliğinde kabul edilebilecek Haliç'te Yaşayan Simonlar / Dün Devlet Bugün Cemaat kitabı ışığında, asıl işi 'can ve mal güvenliğini sağlamak' olan polis teşkilatına dair birkaç şey yazmak zorunluluk oldu. Aslında okurlarımızın hemen hepsinin konuya aşikar olduğunu düşündüğümden Avcı'nın itiraflarından sadece birkaçını seçtim. Bakalım Avcı neleri itiraf ediyor:

'Devlet örgütün elinde'

"Devlet bir örgütün elemanlarınca ele geçirilmiş. Olay bir örgütün, cemaatin devlet içerisindeki elemanları vasıtasıyla yürüttüğü örgütsel bir faaliyettir, karşımızdaki kişiler polis, hâkim ve savcı değil, örgütün-cemaatin elemanlarıdır."

"Her kritik birimde cemaatin irtibatı ve sorumlusu yer almış, İstihbarat ve KOM ve diğer birimlerin bilgi işlem birimleri büyük oranda cemaatten oluşmuştur. Emniyete ait tüm arşiv ve bilgiler cemaat arşivine taşınmıştır. İstihbarat ve KOM'da teknik ve amir kadro büyük oranda cemaat elemanı konumunda veya cemaatten gelen talimata uymaktadır."

"Bu devlet uğruna bugüne kadar çok can verildi, zaten çok fazla sorunu olan bu devleti ve sistemi daha da bozmak, devlet içinde devlet kurmak akılla izah edilemez. Bu devletin polisi, askeri, medyası oluşturulmak istenen bu sistem içerisinde çalıştırılamaz, bugün olduğu gibi cemaatin hedefleri uğruna hukuksuzluklar, komplo, şantaj ve iftira yöntemleri ile çalıştırılırsa da gelecekte bu ülke herkes için adeta bir cehenneme dönüşür. Gördüğüm manzara korkunç, kadrolu devlet adamları devleti yönetemiyor. Emniyet Genel Müdürü, hatta İçişleri Bakanı haklı olduğunu bildiği bir kişiyi, doğruluğundan emin olduğu bir olayı ya da davayı savunamıyor, güvendiği ve inandığı adamları tuzağa düşürülüyor, haysiyetleri ile oynanıyor ama onlar bu kişilere sahip çıkamıyorlar. Kozanlı Ömer kod adlı Qsman Hilmi Özdil mi yoksa Emniyet Genel Müdürü, Daire Başkanları mı polis teşkilatını yönetiyor?"

"Başbakan'ın Başdanışmanı'na olayı anlattım. Cemaatin nerelere kadar sızdığını, neler yaptığını, ülkenin güvenliğini ve insanların özgürlüklerinin tehlikede olduğunu anlatmaya çalıştım. Aradan zaman geçmesine rağmen harekete görmeyince bu kitabın bir an önce yazılması gerektiğine inanıp yazmaya karar verdim."

"Maalesef bu gruba karşı çıkmak çok kolay değil. Bir anlamda Fethullah Hoca'nın insafına kalınmıştır. Ama öncelikle şunların yapılması gerekir: İstihbari dinlemeler ciddi olarak araştırılmalıdır. Polis, Jandarma ve MİT teşkilatının vatandaşlara yönelik dinleme işlemleri mutlaka denetlenmelidir."

"Özel Yetkili mahkemelerin tüm hakim ve savcıları

MURAT KARATAĞ

polisiye ve komünist şamarı!..

emsali hakim ve savcılarla değiştirilmelidir, bu sağlanmadan cemaate muhalif olan hiç kimsenin özgürlüğü ve hayatı güvencede olamaz Türkiye'de adalet çürüyor, gerçi zaten çürümüştü ama bu defa yok ediliyor. Böyle giderse iş adaletten çıkacak ve insanlar silaha sarılacak. İnsanların hayatları, şerefleri ile bu kadar oynanırsa, onlara en yakışıksız isnatlarda bulunulursa, hayatta onurlarından başka kaybedecekleri olmayanlar, kendilerine atılan lekeyi temizlemek için her şeyi yaparlar. Bu duruma çok uzak değiliz artık. Devletin vatandaşına iftira atması kabul edilmez. İzleme ve dinleme kontrol edilmezse ülkedeki tüm muhaliflerin hatta şimdiden sonra özel şirket ve holdingler için tehlike çok yakın hale gelmiştir. Adalet Bakanlığı'nda cemaat taraftarı olduğu bilinen Teftiş Kurulu Başkan Yardımcısı ve cemaat yanlısı müfettişler görevden alınmalıdır."

Bu itiraflara bakarak Hanefi Avcı'ya birkaç şey söyleyebiliriz:

Görünmeye çalıştığınız kadar masum olmadığınız devrimcilerin malumudur, ellerinizde gencecik insanların kanı var ve bir kitapla suçlarınızdan kurtulamazsınız. Yine de yazdıklarınızın ışığında zaten tarafımızdan bilinen ve yıllardır dikkat çektiğimiz Fethullahçı örgütlenmeyi 'içeriden' biri olarak ortalığa saçmanız önemlidir. Fakat görev yaptığınız süre içinde bu duruma karşı çıkmamanız sizi örgütlenmenin sorumlularından biri yapar. Ayrıca referandumda beklediğinin üstünde bir sonuç elde ederek zafer kazandığını düşünen ve zafer sarhoşluğu nedeniyle okyanus ötesindeki abisine selam söylemekten sakınmayan bir başbakana Fethullahçıları şikayet etmeniz, dönülmez akşamın ufkundayım şarkısına tüy dikmekten öteye geçemez. RTE'nin ne yapacağını umdunuz ki herkes tarafından niteliği bilinen bu adama abisini şikayet ettiniz? Şunu bu düzenin taraftarı olan herkes bilmelidir ki; Fethullahçılardan ve onların taraftarlarından kurtulmanın tek yolu devrimci bir kalkışmadan geçmektedir.

Cümbür 'cemaat'!

Gelelim çakma Ankara polisiyesi Behzat Efendi'nin maceralarına... Üniversite talebesi bir genç kızın intiharının araştırıldığı bölümde, kızın üniversitede komünistlerle iştigal ettiği, komünistler tarafından 'beyni yıkanarak' siyasete bulaştığı ve okulda siyaset yaptığı için gözaltına alındığı kabaca anlatılıyor ve iş komünistlere verip veriştirmeye geliyor.

"Bu adilerden her şey beklenir, kızı kesin bu şerefsizler öldürmüşlerdir, bunlara insan bile denilmez," şeklinde devam edip giden bir metin. Ya sabır, deyip izledim. Cinayet araştırması devam ederken üniversitede Che tişörtü giydiği için dövülen solcu çocuklarla, tacizci hocalarla devam edip giden saçmalık yumağı, cinayet büro polisleri ile terörle mücadele polislerinin birbirlerine ana avrat sövmeleriyle taçlanıyordu. -Bu noktada Fethullahçılar ve diğerleri küfürleşmiştir gibi yanılgı oluşmasın, Avcı'nın da itiraf ettiği gibi polisin neredeyse tamamı Fethullahçı olmuş, yani cemaat birbirine girdi!-

Zaten arkadaşlar senaryodan ziyade, bildikleri küfürleri alt alta sıralamış. Polislerin niteliği hepimiz tarafından malum olmasına rağmen birbirlerinin anneleri ile cinsel münasebet yaşamayı istemeleri zaten 'aile yapımız'a uygun olmadığı gibi, bir de bütün ülke tarafından izlenen bir kanalda ortalığa saçılması şahsen beni derinden yaraladı!

Tane tane komünizm

Fakat esas mevzuumuz bu dizinin komünizm algısı. Esasen senaryoyu yazan cühela takımının memleket meselelerinden bihaber olduklarını düşündüğüm için söyleyeceklerimi maddeler halinde belirteceğim.

1. Komünistler hiç kimsenin beynini yıkamaz. Komünizm bir ideolojik ve siyasi yaklaşımı ifade eder; bizim yaklaşımımız, insanların özgür iradesini esas alır. Kaldı ki komünistlerin, cemaat evlerinde toplanıp, 6–7 yaşından itibaren çocukları cinle periyle korkutmak gibi bir alışkanlığı yoktur.

2. Komünistler şerefsiz değil, bilakis inanılmaz şerefli insanlardır. Şereflerini ve onurlarını korumak için tamamı hapishaneye dönüştürülmüş bir ülkede yapılan tüm işkencelere, infazlara, kişiliği yok etmeye yönelik eylemlerin tamamına, Diyarbakır'dan Metris'e aklınıza gelebilecek bütün cezaevlerinde, gerektiğinde darağacına bacakları titremeden giderek cevap vermişler ve fakat şereflerini korumayı başarmışlardır. Kanları ve canları ile bedel ödemiş bu insanları şerefsizlikle suçlamak insan olmanın gereklerine aykırıdır.

3. Komünistler, inanılması zor gelse bile, başka insanların daha iyi bir dünyada yaşamaları ve özgür olmaları için canlarını ortaya koymaktan çekinmeyen insanlardır. Komünizmin özünde insan vardır. Hatta tüm insanlığın acı çekmeden yaşamasını, eşit yaşamasını, herkesin topluma yeteneğine göre katkıda bulunmasını ve herkesin ihtiyacına göre pay almasını savunan tek düşünce akımıdır. Komünistler ne faşizmde olduğu gibi insanları makineye ne de cemaatlerde olduğu gibi tebaaya çevirmeye çalışmaz. Kuvvetle muhtemeldir ki, senaristler hakim medyada çizilen 'öcü komünist' imajıyla korkutulmuş, Kenan Evren tornasında şekillenmiş zerzevattan müteşekkildir. Yazık.

4. Komünistler bir cinayet şebekesi değildir. Canları sıkıldıkça önlerine geleni öldürerek bu durumdan keyif alan tuhaf mahluklar da değillerdir. İnsan öldüren ve bundan keyif alan şey faşizm makinesidir. Zaten İkinci Dünya Savaşı sırasında, fırsat bulmaları halinde kaç milyon insanı öldürebileceklerini göstermişlerdir. Günümüzde emperyalizm aynı faaliyeti icra etmektedir. Sadece Irak'ta bir milyondan fazla insanın katledilmesi, emin olunuz ki komünistlerin azmettirmesiyle gerçekleşmemiştir. Bu, emperyalizmin doğasına içkindir. Geçen seneki Eylül sayımızda faşistlerin ve emperyalistlerin işledikleri cinayetleri anlatan bir dosya da hazırlamış olduğumuzu hatırlatmak isterim.

Tane tane anlatmış olduk... Dizinin yazı ekibine ve yazdıranlara birkaç lafım daha var. Komünistler insanı esas alır dediysek, kendilerine ve emekçilere edilen hakaretleri yanıtsız bırakacak bir 'tokat yiyen İsa figürü' gelmesin gözünüzün önüne. İcabında şamarı patlatmanın zihne parlaklık kazandırdığını bilir komünistler. O sebepledir ki, bu türden küstahlıklarla ancak günümüz benzeri dönemlerde karşılaşıyoruz. Gelin görün ki, tarihsel dalgalar, emekçi sınıfların en zor dönemlerin ardından yeniden güçlü kavgalara atıldığını gösteriyor. Tüm dünyada komünistlerin tekrar güç kazanacağını ummuyorum, biliyorum...

Yıkılmayan adamlar!

Cüneyt Arkın'ın başrolünde oynadığı Yıkılmayan Adam filmini hatırladım şimdi. 'Malkoçoğlu' her nasılsa solculara yakın duran bir kabadayıyı oynamış, inanılmaz beylik laflar etmişti. Mesela, "İnsanların açlıktan süs köpeklerini yedikleri bir dönemde kimse kimseye karşılıksız yardım etmez!" veya, "Bu kavgada insanı adam yapan bir yan var," ve, "Beni döversen buradan giderim, ben seni döversem emekçiye kalkan kolunu keserim," lafları ilk aklıma gelenler. Star'daki diziyi izledikten sonra, filmdeki adı ile Çakır'ın Star'a tek tabanca dalıp, toplu halde bu adamların cezasını kestiğini düşledim tuhaf bir biçimde.

Tabii filmin sonunda Çakır, kendisinin sermaye, kapitalizm, ülkedeki esas yönetici güç olduğunu söyleyen bir iş adamının tetikçileri tarafından grev alanında vurulduktan sonra 'ayakta ölmeyi' başararak başka bir gerçeği tarihe yazmıştı: Komünistler ölseler bile yıkılmazlar...

Ölüme yatmak, kendi bedensel bütünlüğünü korumak için bedenini ortaya koymasıdır kişinin. Elinde silahı olmayanların katlanmaktansa sonland

10 YIL SONRA ÖLÜM ORUCU DİREN

Sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada gelmiş geçmiş en uzun ve en ağır kayıpların yaşandığı zindan direnişi sayılan Ölüm Orucu Direnişi'nin başlangıcının onuncu yıldönümündeyiz. 20 Ekim 2000'de, direniş, üç siyasal yapı tarafından başlatılmış, aralıkta diğer örgütler de direnişe katılmıştı. Daha ilk ayını doldurmadan binlerce insanın günlük eylemlerde toplanmasını ve F tipi cezaevlerinin tüm ülkenin gündemi olmasını sağlayan direniş, 19 Aralık'ta 20 cezaevine tanklarla bombalarla hücum eden devletin katliamcılığıyla kırılmaya çalışıldı. 28 devrimcinin ölümüne, **tutsakların çırılçıplak ağır işkencelerden geçirilerek F tiplerine sevkine rağmen** içeride direniş sürdü. Dışarıda ise yoğun tutuklama ve gözaltı terörü (Ankara'da iki gün içinde 3 bine yakın gözaltı yapılmıştır) ve düzenin tüm güçleriyle uyguladığı suskunluk politikası karşısında eylemler durdu, konu giderek gündemden düştü ve sadece ölümleri seyreden bir kitle hareketi ortaya çıktı.

Tuhaf olansa dışarıdaki bu dayanılmaz sessizlikten duyulan utancın etkisiymişçesine, bugün, henüz üzerinden 10 yıl geçmemişken direnişin unutulmuş gibi davranılmasıdır. 123 devrimcinin öldüğü, çok daha fazlasının sakat kaldığı, çok çok daha fazlasının siyasal yaşamının bittiği ve sol hareketin bir bütün olarak toplumsal etkisinin ciddi bir darbe yediği sürecin ardından ne yazık ki tatmin edici değerlendirmeler yapılmadı. Büyük destanlar yazıldı, bestelendi belki ama direnişi başlatan ve sürdüren siyasal yapılar, çok yerde kendilerinin bile inanmadığı zafer sloganları atmaktan öte, içerisi-dışarısıyla bu süreci yaşamış güçleri yeniden organize edecek, kırılmalarını giderecek değerlendirmeler sunamadı. Oysa yenilgilerin en önemli ihtiyacı, nedenlerinin açıklanabilmesidir, yenilgiyi yaşamış güçlerin siyasal bilinçlerini canlandırmak, morallerinin yeniden yapılandırılmasını sağlamak için zaruri olan budur.

Bizim, RED sayfalarında bu tür bir değerlendirme yapma şansımız bulunmuyor. Burada söyleyeceklerimiz, sadece dönemi anlatan küçük hatırlatmalar ve bu direniş süresince bedenini ortaya koyan; **içeride ölüme yatan, dışarıda panzerlerin, kurşunların karşısına çıkıp taş atan devrimcilerin anılarına bir saygı duruşu**dur.

Kısa hatırlatmalar 1

Yazmaya başlamadan önce adet olduğu üzere internetten bir tarama yaptım. Ve çoğu süreci yaşamayacak kadar genç olan insanların yaptığı şaşırtıcı kolaylıkta yorumlarla karşılaştım. O yüzden birkaç hatırlatma ile başlamak gerekiyor.

Çoğu genç arkadaşın sandığı gibi bu iş İrlanda'da başlamamıştır. Bu eylem biçimin -Batı tarihlerinden başkasını bilmeyen bizler için- Galyalılara dayandığı rivayet edilir. İlk ölüm orucu direnişçileri yağmacı Roma'ya karşı savaşan Galyalılardır. **Asterix'in iksir diye içtiği de 'kant'tır herhalde.**

'Kant' dediğimiz, bildiğiniz şekerli su, işi gücü olmamaktan kaynaklansa gerek, biz buna biraz limon sıkar, hatta işi gücü bırakır limonun kabuğunu rendeler öyle türlü garipliklerle sunardık. Ve çok zaman sofraya getirdiğimizde tadında sorun olmasa da sunumundan, çeşitten falan puan kırarlardı. Her birimizin bir gün kant nöbeti tuttuğu günlerdi, masaya mum koyamadık, **servisimiz zaten pek rezaletti, on üzerinden üç alamadık; bu hafta 'yemekte' değiliz, diyelim Ümraniye'deyiz...**

Tuhaf bir şey kendi ölümünü bahis konusu yapmak, üstelik seni zaten öldürmek isteyenlerin karşısında. Peki, kabul; hem zaten çok daha tuhaf şey tanıdığın bir insanın açlıktan ölebilmesi, açlıktan! Hem de **dünyada onca leziz yemek beklerken.** Kabul dedim; bütün bunlar saçma! Kabul ama; her tarafım duvar, nizamiye, nöbetçi kulesi, gece düdükleri ve yarım döner cigaramın ateşi, ne önerirsin?

Kabul, yeri dolmuyor insanların.

Kabul, hiçbir acının bedeli değil intikam.

Kabul, talimhaneye çevirdik zindanı, - sahi orada o kadar adam toplanınca ne yapacaklardı, evcilik oynasalar sorun olur mu?

Kabul, kendimize çektirdiğimiz eza, değmedi ürküttüğümüz kuşun kanadına ve hatta kuşları ve uçurtmaları bile vurmuşlardı zaten.

Yine de bizlerin elindeki tek silahtı ve kavga etmeden yere düşmek ölümden daha ağırdır insan için. Üstelik daha 1830'da Lyon'lu dokuma işçileri demişlerdi ki: "Ya çalışarak yaşayacağız, ya savaşarak öleceğiz!" Ölümden yeğ olmasa gerek 8 metrekarelik ıslah edilmiş yaşam.

Kısa Hatırlatmalar 2

Bizde bu iş, Diyarbakır'la başladı, bizde cezaevleri tarihi aslında orayla başlar. Nazım da bir ara açlık grevi yapmıştı ama, devrimcilerin zindan direnişi dedikleri şey 80'den sonra başladı. Öncesinde cezaevleri, pek af edersiniz, yol geçen hanıydı, devrimciler içeri girer üç-dört aya kaçıp giderlerdi. Hatta Mahir Çayan gibi çok dikkat edilenler bile kaçabilmişti. 12 Eylül sonrası devlet bu işin üzerine titredi, zaten her şeyin üzerine titrer olmuştu devlet, kimilerinin bedenlerindeki titreme ise elektriktendi, faturasını babamgillerin ödediği. Devrimciler içeri girer fakat çıkamaz oldular. Büyük organize firarlar oluyordu elbette, ama kapalı kalmaya karşı asıl direniş bunun koşulları üzerine yürüyordu. O yüzdendir, **sabah dipçikle uyandırılanların kendilerini ateşe verebilme ya da açlığa yatabilme hürriyetleri.** 70'li yıllarda en görünür örgüt üyeleri bile beraat ederken bizim kuşakta okul sırasına, "Kahrolsun faşizm!" yazan içerde buldu kendini en az 9.5 yıllığına, 'faşizm' yazı yazılmasına fena halde kahroluyordu.

Ve Diyarbakır Zindanı, binlerce hikayenin içinde sadece insanlığın kör infazı...

Bizimkiler ilk orada bedenlerini koydular ortaya, kazandılar da. Şimdi oraya gidelim, **sahi makatınıza cop sokulmasının sıradan olduğu, hayalarınızdan askıya asılıp marş ezberletildiğiniz bir yerde neyiniz var ki savaşacak?** Uluslararası hukukçular mı dediniz, insan hakları savunucuları mı? İlki 87 yılına kadar giremedi ülkedeki 'güvenli' yerlere, ikincisinin derneği 84'te kuruldu, demek kurucuları da sık aralıklarla cezaevlerini dolaştılar, tabii tutuklu ya da hükümlü sıfatıyla. Gerçekten o an orada ölmek o kadar önemli olmasa gerek **-o koşullarda ölmek kesinlikle kurtuluş gibi görünüyor ve inanın pek azımız dayanabilir 180 günü bulan işkencelere.** Ve bunu bir koz olarak kullanabiliyorsanız, işte o zaman aç kalmaya değiyor demektir.

90'lı yıllara doğru giderek yaygınlaştı bu iş. Özellikle 84 direnişinin ardından sürekli ve çoğu lokal açlık grevleri başladı. Yeri gelmişken 84 direnişi ile ilgili bir not kaydedelim: 2000'de devrimcileri, taleplerinin çok fazla olduğu, bu koşullarda devleti ikna edemeyecekleri, dolayısıyla dik kafalı oldukları, intihar etmek istedikleri gibi tuhaf şeylerle suçlayanlar bilmezler. 84'te direnişin temel talebi tek tip elbisenin kaldırılmasıydı ve tek tip elbise 86'ya kadar varlığını korudu. 84'te sadece devletin görüşmeyi kabul etmesi yeterli olmuştu, bizimkiler kazanmıştı.

Sonra, bu 90'lı yıllarda cezaevleri talimhaneye dönüştü, dönüştü ama neden dönüştü?

Doğru 141-142 kaldırılmış, komünizm propagandası suç olmaktan çıkmış, ama yerine 169 etkin hale gelmiş, bildiri dağıtmaya, mitinge katılmaya 'yardım yataklık' kesilir olmuş. Bırakınız düşünce suçlarını, gazetecileri, sadece örgüt suçlarından yatanların sayısı zaman zaman 15 bini bulmuş. Yahu, 15 bin bir yana 15 tane solcu yan yana gelse ne yapacaklar, kendilerini eğitecekler tabii ki, bunda normal olmayan ne var? Ve buralarda bir yerlerde iş kopmuş, devlet demiş ki, **"Tecrit edeceğiz sizi, ıslah olacaksınız!"** birileri demiş ki, **"Yok artık!"** 96 yazının sıcaklarını daha da çekilmez yapan konu buydu. Eskişehir tabutluğu konusu bu direnişin ardından gündemden kalkmıştı. Fakat devlet içinde artık cezaevi politikası netleşmişti; bilimkurgu filmlerinde bütün dünyayı ele geçirmeye çalışan kötü adam gibi, devrimcileri ele geçirmek için bilimkurgusal bir tecrit politikası gündeme girmişti. F tipi cezaevlerinin planları o dönemde yapılmaya başladı.

Kısa hatırlatmalar 3

Devlet, hazırlıklarını yapmıştı, Ulucanlar Katliamı ile başlayan süreç kimi küçük hapishanelerin patlatılması ile devam etmişti.

Afyon'da silah sıkan Nuriş çetesini bahane edip, Burdur'da kol koparmışlardı. Bu tertip bozulmalıydı. Örgütler arasında hücre saldırısının nasıl püskürtüleceği tartışmaları 2000 Nisan ayında başlamıştı. Ağustos-Eylül ayına varıldığında CMK'da (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu) üç görüş vardı:

1. *Bizi hücrelere kapatmak için geldiklerinde topluca nizamiyeye doğru yürüyüşlere geçelim...* Bunun anlamı hemen her cezaevinde yüzün üzerinde ölü demekti. Taktik Ümraniye Direnişi'nden esinlenilmiş olsa da bir cezaevinde elde sopalarla ancak kapıaltını fethedebilirsiniz, devam etmeye kalkarsanız dış güvenlik yani asker ateş açar.

2. *Onlardan önce hamle yapıp ölüm orucuna başlayalım ve dışarıdaki duyarlılığı harekete geçirelim...* **Rahşan affı olarak hatırlanacak olan af tasarısı aslında cezaevlerindeki mahkum sayısını azaltarak F tipine geçişi kolaylaştırmanın bir aracıydı ve direnişe erken başlamak pratikte hiç değilse bunu püskürttü.** Yine aynı koşullarda hücrelerin toplumsal gündem haline gelmesi, dışarıdaki hareketin en zayıf anında hiç değilse binleri sokağa indirmek bu sayede mümkün oldu. Bu haliyle en makul iş buydu.

3. *Dışarıdaki hareketin kazanımlarını bekleyelim...* Hedeflenen kayıp sayısını azaltmaktı, bunun karşısına bir kaç gerekçe çıkarıldı. Birincisi dışarıdaki duyarlılık Bergama ve Burdur cezaevlerine yönelik saldırılardan sonra arttıysa da yaz sonu itibariyle düşüşe geçmişti. İkincisi zaman kazanmak için teknik olarak B1 vitamini almak oldukça faydalı olacaktı. Üçüncüsü direnmeden bir operasyona yakalanmak çok daha ciddi kayıpları (hiç değilse siyasal planda) beraberinde getirebilirdi.

Velhasıl bu üç görüşün uzlaşamadığını ve üç örgütün 20 Ekim'de direnişe başladığını biliyoruz. Aralık ayına gelindiğindeyse hem dışarıda yaratılan atmosfer, hem de işin oldukça ciddi hale gelmesiyle diğerleri de direnişe katılmış oldu.

Kısa hatırlatmal

O dönemin tablosunu bi
fayda var. Hükümette 80'le
halinin geri çağrılmasıyla
Dans Üçlüsü koalisyonu
seçimlerinde **Fethullah H**
düzenlemenin sağladığı
patlaması yapan Ecevit
kurmasının hemen ardınd
ardından da 2000 ekonom
yitirmeye başlamıştı. Üste
adamlar bile yeni ve çok
krizin kapıda olduğunu söy
2001 Şubat krizi 97'deki s
eylemlerden sonra kısmi
giren toplumsal muhalefet
canlandıracak bir etki yap
ABD, 11 Eylül'ü yaşamam
yeniden yapılandırma plan
başlamıştı. Bu durumda h
ödevi: 'Ne pahasına olurs
muhalefeti ezmek, sindirm

Tabloyu tersten okuyun
görevi de ortaya çıkıyor:
diriltecek, emekçileri yeni
sokacak örnekler yaratma
canlandırmak. Zindan dire
çıkaran diğer etken de bu
F tipi saldırısını püskürtm
diğer yanı sınıf savaşımın
bir siper kazmaktır. Bunun
Aralık'ın ardından zafer k
generaller gibi konuşan E
gizlidir: **"Cezaevlerini ısla**
IMF politikalarını hayata
Ciddiyetlerini ise Saadetti
vermiştir: **"Bir yıldan fazl**
operasyonun hazırlıkları

Demek ki ölüm orucunu
devrimci hareketin kadrol
kazanımlarını sınıf mücad
düşünmek ciddi bir hatad
emekçilerin yaşam koşull
söyleyenler Ecevit gibi se
hizmette 50 yılını doldurm

olmayanların katlanmaktansa sonlandırmayı denemesidir. Yapılacak son iştir, doğru, ama son sırasında da olsa listenin, gerektiğinde yapılacak iştir.

MEHMET ALİ TOK

CU DİRENİŞİ: İNSANİYET NOTLARI...

an Nuriş çetesini bahane
l koparmışlardı. Bu tertip
ütler arasında hücre
büskürtüleceği tartışmaları
a başlamıştı. Ağustos-
ğında CMK'da (Cezaevleri
syonu) üç görüş vardı:
e kapatmak için geldiklerinde
ve doğru yürüyüşlere
anlamı hemen her
üzerinde ölü demekti. Taktik
i'nden esinlenilmiş olsa da
de sopalarla ancak kapıaltını
devam etmeye kalkarsanız
asker ateş açar.
ce hamle yapıp ölüm orucuna
arıdaki duyarlılığı harekete
an affı olarak hatırlanacak
ıslında cezaevlerindeki
ı azaltarak F tipine geçişi
ı bir aracıydı ve direnişe
pratikte hiç değilse bunu
aynı koşullarda hücrelerin
n haline gelmesi, dışarıdaki
f anında hiç değilse binleri
bu sayede mümkün oldu. Bu
ş buydu.
areketin kazanımlarını
eflenen kayıp sayısını
ı karşısına bir kaç gerekçe
dışarıdaki duyarlılık Bergama
lerine yönelik saldırılardan
yaz sonu itibariyle düşüşe
zaman kazanmak için
vitamini almak oldukça
lçüncüsü direnmeden
akalanmak çok daha
ç değilse siyasal planda)
ebilirdi.
görüşün uzlaşamadığını ve
m'de direnişe başladığını
ına gelindiğindeyse hem
atmosfer, hem de işin
e gelmesiyle diğerleri de
oldu.

Kısa hatırlatmalar 4

O dönemin tablosunu biraz hatırlamakta fayda var. Hükümette 80'lerin tuhaf ruh halinin geri çağrılmasıyla kurulmuş **Komedi Dans Üçlüsü koalisyonu** vardı. 99 seçimlerinde **Fethullah Hoca iftar yemekleri düzenlemenin sağladığı icazetle oy patlaması yapan Ecevit DSP'si,** hükümeti kurmasının hemen ardından önce 99 depremi ardından da 2000 ekonomik kriziyle desteğini yitirmeye başlamıştı. Üstelik Deniz Gökçe gibi adamlar bile yeni ve çok ciddi bir ekonomik krizin kapıda olduğunu söylüyordu. Öngörülen 2001 Şubat krizi 97'deki son büyük sendikal eylemlerden sonra kısmi bir durulma içine giren toplumsal muhalefeti de yeniden canlandıracak bir etki yapabilirdi. Beri yandan ABD, 11 Eylül'ü yaşamamıştı ama Ortadoğu'yu yeniden yapılandırma planlarını yapmaya başlamıştı. Bu durumda hükümetin ev ödevi: 'Ne pahasına olursa olsun'* toplumsal muhalefeti ezmek, sindirmekti.

Tabloyu tersten okuyunca devrimci güçlerin görevi de ortaya çıkıyor: Toplumsal muhalefeti diriltecek, emekçileri yeniden eylemli süreçlere sokacak örnekler yaratmak, sokakları canlandırmak. Zindan direnişini ortaya çıkaran diğer etken de budur aslında. Yani F tipi saldırısını püskürtmek işin bir yanıysa, diğer yanı sınıf savaşımındaki saldırıya karşı bir siper kazmaktır. Bunun önemi ise 19 Aralık'ın ardından zafer kazanmış Romalı generaller gibi konuşan Ecevit'in sözlerinde gizlidir: **"Cezaevlerini ıslah etmeden IMF politikalarını hayata geçiremeyiz."** Ciddiyetlerini ise Saadettin Tantan ele vermiştir: **"Bir yıldan fazla bir zamandır bu operasyonun hazırlıklarını yapıyorduk."**

Demek ki ölüm orucunu, cezaevi süreçlerini, devrimci hareketin kadrolarını ve moral kazanımlarını sınıf mücadelesinden bağımsız düşünmek ciddi bir hatadır. Tüm bunların emekçilerin yaşam koşullarıyla ilgili olmadığını söyleyenler Ecevit gibi sermaye devletine hizmette 50 yılını doldurmuş bir politikacının durduk yere bu cümleleri kurmayacağını dikkate almalıdır.

20 Ekim'in ardından destek eylemleri ilk başladığında sokağa çıkanlar sadece tutsak yakınları ve örgütlü güçlerdi. Hatta o derece ki 1 Kasım başında Ankara'da günlük eylemler başlatıldığında ilk eyleme sadece 12 kişi katılmıştı. Ancak bir ay sonrasında 5 Aralık'ta Kızılay meydanına 5 bin kişi girmişti. Ve günde iki defa yapılan eylemler binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşiyordu. Bunu da aşan başarı ise uzun zaman sonra devrimcilerin ilk defa toplumsal gündemi belirleyebilmesi olmuştu. **Tüm haber bültenleri temel gündem olarak cezaevlerini ve direnişi işliyordu.** Politikacısından köşe yazarına kadar düzenin tüm ağızları bu konuyla ilgili açıklamalar yapıyorlardı, Savaş Ay dahil!

Ve devlet köşeye sıkışıyordu. Cezaevlerinde heyetlerle yapılan konuşmaların tutanakları okunduğunda bu gerçek daha da net görülecektir. Bu tutanaklar internette mevcuttur. **Burjuva devletleri köşeye sıkıştıklarında iki şey yaparlar ve ikisini aynı anda yaparlar: Yalan söylerler, savaş başlatırlar.** O zaman da böyle oldu; önce Hikmet Sami Türk, "Toplumsal konsensüs sağlanmadan F tipi cezaevlerini açmayacağız" diyerek 6 aylık bir ertelemeden bahsetti, sonra ise devlet, cezaevlerine ve sokaktaki muhalefete aynı anda saldırarak büyük bir katliamla F tiplerini açtı.

Ve içerisi... **Aynı anda 20 cezaevine saldırmıştır devlet, bu kadarını göze alacağını düşünmedik diye suçlanabiliriz, ama bu kadar kana susamışlığı kolay tahayyül edemiyor insan.** Direndik her yerde, kimisinde bedenimizle barikat kurarak, kimisinde binlerce bombayı soluyarak (Çanakkale Cezaevi'ne 7 bin 500 gaz bombası atıldığını öğrendik mesela). Dört gün giremedi devlet, kendi tabelası asılı cezaevlerine, girdiğinde ise cesetler vardı ellerinde sadece. Hiç kimseyi canlı teslim alamadı, **henüz nefes alanlar için de canlı denemezdi ve emin olun ölü denemezdi diğerlerine de.**** Yarı baygın, çıplak topladıkları bedenleri hücrelere götürdüler, açlık sürdü, yayıldı, büyüdü tek kişilik hücrelerde. Çıplaklık sadece bir tür delilik sayıldı, yeni ölülerimiz suskunluğun buz gibi sularıyla yıkandı.

Ve dışarısı... Ankara'da iki gün içinde 3 bin kişi gözaltına alınmış, panzerlerle yaşanan çarpışmalar sürmüş buna rağmen. Aylarca Konur Sokak girişine karakol kurmuş polis, tipini beğenmediklerini içeri salmıyor. Bilmeyenler için söylemek gerekir Konur'dan haftasonları günde bir milyon kişi geçer. Büyük bir suskunluk ve ilk ölüm haberleriyle gelen tarifsiz bir acı...

Hatırlatmaya gerek olmayanlar

Bundan sonra yaşananlar, politik hamleler, tartışmalar, sürecin iniş ve çıkışları oldukça uzun bir hikayedir...

Nihayetinde yenildik. Sahada büyük kayıplar bırakarak ve biraz gururumuzu dik tutup biraz kuyruğu kıstırarak geri çekildik. Bu arada IMF politikaları da hayata geçebildi, uşaklar Irak'a giren ABD askerlerinin önlerine devrimci bedenlerinden kırmızı halılar da serebildi. Yaşanan bir mevzi savaşıydı sadece, kaybedilen de demek ki bir mevzi savaşından ibarettir. Onu bu kadar üzücü ve ürkütücü kılan ise ölüm istatistikleri değil, ölümlerin biçimidir. **Açlıktan ölen insanların sorumluluğunu taşımak omuzlardaki en büyük yük, üstelik omzumuza aldığımız tabutların içinde bedenleri kuş kadar kalmışken. İnanın çok zor şey tanıdığınız birinin açlıktan ölmesi ve dindirmiyor alnından öpmeniz, içine konulduğu tahtayı taşımanız, hava saatinde voleybol sahaları onsuz kalmışken.** Ve inanın bütün voleybol sahaları 'Afrikadakiler hariç değil.'

Ölüme yatmak, kendi bedensel bütünlüğünü korumak için bedenini ortaya koymasıdır kişinin. Elinde silahı olmayanların katlanmaktansa sonlandırmayı denemesidir. Nizamiyeye yürümek yerine son bir kez ses çıkarma girişimidir, insanlığı çağırmaktır biraz. **Yapılacak son iştir, doğru, ama son sırasında da olsa listenin, gerektiğinde yapılacak iştir.**

Buna intihar denemez. İntihar kişiseldir lakin ölüm orucu değildir. Ölüm orucunda hedef kendini öldürmek değil, taleplerin gerçekleşmesidir.

Yemek yemeyi pek sık unutan ve ölümünde bizi bir o kadar üzen bir dostun, Ulus Baker'in söylediği gibi:

"Canlı varlık ölümü düşünemez. Spinoza'dan öğrendiğimiz bu düşünce olgusal değil varoluşa ilişkindir. Onun sayesinde ölüm oruçlarının ölüme değil, yaşama doğru gittiğini, yaşama ilişkin taleplere sahip olduğunu, onunla kenetlenip onu olumladığını öğreniyoruz. Çünkü yaşam dirençtir. Kendine bir süre biçmez, sonunu algılamaz, sona erdiğinde kendisi ortada bulunmaz..."

Ölüp susanların yerine ölmeyip konuşanlar

Ne garip şey Protestan ahlâkı; diyelim, kürtaj hakkını kadın bedeninin özgürleşmesinin yolu olarak ortaya koyar da tutsak edilmiş, tutulmuş bir bedenin son girişimini ideolojik olarak mahkum etmeye çalışır. Diyelim, Afrika'daki açlığı azaltmak için bağış kampanyaları organize eder de en basit haklar için aç kalmayı anlamaz, psikanalitik çözümlemelere girişir. Ve diyelim, köleliğin kaldırılmasının yıldönümlerinde şenlikler düzenler, bunun şanını kendi üzerine alırken insanın insanı zincire vurmasını mazur görmekle kalmaz, onun buna karşı çıkışını yasaklamaya kalkar, elleri hastane yatağına kelepçeliyken ve belki 30 belki 35 kilo kalmışken bir insanı işkenceyle beslemeye kalkar. **Ve intihar eden balinaları gözyaşlarıyla anıp onları buna itenin yalnızlık olduğunu savlarken tek başına hücreye atılmış kişinin intihar yerine eyleme geçmesini anlayamaz.**

***

Kendi yaşamını ve ölümünü elinde tutmak büyük bir güçtür; özgürlüktür. Buna sahip olanların bir avuç devrimciyle sınırlı kalmadığı bir zamanda F tiplerinin ve IMF politikalarının tuğlalarını hep beraber sökeceğiz. Hiçbir anıt anlatamaz onların savaşını, o yüzden **Ali Koç**'un mezarı başında annesinin sözlerini söylemekle yetineceğiz:

"Alim, çok gülerdi, çok güzel gülerdi."

* Hikmet Sami Türk'ün 19 Aralık sonrası açıklaması da böyle başlar.

** *Ölü mü denir*, Edip Cansever.

ÖLÜ MÜ DENİR

Suratları gergin
Suratları kararlı
Belli ki çok beklemişler
Kabuğundan çıkan bir portakal gibi gelen sabahı
Suratları gergin
Bir savaş alanına benziyor suratları
Dudakları nemli
Son defa kendi etini öpüp
Yani son defa gerçek bir insan etini
Hazla kapanmışlar öyle
Geçirmiyor gövdeleri soğuğu
Geçirmiyor sıcağı da
Ve ikiye ayrılmış bir nehir gibi bacakları
Akıyorlar sonsuza
Ölü mü denir şimdi onlara.

Kimse hüzünlü olmasın
Sırası değil hüznün daha
Bir gün bir şehrin alanında
Bir mermer yığınının gözlerine
Omuzlarına düşerse bir çınar yaprağı
Hüzünlensin yaşayanlar o zaman
Sırası değil hüznün daha.

Öylesine sıkılmış ki yumrukları
İyice sıkılsın yumruklar
Saklansın diye bir armağan gibi bu katılık
Öylesine sıkılmış ki yumrukları
Kimse hüzünlü olmasın
Kimse hüzünlü olmasın diye
Sırası değil hüznün daha.

Unutulsun bir gövdeye duyulan hasret
Unutulsun bu alışılmış duyarlık
O kadar sade, o kadar kalabalık ki
Unutulmaya değer onların insan gövdeleri
Ve unutulmalı mutlaka
Dolsunlar diye yüreklere
Dolsunlar damarlara.

Ölü mü denir
Ölü mü denir şimdi onlara.

TAŞLAR BAĞLI, İTLER SERBEST!

"Her demokrasi bir diktatörlüktür. Burjuva demokrasisi de sermaye sınıfının diktatörlüğünden başka bir şey değildir..." Bir kenara not edelim...

Halk oylaması, küresel sermayenin Türkiye acentası AKP'nin, devletin bütün olanaklarını hovardaca harcayarak, hizmet ettiği emperyalizmin moral gücünü de arkasına alarak ve medya desteğini bonus olarak kullanıp yoğun psikolojik bombardıman ve manipülasyonlarla istedikleri şekilde sonuçlandırdı.

Şimdi memleketimiz, ileri demokrasi ve özgürlüklerle buluşacak, mutlu huzurlu bir şekilde geleceğe doğru emin adımlarla yürüyüp 'refah devleti' olacağız! Pazar esnafının deyimiyle, "Memlekete demokrasi ve özgürlükler geliyor hanım!" Neticede bize uzatılan menüde özgürlük soslu demokrasi salatası var! Yerseniz...

Küresel sermayenin kaşar elemanları ve yeni yetme çömezleri, geçmişte düşman oldukları ideolojinin söylemlerini kullanarak yoksul emekçi kesimlerde bilinç bulanıklığı yaratıp şimdilik amaçlarına ulaştı. Yeni dönem bizler açısından daha zorlu yeni gelişmelere gebe. Taşlar bağlandı itler serbest bırakıldı, emekçilerin canı ve kanı pahasına mücadele ederek kazandıklarıyla, Kemalist orta sınıf burjuvazinin bürokratik aygıtını -arkasını yasladığı okyanus ötesi sermayenin imamının tebaası ve içimizdeki işbirlikçi hainlerin desteğiyle- özelikle birer birer ele geçirerek, memleketi kendilerince dikensiz gül bahçesine çevireceklerini bilmek için kahin olmaya gerek yok. Başbakanı referandum sonuçları açıklanır açıklanmaz ilk arayıp kutlayanlar ABD başkanı Barack Obama ile AB yetkililerinin olmasına hiç şaşırmıyoruz doğrusu. İşin bizler tarafından bilinen yönü, son oylanan oyunun kimler tarafından kimlerin desteğiyle kotarıldığını yeteri şekilde anlatıyor sanırım.

Yaptıkları yapacaklarının güvencesi olan emek düşmanı sermaye yanlısı iktidar, özelleştirme dedikleri yağma ve talan politikalarında geçmişte ellerini kollarını kısmen de olsa bağlayan yargıyı istedikleri şekle sokarak, azgınca hayatın her alanını kendi ideolojilerine uygun bir şekilde tasarlama konusunda karşılarında hiçbir örgütlü güç istemiyor. Halka rağmen milletin desteği arkalarında nasıl olsa, boru mu? Yüzde 58 destek! Kendilerine karşı örgütlü mücadele yürüten kararlı bir kitlesel muhalefet de yok, daha ne olsun? Ortam her zamankinden daha uygun... Liberal sağ politikacıların yıllardır yanıp tutuştuğu küçük Amerika olmak için işte fırsat! Millet yıllardır Amerikan kültürüyle yoğrulup hazır kıvama gelmişken bu ilahi Amerikan kültürü karışımın içine biraz da ehlileştirilmiş İslami şerbet ilavesiyle muhteşem bir iksir olur emekçi halk kitlelerinde.

Kürt sorunu mu dediniz?! Zamanı gelir bir açılım daha yapılır! Baktılar tepki topluyor; mehteran takımının ritmiyle hareket eder, bir ileri hareket yapar gibi görünür, kimse farkına varmadan üç geri adım atarlar. Sonra geçmiş yüzyılın ırkçı söylemlerine sarılıp 'Tek bayrak! Tek devlet! Tek dil!' derler, olur biter. Böylece her kesimin gönlü alınmış olur, onların sevgi ve muhabbetleriyle Davos'larda halkın dinsel hassasiyeti olan İsrail sorunu kaşının 'Van minüts' gibisinden bir iki çıkış yapılır kameralar önünde, ama ikili, gizli anlaşmalar tıkır tıkır işletilir, kimsenin ruhu duymaz, duyanlar da geniş kesimlere meramını anlatamaz... 'Davos Fatihi', bir taşla birkaç kuş vurur. Halkı azarlar, padişah tavrıyla, şakşakçılar çalışır.

Zaten bu ülke kirli siyaseti şark kurnazlığı üzerine inşa edilmiştir. Devrimci mücadelenin kitleselleştiği 1970'ler, sonuçta halkımız nazarında 'peygamber ocağı' sayılan ordunun, bu 'son Türk devleti' ile üzerinde yaşayan aziz milleti 'koruyup kollama' görevini yerine getirmesiyle ezilmişti. Bu ülkenin demagojilerle şuursuzlaştırılmış yoksul insanları, hep kendilerine çalışan 'demokrasi ve özgürlük abidesi' liderler ve onların partilerini oylarıyla, soylarıyla her yaptıklarını alkışlayarak desteklemedi mi? 'Milet iradesi' çok kutsal bir şeydi! Şimdilerin hükümet partisi liderinin örnek aldığı sağ ve sığ zihniyetin ağababası olan 'demokrasi şehidi' Adnan Menderes hazretleri buyurmamış mıydı, "Bu millete odunu aday göstersem seçerler," diye?

Para babaları ve onların neo-liberal çıkar şebekesi, bir yandan 'odun' koyup vekil çıkardıkları için kendileriyle gurur duyarken, bir yandan da 'demokrasi', 'özgürlük', 'millet iradesi' laflarını havada uçuşturacak yeni dönemde de. Halk sirk çadırlarında ipte yürüyen cambaza bakarken, elinde avucunda ne varsa yitirecek, en önemlisi insanlığından olacak göz göre göre.

İşimiz dünden daha ağır ve zor, ama enseyi karartmayalım. En karanlık gecenin sonu aydınlıktır!

Dünya devrimci tarihinin yüz akı olmuş isimli isimsiz, devrim yolunda her türlü fedakarlığa omuz vermiş, bu uğurda hayatını ortaya koymaktan çekinmemiş devrim savaşçılarının yolundan ilerleyen bu ülkenin işçi sınıfı devrimcileri; haksızlıkları baskı ve zulmü reddederek, reddedebilmenin o muazzam gücüyle, taşları bağlandıkları yerlerden koparacak, sermayenin itlerini ait oldukları yerlere gönderecek, sadaka ve biat kültürüne karşı, insan haysiyet ve onurunu savunacaktır. Büyük kavgalar öncelikle gücün RED'di veya RED'din gücüyle olur! Dünya ve Türkiye devrimci tarihimiz bunu defalarca ispatlamıştır...

AHMET SARAÇ

Hapishaneden mektup:

'Hâlâ' tutuklu bulunduğum Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nden yazıyorum.

Aslında kamuoyuna açık ilk mektubum değil bu. Bir yılı aşkın süredir devam eden tutukluluğum boyunca, içinde bulunduğum hukuksuzluğa – keyfiyete dikkat çekme amaçlı mektuplar yazdım, hem de bir kaç kez.

Bunun sonuncusu, tutuklanmamdan -ancak- 1 yıl sonra, 26 Ağustos 2010 tarihinde çıkarıldığım ilk duruşma sonrasında yazdığım mektuptu. Bunun içindir ki, konuya dair bilgisi olanlar bulunabileceğinden, burada yazılanların belli bir kısmı bazıları açısından 'bildik' gelebilir. Ama bu tekrara düşme pahasına da olsa, bir kez de RED aracılığıyla, yaşadığım sürece dikkat çekmeye çalışacağım..

Bilenler bilir; bu ülkede (aslında dünyanın büyük bölümünde) sistem muhalifi olmak, hele de devrimci-sosyalist olmak 'zor zanaattır'. Bu zorluk, sizin bu kimliğinizi açık açık savunmanız, kimliğinize uygun, ancak yasal bir çalışma içinde olmanız durumunda dahi değişmez. Hatta değişmediği gibi, her türden hukuksuzluğa -keyfiyete– komploya da açık bir pozisyona 'düşebilirsiniz'!

Benim şu an içinde bulunduğum durumum – yaşadıklarımın özeti de aslında budur.

Uzunca yıllardır sahip olduğum devrimci-sosyalist kimliğimi hiç bir zaman gizlemedim, açık açık savundum. Bu kimliğime uygun olarak, İnsan Hakları Derneği'nin yanı sıra, birçok devrimci-demokratik kurumda, ama hep yasal zeminde bir çalışma içinde oldum. Bu çalışmalarım, çok açıktır ki, herkes tarafından görülebilecek-bilinebilecek çalışmalardır ki, daha önce de vurguladığım üzere, bunları zaten hiç bir zaman gizleme ihtiyacı hissetmedim. Hem, ezilenden, emekten, insandan-insanlıktan yana, onurlu olduğuna inandığım bir duruşu niye gizleyecektim ki?

Ancak göz önünde olmama, herkesin gözü önünde bir çalışma yürütmeme karşın, bir yılı aşkın bir süre önce (28 Ağustos 2009) tutuklandım.

Tutuklanmam, yedi yılı aşkın süredir bünyesinde çalıştığım Umut Yayımcılık'ın çıkardığı muhalif (devrimci-sosyalist) yayınlar olan, İşçi-Köylü Gazetesi, Partizan Dergisi, Yeni Demokrat Gençlik Dergisi gibi periyodik yayınların, Kartal Bürosu'nda gazetecilik, yanı sıra da yayınevlerine çevirmenlik yaptığım sırada gerçekleşti.

Çevirmenlikten hareketle, mektubun bu kısmında yazacaklarım ilk bakışta konuyla alakasız gibi gelse de, öyle olmadığı görülecektir.

Babam 60'lı yılların başında Almanya'ya giden ilk işçi kafileleri arasında yer alan bir 'gurbetçi'ydi.

Bu yıllar, Avrupa'da savaşın yıkımını 'onarma', ekonomiyi 'kalkındırma' yıllarıydı. Bilindiği gibi bu dönemde, emperyalist-kapitalist sisteme bağımlılığı giderek artan birçok ülkeden olduğu gibi, Türkiye'den de çok sayıda yoksul, Avrupa ülkeleri ile yapılan 'ucuz emek anlaşmaları' karşılığında, bin bir umutla kandırılarak, 'at muayenesi' benzeri diş muayenelerinin de dahil olduğu bir dizi aşağılayıcı kontrollerden geçirilerek, yurtdışına gönderildi –gerçekte ise üç kuruşa satıldılar!

Babamın payına ise Almanya düşmüştü. Dil-yol-iz bilmeyen bu emekçiler buralarda Alman vatandaşları ile eşit bile değil, daha kötü-ağır koşullarda, ancak neredeyse onların aldığının yarısı kadar ücretlere çalıştırıldı.

Sonraki yıllarda yemeyip-içmeyip üç kuruş biriktirebilenler, ailelerini de yanlarına alabildi. Ben de böylece çocuk yaşlarda Almanya'ya gittim.

Almanya'da yaşadığım 20 yıllık sürede okula gitmenin yanısıra, en az 10 yıl kadar da, emperyalist sömürünün en ağır koşullarda işletildiği fabrikalarda çalıştım. Bu fabrikalarda 'akort' sistemiyle çalıştırılır işçiler.

'Akort' nedir bilir misiniz ? Akort, belli bir sürede belli sayıda iş üretmenin adıdır. Ancak süre kısa, sayı alabildiğine çoktur! Hem de insan kapasitesinin sınırlarını sonuna kadar zorlayacak derecede çok... Çalışırken ne yanınızdakiyle konuşacak ne de tuvalete bile gidecek vaktiniz yoktur. Beliniz bükülmüş, iki kat olmuş, baş önde bir vaziyette habire montaj yapıyorsunuz... Ta ki mola ya da paydos zili çalana kadar...

Zamanla eliniz işe alışır –çünkü siz artık makineyle 'bütünleşmiş', hatta bir makine haline gelmişsinizdir. Bu 'makineleşme' sonucu bir de bakmışsınız ki üretimde sizden istenen sayının üstüne çıkmışsınız. Bu durum –işveren veya adamları tarafından- fark edilmediği sürece, sizin lehinizedir; soluklanacak vaktiniz olur. Ama ola ki fark edilirseniz, 'stopper' adı verilen 'saatçiler' size fark ettirmeden başınıza dikilir. Bunun anlamı, aynı sürede daha fazla iş üretmenizi istemeleridir -alacağınız ücrette ise bir değişiklik yoktur!

Bundandır ki, özellikle de 'birinci kuşak' gurbetçiler, daha başka etkenler de olsa bile, bu çalışma koşulları altında dil öğrenme fırsatı yakalayamamıştır. İkinci kuşak olan bizler, buralarda okula gidebilme 'şansı' yakalayabildiğimiz için, en azından dil sorununu çözebilmiştik.

Çevirmenlik zemini böyle oluşurken, kapitalist sömürüyü bir emperyalist metropolde en ağır koşullarda yaşamış olmak, iliklerine kadar hissetmek bile tek başına, emekten-ezilenden, insandan-insanlıktan yana bir duruşu tercih etmem için yeterli bir neden değil mi? Bu duruşuma uygun pratiğime ve gazetecilik–çevirmenlik yaptığım sırada tutuklandığıma ise yukarıda değinmiştim.

Göz önünde olan hemen her muhalif kimliğe sahip insan gibi, benim bu kimliğim de birçok kişi tarafından bilindiği gibi, polis tarafından da 'kaçınılmaz' olarak biliniyordu. Hele de muhalif bir gazetede olmanız, polisin bunu bilmemesini adeta 'imkansız' kılıyor! Malum, polisin gözü her daim muhalif kurumlar, muhalif kişiler ve muhalif basın ve bunların çalışanlarının üzerindedir. Neredeyse 24 saat izler–gözler. Bunun içindir ki, tutuklanmam öncesinde, polis benim her gün gazete bürosunda olduğumu, akşamları da, 13 yıldır ikamet ettiğim evime, ailemin yanına geldiğimi, düzenli bir yaşamım olduğunu, eminim çok iyi biliyordu. Emekli olduğum, Emekli-Sen üyesi olduğum gibi durumları da...

Tüm bu ne yaptığımın–nasıl yaşadığımın bilinir-görünür olmasına karşın, 28 Ağustos 2009'da evime ağır silahlarla donanmış polisler tarafından yapılan bir baskınla gözaltına alındım. Sonrası malum... Dört günlük gözaltından sonra çıkarıldığım mahkeme tarafından tutuklandım. Benimle birlikte tutuklanan ve varlıklarından ancak gözaltındayken yanıma gelen avukatım aracılığıyla haberdar

Sevgili RED emekçileri, sevgili RED okurları

olduğum üç genç erkek daha vardı. Ne ben onları tanıyordum ne de onlar beni... Bunların bir eylemle suçlandıklarını öğrendim. Fakat ne Emniyette, ne savcılıkta ne de çıkarıldığım mahkemede bana dönük böyle bir iddia yoktu. Bu kişilerle bağlantılı başka bir iddia da yoktu. Onlara dönük de bana ilişkin bir iddia yine yoktu.

Çıkarıldığım mahkeme, gazeteci olduğumu söylememe, bunun tersini gösterecek herhangi bir kanıt, tanık, delil vb. durum olmamasına rağmen tutuklamıştı beni...

Dosyaya gizlilik kararı kondu ve bu karar ancak sekiz ay sonra kaldırıldı. Ve dosyanın– iddianamenin bana ilişkin kısmında, iddianamede iddia edilen 'yasadışı örgüt üyesi olduğum' iddiasına gazete bağlantılı materyallerin dışında, bu iddiayı destekleyecek tek bir kanıtın olmadığı görüldü. 'Kanıt' yapılmak istenen materyaller, -gazetenin künyesinde de açık açık ilan edilmiş olan- irtibat telefonu üzerinden yapılan telefon görüşmelerimin dinleme yoluyla –ki bunların büyük bölümü sendikalarla yapılan görüşmelerdi– gazeteye ait olduğu izahata bile yer bırakmayacak kadar açık olan gazete dağıtım, satış bilgileri, büro kirası, elektrik-su vb. giderlerin de yer aldığı hesaplar, gazetede yayınlanmış iki haber-röportaj vb. yasal bir gazeteye ait olduklarını ayrıca açıklamaya ihtiyaç bırakmayacak şeylerdi. Çok açıktı ki, illa 'bir şeyler bulma', 'bir yerlerle' bir bağ kurma çabasına girilerek, zorlama bir iddianame hazırlanmıştı.

Nihayet 26 Ağustos tarihi geldi ve ben ilk duruşmaya çıkabildim. Aynı dosyada eylem yapma iddiasıyla yargılanan başka kişilerin olduğunu vurgulamıştım. Duruşmadan bir kaç ay önce dosyaya bir kaç kişiyi daha eklemişler, iki kişiyi daha tutuklamışlardı. Bunlardan biri eylem yapma iddiasına dahil edilirken, diğeri yine benim gibi 'örgüt üyeliği' ile yargılanıyordu. 'Örgüt üyesi olduğu' iddiasına dönük tek 'kanıt' ise, gazeteyi bir kaç kez telefonla aramış olmasıydı!

Baştan sona birbiriyle çelişen bir içeriğe sahip dosya ve iddianamenin, bu 'örgüt adına eylem yapma' kısmında da zaten epeyce 'tuhaflıklar' vardı! Bu durumu iddianın muhataplarının avukatları da duruşmada ayrıntılı ve oldukça isabetli tespitlerle ortaya koydular.

İddianamenin büyük bölümü örgütün tarifine ayrılmış, bu sırada bir dizi yasal-demokratik kurum örgütün 'yan kolu' ilan edilmiş. Örgütün militanlarını nasıl eğittiği (uzun süreli eğitim), gizlilik kurallarına nasıl titizlikle uyduğu vb. durumlara değinilmiş...

Eylemi (örgüt adına) yaptıkları iddia edilenlerin avukatları, müvekkillerinin bu tariflere hiç mi hiç uymadığını-örtüşmediğini söylüyordu duruşmada. Ortada telefon dinlemelerinden, kendilerini ifade ediş tarzlarından vb. durumlardan da anlaşılacağı üzere, bırakalım özel politik bir eğitimden geçmeyi, karşılarında apolitik denecek genç insanlar vardı.

İddia, "gizliliğin titizlikle uygulanması" olarak tarif edilenlerle de taban tabana zıtlık içindeydi. Yoksul bir mahallenin yoksul çocukları, doğup-büyüdükleri bu mahallenin meydanında bulunan - ve hatta içlerinden birinin daha önce burada

çalıştığı söylenen- bir mahalle kahvesine yönelik yasadışı bir örgüt adına, yasadışı bir eylem yapmakla suçlanıyorlardı! Hem de tanınma durumları yüzde 100'lük bir ihtimal dahilindeyken, kendilerini hiç mi hiç kamufle etmeden!

Bunlar ve daha bir dizi çelişki – duruşmada iddianın muhataplarının ve onların avukatlarının ortaya koyduğu şeyler. Yani kendi yorumum üzerinden yazmıyorum. Ancak bunları okuyan ya da mahkemeyi birebir izleyen insanlarda oluştuğuna inandığım – ortaya konanların hiçte inandırıcılıktan uzak olmadığı yönlü-kanaatin ben de de oluştuğunu söyleyebilirim. Dosyanın- iddianamenin bu –eylem- kısmına ilişkin çok net bir şey söyleyebilmem ise elbette mümkün değildir. Çünkü bu kısmına ilişkin bana dönük – "örgüt üyesi olma" iddiası dışında - başka bir iddia olmadığını, bu kısmıyla ve bu kişilerle herhangi bir bağım olduğuna dair bir iddianın da bulunmadığını vurgulamıştım. Bu durum duruşmada da görüldü. Duruşmada bana, gerek dosyanın bu kısmıyla gerekse bu kısmında yargılananlarla bağlantılı tek bir soru yöneltilmedi, başka herhangi bir iddia da getirilmedi. Diğer sanıklara da benimle bağlantılı tek bir soru sorulmadı. Zaten bana tüm duruşma boyunca davayla ilgili –tek kısa cümleden ibaret olan, örgüt üyeliği iddiasına ne dediğim dışında- hiç bir soru sorulmadı.

Savunmamda, gazeteci-çevirmen olduğumu, yasal bir gazetede, herkesin gözünün önünde bir çalışma içinde olduğumu yineledim. "Delil"olarak sunulan materyallerin tümünün gazete çalışması kapsamında olduğunu, ekte sunduğum delillerle ortaya koydum.

Bir sendikanın, altında imzası bulunan, açıkça ilan edilmiş eylem programının, eğitim harçlarıyla ilgili bir basın açıklaması çağrısının neresinde yasa-dışılık olduğunu sordum. "Delil" yapılmak istenen haber-röportajların yer aldığı gazeteleri sundum. Gazetenin dağıtım bilgileri, büro kirası gibi hesaplarına ise sadece değinip geçtim, söyleyecek fazla birşey bulmadım !

Dinlenen irtibat telefonunun künye üzerinde yer aldığı gazeteleri ekte heyete sundum. Dinlemelerin büyük bölümünün sendikalarla-sendika başkanları ile yapıldığının dosyada dinleme kayıtlarında açıkça görülmesine karşın, bunların iddianamede "belirlenemeyen" ibaresiyle, cımbızlanarak yer aldığına (iddianamenin ne kadar zorlama olduğunu da gösteren duruma) değinip, "belirlenemeyen" sendikacıları şahit olarak dinlettim. Herkese açık bir telefonu yine herkesin, hatta polisin bile arayabileceğinin, arayan herkesi tanımamın mümkün olamayacağının altını çizdim.

Bu arada kimi "kanıt"ların komikliğine de dikkat çektim. Örneğin uluslararası anti-emperyalist demokratik bir kurumun (İLPS- Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) "üyesi olduğum" iddia edilen örgütün "yan kolu" olduğu iddiasına-ki başkanı Filipinli olan bir örgütlenme!

Yine benzer "komik", hatta "hangi mantıkla konmuş acaba" denilen bir durumun dosyadaki dinleme kayıtlarında da ortaya çıktığını söyledim. Mesela gazete çalışanları kendi aralarında yaptığı bir telefon görüşmesinde yiyecekleri yemekle ilgili konuşuyorlar. Yenecek yemek ise kısır! Hani şu bulgurdan yapılan kısır! Bunun içine konacak domates, salatalık, maydanoz gibi sebzelerin satın alınmasından söz ediyorlar...

Bu dinlemeyi neden koymuş olabilecekleri üzerine elbette bende kafa yordum! Mesela bizim bulgurla beslendiğimizi öğrenmelerinin "aaa bunlar "köylü", ancak bulgur yiyebiliyorlar, yoksullar, daha kendilerini bile kurtaramamışlar" vb. biçimde düşünülmesi mi istenmiş ? Öyleyse evet! Bu ülkenin büyük çoğunluğunu oluşturan yoksul emekçi yığınlar gibi biz de genelde bulgur vb. ucuz gıdalarla besleniyoruz... Çünkü biz muhalif (devrimci-sosyalist) basın çalışanları, kalemimizi, ondan kan damlatma pahasına, on binlerle ifade edilen dolarlara- eurolara satmıyoruz. Bu satışın sonucu olan plazalarda değil, köhne binalardaki köhne bürolardan yazıyoruz.

"Siz bu satırları okurken ben 'falancanın (artık hangi 'büyük' olursa) uçağıyla filan yere uçuyor olacağım" – diyemiyor değil- demiyoruz! Kısacası biz "sahibinin sesi" değil, ezilen-sömürülen yoksul yığınların sesi olmaya çalışıyoruz! Eh, tabi ki, bu da birilerinin ağrına/zoruna gidiyor!

Mektubun mektup olma özelliğini giderek yitirdiğini, fazlaca uzadığını, uzattığımın farkındayım. Hemen toparlayayım: Bana dönük, bir yılı aşkın süredir devam eden tutuklamanın ne kadar keyfi- hukuksuz- haksız olduğunu dahası nasıl bir komplo ile karşı karşıya kaldığımı elimden geldiğince aktarmaya-anlatmaya çalıştım.

Bunun sadece beni (esas olarak beni demek daha doğru) değil, özelde çalıştığım İşçi-Köylü Gazetesi'ni genelde ise tüm muhalif(devrimci-sosyalist) basını, hatta okurlarını dahi hedefleyen- tekrar ediyorum- bir komplo olduğunu da özellikle vurgulamam gerekiyor.

Muhalif basınında dahil olduğu yasal kurumlar ve bunların çalışanları "yasa-dışı" ilan edilerek, susturulmak, çalışmaları engelenmek, daha da önemlisi bu yolla karalanarak- kafa karışıklığı yaratılarak- kitlelerle yakın bağ içine girmelerinin önü kesilmek istenmektedir.

Son olarak tekrar 26 Ağustos'taki duruşmaya dönerek, bu duruşmada tahliye kararı verilmediğini, bir sonraki duruşmanın 15 Şubat 2011 tarihine atıldığını söyleyeyim. Tam 6 ay sonraya! Yani böylelikle 2. Duruşmaya kadar tutukluluğumda 1,5 yılı doldurmuş olacağım.

Bu sürecin hukuksuzluğunu-keyfiyetini-haksızlığını yeterince ortaya koymuştum zaten. Bunun yanısıra, tutukluluğumun devam etmesi, hızlı kemik erimesi, hipertansiyon, ülser vb. kronik hastalıklarımın, bu süreye kadar olduğu gibi, tedavi edilmediği için, daha da ilerleyeceği anlamına geliyor.

Ancak tarihinin en büyük doluluk oranını yaşıyan hapishanelerde hasta olarak bulunan sadece ben değilim elbette- bu biliniyor. Onlarca siyasi tutsak daha ileri derecede , hatta ölümcül-kanser vb- hastalıklarla boğuşmakta, tedavileri de genelde yapılmamakta. Siyasi tutsaklara reva görülen bu iken, onlar görmezden- duymazdan gelinirken, "aksırıp-pıksıran", "başı-dişi" ağrıyan "paşaları", tutuklanmalarının üzerinden daha henüz çok geçmemişken, "sağlık nedenleriyle" ve "yıldırım hızıyla tahliye ettiklerini, görmediğimizi, duymadığımızı zannetmesinler. Çünkü bizim ne gözlerimiz kör, ne de kulaklarımız sağır! En sağlıklı organımız ise beyinlerimiz!

Suzan Zengin Tutuklu Gazeteci – Çevirmen
Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi B / 4

BOLU: Cemaatin pilot bölgesi

"Memleketim.
Çam ormanlarını, en tatlı suları ve dağ başı göllerini seven alabalık ve onun yarım kiloluğu pulsuz, gümüş derisinde kızıltılarla Bolu'nun Abant gölünde yüzer."
Nazım Hikmet

Geçtiğimiz sayıda Hakan Gülseven, **Abant İzzet Baysal Üniversitesi**'nde yaşanan bir takım garipliklerden dem vurmuştu. Şimdiki rektör, cemaate yakınlığıyla bilinen Hayri Çoşkun'un, 42 oy geriden gelerek 'sosyal demokrat' eski rektör Atılla Kılıç'ın yerine atanmasından başlayarak, kampusta gücünü rektörlükten alan cemaatçi yapılanmanın, sol görüşlü hocalara, topluluklara baskılarının başlamasından bahsetmişti. Aslında bu olaylar sadece kampus alanıyla da sınırlı değil! Bu saldırılar, şehrin orta yerindeki bir alışveriş merkezinde sırf aralarında Kürtçe konuştukları gerekçesiyle, üç öğrenci arkadaşımızın darp edilip karakola götürülerek marşların dinlettirilmesine kadar gitti. Bu **saldırılar artık sadece cemaat faşizminin at koşturduğu kampusla sınırlı değil, şehrin kanalizasyonlarına sirayet etmiş vaziyette.**

Doğal güzellikleriyle bilinen Abant Gölü, son yıllarda Bolu Valiliği'nin gündemindeydi. Valilik bu alana bir düzenlemeyi uygun görmüş olacak ki, çivi bile çakılmasına izin verilmeyen, koruma altında olan bir yeri, kılıfını uydurarak, 'düzenleme'yi uygun gördüler. **Fethullah Gülen'in önayak olduğu Abant Platformu ve valiliğin başlattığı, Abant Gölü'nü yıkıma götürecek bu süreçte** konunun muhatabı cemaatçi güruh sivil toplum örgütlerinin, hocaların açıklamalarını duymazdan geldikleri yetmezmiş gibi, Bolu Valiliği projeye karşı çıkanları 'cazgırlık'la suçladı. Şimdiki durum itibariyle Abant Gölü çevresindeki ekolojik dengenin ve orada hayvanlarını otlatan köylünün durumu belirsiz. Göl, her geçen zaman kendi yavru göllerini üretiyor. Gölün kenarlarına setler oluşturarak suyun seviyesi yaklaşık 2 metre yükseltilmiş ve piknik alanlarını, çayırları su basmıştır. Abant'a yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki Örencik Yaylası'nda cemaat eliyle zoraki yapılmış göl taşarak neredeyse Abant Gölü'nün büyüklüğüne erişmiştir! 7 milyon lira maliyeti olduğu açıklanan ve Abant'taki hayatı tehdit eden projenin neden başlatıldığı da ayrı bir konu! Ve muhataplarına yöneltilen, cevap alınamayan onlarca soru var. Oysa **projeyi eleştirenleri cazgırlıkla suçlayan cazın efendilerinin eserleri ortada.** Irzına geçilmiş bir tabiat!

Ama unutulmayan şey ne, biliyor musunuz? Eski Vali Halil İbrahim Akpınar'ın –müthiş deha- daha sonra Bülent Arınç'ın da kendisini tebrik edeceği ün getiren **'yes we can'** çıkışı!.. Eski Vali bu konuşmanın içeriğinde ise şöyle bir şeyler geveliyor:

"...Ülkemizi özgür ve huzurlu insanların yaşadığı özgürlükler ülkesine dönüştürebiliriz. Avrupa Birliği yolundaki bir ülke olarak, evrensel hukuk kurallarını sağlayan, demokratik hak ve özgürlükleri garanti altına alan, hiçbir vatandaşımızın etnik kökeni, dini inancı, mezhebi, düşüncesi, kılık kıyafeti vb. nedenlerle horlanmadığı, ayrımcılığa tabi tutulmadığı ya da yüceltilmediği sivil ve yeni bir anayasaya ve diğer hukuki düzenlemelere sahip olabiliriz."

Aslında bu açıklamalar Bolu ve Bolu gibi bu memleketin birçok ufak kentinin ülke çapında yaratılacak 'yeni düzen'e çoktan ayak uydurduğunu gösteriyordu. **Bir nevi pilot bölge misali!** Şehirde kök salan AKP'li ve cemaatçi kadroların, **"Üniversite de tek bir Alevi ve solcu bırakmayacağız,"** derken hiçbir utanma sıkılma duymamaları ne kadar aşağılık olduklarını gösteriyor. Zorlukla akademi hayatına başlamış fakat rektörlükle taban tabana zıt düşüncede olan hocamızın açığını yakalayıp kapı önüne koymaları da yapabileceklerinin varacağı boyutlara işaret ediyor.

Yaz okulunda ormanlık alanda asılı bulunan Ercan Aydın'ın ölümü üzerine öğrenciler arasında konuşulan 'namus meselesi' söylentilerine karşı kamuoyuna hiçbir bilgilendirmede bulunulmamaları ise ne derecede basiretsiz olduklarını kanıtlıyor!

Üniversitede sınıf mücadelesinden, halkların kardeşliğinden ve sömürüsüz bir dünya düzeninden bahsetmenin zorbalıkla karşılandığı; fakat sermayeyi desteklemenin, halk düşmanı olmanın, emperyalistlerle işbirliği yapmayı savunmanın 'aferin' aldığı bu ortamda hâlâ yapacak çok şey var. Derdimizi en geniş kesime anlatabilmeliyiz, bunların gerçek yüzünü herkese gösterebilmeliyiz, yeşeren faşizme karşı, hak alıcı eylemleri, kültürel, sanatsal ve bilimsel etkinliklerimizle besleyebilmeliyiz. Yaygınlaştırılmaya başlanan gericiliğin karşısında gençliğin bilimden tarafta olduğunu, egemenlere karşı göstermemiz gerekir yoksa Bolu'yu saran tehlike büyük korkulara gebedir!..

Eller demokrat,

Referandumu geride bıraktık. Birileri çıkan oy oranlarını 'demokrasiye duyulan özlem'le açıklamakta ısrar ediyor. Referandum süresi boyunca yaşanan tartışmalar yine 'türban' mevzuuna dayanıverdi. Seçime böyle gideceğiz gibi görünüyor. Kaygan MHP tabanını AKP saflarına iyice kafesleyecek hamledir bu; Devlet Bahçeli isterse çıkıp Everest'te namaz kılsın, bu gidişatı önleyemez. Dolayısıyla, AKP etrafında gericiliğin büyük buluşması yaşanıyor. Tabloyu 'sol' liberaller ve kaypak sanat-sepet takımı tamamlıyor. Referandumda beklediğimiz gibi oldu ve MHP tabanı büyük ölçüde 'EVET' oyu kullandı. Referandumdan önce 'HAYIR' diyen sosyalistleri MHP ile aynı safta olmakla suçlayan 'sol' liberaller, MHP tabanının 'EVET' oyu vermesinden mutluluk duydular. Hepsi emperyalizmin ve topraklarımızdaki kuklası ABD'nin arkasında hizaya geçtiler... Ne denir bunlara bilmiyorum ama memleket hakikaten tiksinti verici bir siyasi gündeme sahip. 'At izi, it izine karışmış' diyorlar ya, **artık 'itler' at taklidi yapıp izlerini kaybettirmeye çalışıyor.** Sonuçta 'it' yine it! Ama **etraf 'it'ten geçilmiyor**, mesele burada...

Bunları düşünerek Kadıköy-Eminönü vapurunda yolculuk ederken, vapurun iç salonuna takılmış televizyonlardan birinden Yönetmen Sırrı Süreyya Önder'in sesini duyuyorum. Kendisi Kanal 24'de yayınlanan *Kafa Dengi* programının daimi konuklarından. Sırrı Süreyya Önder referandum süresince bazı şeylerden şikâyetçi olsa da, demokrasinin memleket gündemine bu kadar konu olmasından memnunmuş. Dediklerinden haklılık payı olduğunu düşünüyorum. 'Demokrasi' bu memlekette hiç bu kadar konuşulmamıştı. Bazıları o kadar çok demokrasi konuştu, gazetelerinde o kadar çok demokrasi yazısı yazdı ki; mesela, KPSS sorularının cemaat tarafından çalınması ve daha sonra sınavın iptal olması yüzünden Bülent Arınç'ın ne kadar üzgün olduğu konularında iki kelam etmelerine hiç zamanları kalmadı! **KPSS sorularının cemaat tarafından çalınmasına bağlı olarak, cemaatin devlet içinde örgütlenmesi de 'ileri demokrasi'mizin sorunları arasına bir türlü giremedi.** Nasıl olsa 'statüko'nun belinin kırılması, 'yargının demokratikleşmesi' çok daha önemliydi, hem bunların çoğu **'ulusalcı-paranoya'** falandı... Ortada işte böyle ucube bir demokrasi anlayışı var...

Sırrı Süreyya Önder'in referandum tartışmaları süresinde rahatsız olduğu şeylerden biri ise, Sezen Aksu'ya gösterilen tepkilermiş... Sırrı Süreyya Önder, **"Sezen Aksu'ya gösterilen tepki ile Ahmet Kaya'ya yapılan linç arasında ne fark var?"** diye sordu programda? Bana kalırsa bu iki olay arasında tek bir benzerlik bile yok. En basitinden Ahmet Kaya siyasi iktidarı ve bütün alçakları karşısına alıp Kürtçe şarkı söylemek istediğini söylediği zaman gazetelerde Ahmet Kaya hakkında *Vay şerefsiz!* diye başlıklar atılıyor, haber bültenlerinde durmak bilmeyen linç kampanyaları dönüyordu. Kendisine ülkesini terk etmeden konuşma hakkı bile verilmedi ve gurbette memleket hasretiyle öldü Ahmet Kaya. Ama şimdi Sezen Aksu bizzat bu karşılaştırmayı yapan Sırrı Süreyya Önder tarafından 'cemaat kanalı' diye bilinen bir televizyonda savunulabiliyor ve bu yayın bir toplu taşıma aracında halka bilmem kaçıncı tekrarıyla izlettirilebiliyor. Hem **Sezen Aksu'nun başına Ahmet Kaya ile karşılaştırılabilecek ne geldi ki? Başına çatal bıçak mı fırlatıldı, ülkesinden sürgün mü edildi, iktidarın**

diller demokrat, bir çağ yangını bu, bütün dünya demokrat!

ONUR DALAR

saldırısına mı uğradı? Referandumda 'Hayır' diyeceğini söyleyen sanatçılar, Bakanlar tarafından aranıp tehdit edilirken normal vatandaşın Sezen Aksu'ya bir tepki vermesi neden bu kadar büyütülüyor, anlamış değilim.

Sırrı Süreyya Önder'in **'bu ülke aklını ve vicdanını kaybetti'** diye çok güzel bir sözü var. Galiba biraz da hafızasını kaybetmiş olacak ki bu ülke, Sezen Aksu önümüze birileri tarafından demokrasi kahramanı olarak koyulurken, Sezen Hanım'ın 12 Eylül 1980 darbesinden sonra söyledikleri kimsenin aklına bile gelmiyor. Darbeden günler sonra *HEY* dergisine şöyle konuşmuş:

"TSK,ülkemizde her şeyin çıkmaza girdiği bir dönemde yönetime el koymuştur. Bence, zamanında ve yerinde karar alınmıştır. Hayırlı ve uğurlu olmasını diliyorum."

Sezen Aksu geçmişte böyle bir darbe şakşakçılığına imza atmış işte, şimdi ortalık 'darbe karşıtı' kaynarken konuşmak kolay tabii. Asıl mesele bana sorarsanız Sezen Aksu'nun 'Evet' demesi falan da değil, ortada o kadar 'darbe karşıtı' geçinen ama geçmişte darbe yönetimini öven açıklamalar yapan gazeteci varken insanların tepkilerini Sezen Aksu'da yoğunlaştırması.

En hafif tabirle ortada bazı yüzsüzler dolaşıyor, demokratlığı ve darbe karşıtlığını kimselere bırakmıyorlar. 12 Eylül 1980'de nerelerde olduklarına, ne yaptıklarına, ne yazdıklarına bakmaksızın, darbeyi ve o günleri anlatan programlara konuk ediliyorlar. Bir de utanmadan, devrimcileri Kenan Evren ile aynı oyu atmakla suçluyorlar! Hangi kanalı açsak bu yüzsüzlerle karşılaşıyoruz.

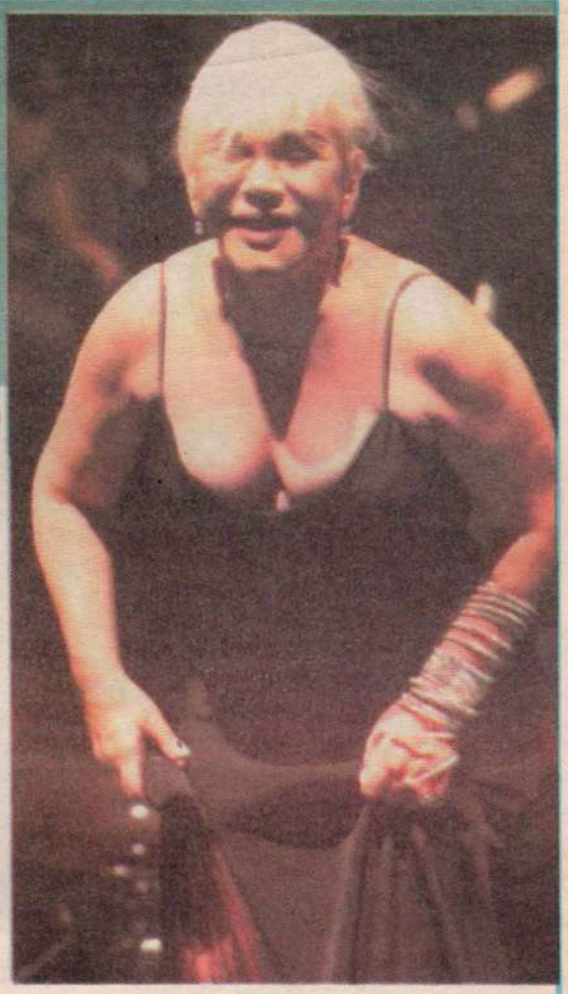
Mesela Oral Çalışlar'ı ele alalım. Kendisi eski bir Aydınlıkçı. Aynı zamanda darbe döneminde *Aydınlık* gazetesinin genel yayın müdürü. Darbe olduktan sonra kendileri teslim olmaya karar veriyor. **Oral Çalışlar darbeden tam altı gün sonra darbe yönetimine şöyle sesleniyor:**

"Gazetemiz, yeni yönetimin ilan ettiği amaçların başarılmasına katkıda bulunmaya hazırdır. Her zaman olduğu gibi!.."

Şimdi kendisi yılmaz bir 'darbe karşıtı!' Unutmadan söylemek lazım bilindiği gibi şimdinin liberalleri Şahin Alpay, Cengiz Çandar da zamanında Oral Çalışlarla aynı ekipteydi. Ve aynı zamanda üçü de 'yetmez ama evet' dedi. Yetmez tabii, size yeter mi hiç! Geçmişlerine şöyle bir bakıyorum da, **onlara 'dönek' demek iltifat gibi bir şey olur herhalde**, diye düşünüyorum...

Minik Serçe 12 Eylül 1980

"TSK, ülkemizde her şeyin çıkmaza girdiği bir dönemde yönetime el koymuştur. Bence, zamanında ve yerinde karar alınmıştır. Hayırlı ve uğurlu olmasını diliyorum."

Ondan sonra Nazlı Ilıcak var. Karakteri hakkında ya da ne kadar 'darbe karşıtı' olduğu üzerine bir açıklamaya gerek yok herhalde! Bakın darbe zamanı neler diyormuş:

"Hürriyet halk için değil, aydınlar için lüzumludur, belki kulağa hoş gelmeyen ama gerçeği aksettiren bir sözdür. Parlamentonun feshi ve demokrasinin bir süre askıya alınması, mutlaka geniş halk kitlelerini fazla etkilememiştir." (Nazlı Ilıcak, 14 Eylül 1980, *Tercüman*)

Halk için hürriyet lüzumlu değilmiş! Ne farkı kaldı halka 'bidon kafalı' diyen zihniyetten? Devam edelim...

"12 Eylül bir darbe değildir, diyen Orgeneral Kenan Evren'e tamamiyle katılıyoruz. 12 Eylül ne bir darbedir, ne de bir ihtilâl." (N. Ilıcak,18 Eylül 1980)

"1974 affıyla anarşistleri sokağa salıvermiş, 12 Mart'ın Türün Paşasına, Elverdi Paşasına faşist damgası vurulmuş, kontrgerilla iddiaları ile etraf bulandırılmış, (...) İşte 12 Eylül, Türk milletinin meşru müdafaaya geçtiği gündür. İdamlar bu meşru müdafaanın bir neticesidir. (...) 1972'de Deniz Gezmiş'e, Yusuf Aslan'a, Hüseyin İnan'a Meclis'te oylarıyla sahip çıkanların Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının öldürülmesini 'devlet terörü' olarak vasıflandıranların artık sesi soluğu kesilmiştir." (Nazlı Ilıcak, 10 Ekim 1980, *Tercüman*)

Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş hakkında dedikleri ortada Nazlı Ilıcak'ın. Bu durumda Nazlı Ilıcak'la omuz omuza İstiklal Caddesi'nde 'darbe karşıtı' yürüyüş yapan ve düdük öttüren **'o biçim Marksist' Roni Margulies'in *Taraf* gazetesinden neredeyse her yazısında devrimcilere saldırmasına şaşmamalı. Nazlı Ilıcak'la yürüyüp devrimcileri övecek değildi ya!**

Sırada Mehmet Barlas var. Kendisi Tayyip Erdoğan'ın yanağından makas almasıyla meşhurdur, belli ki zamanında birileri de ondan makas almış. Nazlı Ilıcak'tan pek farklı düşünmüyormuş zamanında:

"Yediden yetmişe, Edirne'den Ardahan'a bütünüyle Türk milleti, bu kutsal görevinde Türk ordusunun yanındadır. 12 Eylül Harekatı'nın bir amacı da yozlaşan, çöken, kan denizinde batmakta olan demokrasiye yeniden sağlam bir yapı kazandırmaktır." (Mehmet Barlas,12 Eylül 1981)

Bu da sağlam 'demokrat' çıktı, baksanıza **demokrasiye sağlam yapı kazandırma amacı varmış darbenin!** Beyimiz ekliyor:

"Cumhurbaşkanı Evren, 10 Kasım'da Anıtkabir Defteri'ne duygularını yazarken, 'Demokratik parlamenter sisteme geçiş sınavını başardık' müjdesini vermektedir Atamıza.. Bir insan yürekten bunun sevincini duymasa, böyle bir ifadeyi seslendirir mi?" (Mehmet Barlas,14 kasım 1983)

Kenan Evren kendisi bu kadar duygulanmamıştır o satırları yazarken! **Mehmet Barlas... Bir demokrasi aşığı!**

Hepsinden en önemlisi darbeciler tarafından arkası kollanan ve bugünlere gelen Fethullah Gülen ve cemaati geliyor. **Fethullah Efendi o günlerde darbecilere "Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe bir kere daha selam duruyoruz" diyerekten teşekkür ediyor, ve aynı zamanda darbecilere cennet müjdesi veriyor!** Hatta o zamanlar cemaatin dergisi olan *Sızıntı*'da yazan Ali Bayramoğlu şöyle diyor:

"Eylül zaferlerinin en sonuncusu olarak 12 Eylül harekatını kaydetmede fayda var. 12 Eylül dış düşmanlara karşı bir zafer değildir. Ama bir yönüyle ondan daha ehemmiyetlidir." (Ali Bayramoğlu, *Sızıntı*,1982.)

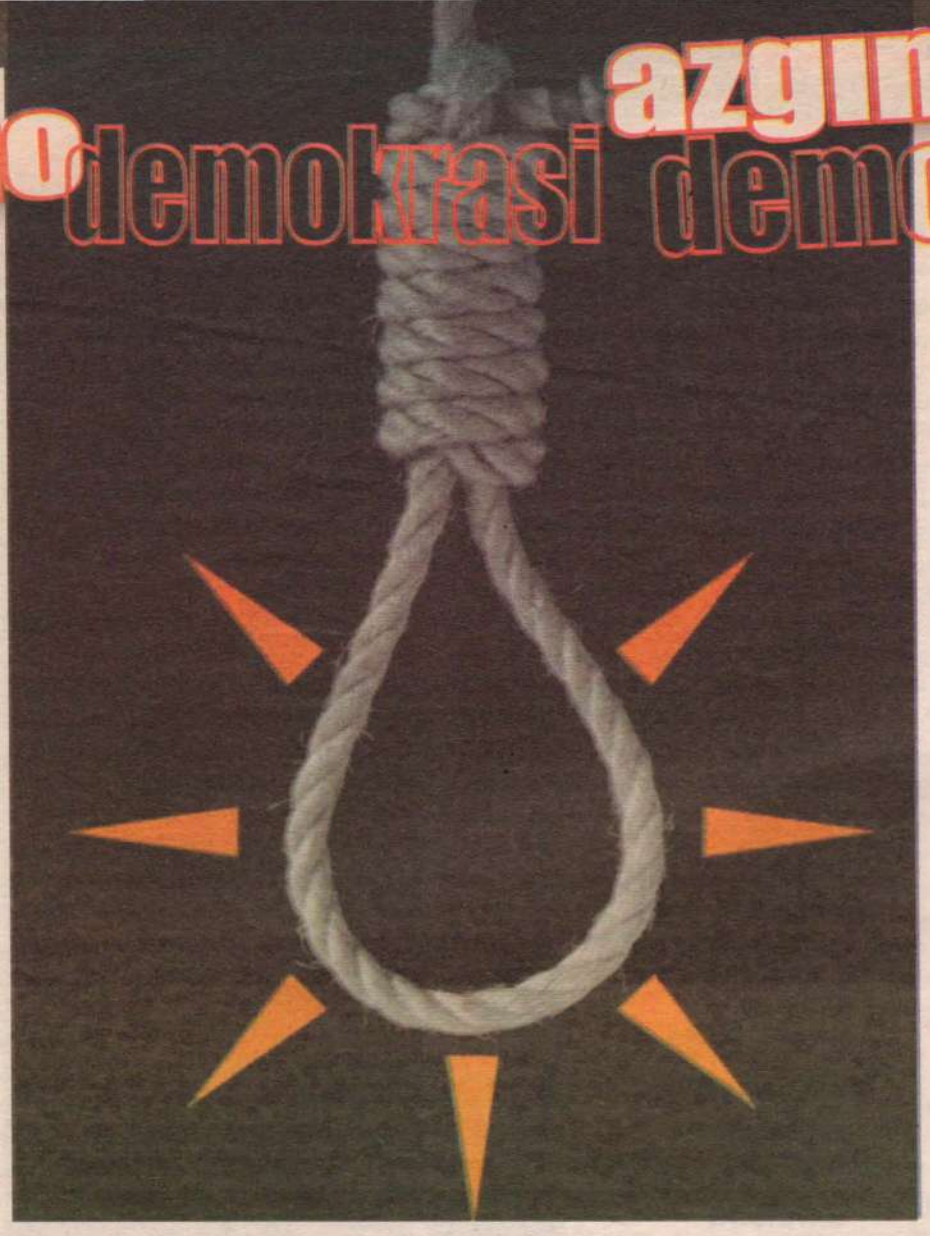
Şimdinin 'demokrat'larının, 'darbe karşıtlarının' geçmişte bütün bu yazdıkları nasıl insanlar olduklarını, bu halkı nasıl kandırdıklarını anlatmaya yeter. Ayrıca Kenan Evren'in yargılanmasının gündeme geldiği şu günlerde -o da hikaye ya!- **bu kişilerin bütün bu yazdıkları birer suç belgesi niteliği taşıyor. TCK'ya göre bir suçu öven kişi de suçludur, ve cezası iki yıla kadar hapistir. Bu kişiler 'darbe yapmak şerefsizliktir' diyorlar ya orada burada. Katılıyoruz ve ekliyoruz. Darbeyi övenler de şerefsizdir! Eğer biraz şerefiniz varsa, gidin bu yazdıklarınız için mahkemelere birbiriniz hakkında suç duyurusunda bulunun!** Orada burada bu kişilerle 'yetmez ama evet' panellerine katılanlar, birlikte yürüyüşlere katılanlar, gazetelerinde devrimcileri darbeci olmakla suçlayanlar... Sizden daha çok bekliyoruz bunu! Zahmet edemiyorsanız sizin yerinize biz yaparız!

Not: Bu bahsettiğim kişilerin devrimcileri Kenan Evren'le aynı oyu atmakla suçladıklarını söylemiştim. Çok umurumuzda değil ama ne malum Kenan Evren'in referandumda 'HAYIR' oyu verdiği!? Yazıda gördüğünüz gibi bunlar zamanında darbeciler için demokrat demişler, Kenan Evren 'Hayır' oyu vereceğim deyip de 'Evet' oyu verse daha küçük bir yalan olmaz mı?..

BARAN KAYA

demo demokrasi azgın demokratlar!

Sarhoşuz sevgili okur. Hem de demokrasi sarhoşu. 'İleri demokratik' ülkemiz bize yaramıyor. Bu yüzden de dertliyiz. Dertli olan insan ne yapar? İçer. İçince yine sarhoşuz sevgili okur. Bildiğin gibi değil sarhoşluğumuz. Derdimizin sebebi bu 'ileri demokrasi'; beni bir allak bullak etti ki sormayın. Dünle bugün arasındaki çelişki, kafadaki akları kara, karaları ak yapıyor. Cinnet geçirmemek, yoldan çıkmamak mümkün değil. "Bitmedi diyorum bitmedi şaşkınlığımız" diyor ya şair, bitmiyor.

Memleket, referandum zamazingosundan beri 'özgürlük' ateşiyle yanıp tutuşmuş halde ve **gerisini bile yaşamadığımız bir 'ileri demokrasi' evresi** adındaki 'sarhoş edici' ile şaşkın şaşkın olanları izlemekteyim. "Ne oldu lan bu kadar da kendinden geçmiş?" diye sorduğunu duyuyorum okur. Olanlar senin bilmediğin, duymadığın şeyler değil.

Neyse... Sadede gelelim. Beni şaşkına çeviren olaylardan bi tanesi bir arkadaşımla ilgili. Arkadaşım üniversitede siyaset yapan bir solcu. Yapanlar bilir ki, öğrenciyken solcu olanları aileleri hoş karşılamaz ve daimi bir, **"Sen okulunu oku, onlara bakma! Anarşist mi olacan lan? Seni kandırırlar!"** nasihat bombardımanı ile karşı karşıya kalır. Bu arkadaşımın babası ise **Pensilvanya cemaati sempatizanı** ve yakın ilişkide. Geçenlerde -son iki aydır- babası ile diyaloglarında –eskiden, "Boş işler bunlar. Sen mayıştan haber ver," diyen- babasının dilinden düşmeyen demokrasi ve özgürlük, hatta eşitlik laflarına dikkat ettiğini ve inanılmaz bir artış olduğunu, dahası evde Ahmet Kaya dinlerken cam çerçeve indiren adamın – "O 'terörsit'i dinletmem bu evde!- **Ahmet Kaya'ya yapılan zulümden bahsedip gözlerinin dolduğunu** anlattı. Ağzım açık kaldı tabii.

Konu basit: Halkoyuyla seçilen hükümetler, adaleti intikamla, belleği düzensizlikle bir tutup ve devlet terörü uygulayan adamların alınlarına **'kutsal su'** serpti ve bir anda **darbe yanlısı şovenist ne mahlukat varsa**, televizyon programlarında darbe karşıtı nutuklar atıp 'günahsız' birer **'azgın demokrat'**a dönüştü. E tabii bunun etkilediği kitle ise gözün içine girecek kadar.

Demokratik istikrar ve ulusal uzlaşma adına adaleti sürgüne gönderen, geçmişi gömen ve belleksizliği öven dokunulmazlık yasası sahipleri ağızlarından düşürmedikleri demokrasinin ucunu dahi göstermiyor bize. Sanırım büyü burada: **Göster ama elletme!** Demokrasiyi görüyoruz ama tam uzanıp elleyecekken copu patlatıveriyorlar. Olacak iş değil. Kadın hakkı için mücadele veren kadınlara –ki en meşru demokratik hak- biber gazı sık ve gözaltına al... Neyse diyorum...

Diyorum da, yine bitmiyor. Alakalı alakasız gözaltılar var bir de. Hukuki dayanağı yok. Tabii demokratik hukukun **'herkes aksi ispatlanana kadar suçludur'** tersosunun kestiği kol, kafa acımaz. Her şey demokrasi için değil mi?

Tophane'deki olay herkesin malumu. Bir sanat galerisi baskını, hemen arkasından gözaltılar ama sabaha bir bakıyorsun hepsi serbest. Basit bir 'alkol vakası' gibi basına lanse edildi. Öyle ya, biz de sarhoşuz. Sarhoşa karşı sarhoş!

İstanbul Üniversite'sinde ise bir tiyatro topluluğu ÖKM'nin kapatılması ile ilgili tiyatro oynarken onları 'demokratik' bir şekilde izliyor yaklaşık beş otobüs çevik kuvvet polisi! Ayrıca bazı öğrencilere disiplin soruşturması açılıyor, sebep ise gayet demokratik bir hareket olan 'slogan atmak'! Sonra insan demeden edemiyor, **demek ki bu lahana da perhizi bozmuyormuş!**

Türkiye'de icat edilen bu yeni biçim 'feci ilerlemiş demokrasi', kendine özgü bu tarz karakterlere çokça sahip. Bu demokrasiye göre devlet artık şirket değil polis, işçiler işsiz, köylü topraksız, gençler inanmaktan yoksun, çocuklar çocuk değil. **İşler öyle karışık ki, demokrasinin kendisi bizzat gelse, kafayı bozup ortamdan huniyle kaçacak.** Havada bir darbe karşıtlığı esintisi var ama bu darbe karşıtı güruh darbenin ne demek olduğunu bilmiyor olmalı ki, bugün bir demokrasi yaşandığını düşünüyor. Ha! İşkence... Eh tabii işkence bugün AB standartlarına ulaşmış durumda. O yüzden açık işkence yok. Ama arkadaşlarım kafalarını kapıdan çıkarmaya korkuyor. **Yeni bir rutin olarak 'Karargah' ile karşılaşıp, ilk duruşmaya çıkana kadar bir seneyi F tipinde geçirme ihtimalleri yüksek.**

Bir hikaye

Aslında bu karmakarışık demokrasi-darbe teatisinin bir açıklaması var elbet. Daha doğrusu bu durumun açıklaması olabilecek çok enteresan bir hikaye var. Beni yeniden dertlere gark eden, acayip fikirlere dalmama sebep veren bir olay... Çernişevski'nin ***Nasıl Yapmalı***'da yıllar yıllar önce yazmış olduğu bir hikaye. Aman konudan sapıyoruz falan demeyin. Rolleri bi dağıtın bakın, cuk oturuyor:

"Gece saat ikibuçuk sularında köprünün tam ortasında bir silah sesi duyulmuştu. Gece bekçileriyle o sırada sokaktan geçmekte olanlar köprüye doğru atılmışlar, ama kimseyi bulamamışlardı. Demek ki birinin başka birini değil, kendisini vurması söz konusuydu. Hemen orada gönüllüler suya dalmış, balık ağları, zıpkınlarla bir arama başlamıştı. Suyu arayıp taramışlar ama bir şey bulamamışlardı. Aradan geçen iki saatlik sürede ceset büyük olasılıkla denize sürüklenmişti. İşin yoksa koca denizde ceset ara! Böylece ortaya ceset varsayımını yadsıyan ilericiler çıkmıştı.

'Ne malum, belki ceset falan yoktur! Şakacının teki şenlik olsun diye ateş edip kaçmıştır ve şimdi şu telaşlı kalabalığın arasında durup, amma iş becerdim ha! diye bizimle alay ediyordur.'

Ama çoğunluk, sağduyuyla düşünüldüğünde hep olduğu gibi tutucu çıkmış ve eski varsayımı savunmuştu:

'Ne şakası? Böyle şaka mı olur?! Adam alnına kurşun sıktı, işte bu kadar!'

İlericiler yenilmişlerdi ama yenenler hep olduğu gibi bölünmüşlerdi:

'Tamam, kendini vurmuş ama bunu niçin yapmıştı?'

Tutucuların bir kısmı 'sarhoştu' düşüncesini savunurken diğer kısmı da 'borçları vardı' görüşünü sunmuştu. Bu arada birisi 'enayinin tekiymiş' demişti. Bu 'enayinin tekiymiş' düşüncesinde herkes, hatta intihar olayını kabul etmeyenler bile birleşmişti. İster iflas etmiş, ister sarhoş, ister şakacı... Ne fark ederdi? Enayinin tekiydi bu işi yapan ve enayice bir iş yapmıştı.

Sabahleyin adamın gerçekten intihar ettiği ortaya çıkıyordu. Ama sonuçta yenilenlerin de kabul ettiği bir durum söz konusuydu: Yani adam intihar etmişse bile enayinin tekiydi. Herkesi memnun bırakan sonuçtan dolayı tutucular tam bir zafer sevinci içindeydiler: Gerçekten ateş eden adam şaka ettiyse bu adamın 'şakacı' mı yoksa 'enayi' mi olduğu muamma kalıyordu. Ama arada şöyle bir durum vardı; adam köprünün üstünde ateş etmişti kendine. Kim yapabilirdi bunu? Aptallık değil de nedir bu? Kuşku yok enayinin tekiymiş adam.

Herkes adamın enayi olduğunda birleşmişti. Ama birden 'Köprü üstünde ha! Pes doğrusu! Kurşunu tam tutturamazsam diye besbelli... Fazla acı çekmemek için yani... Kendini tam vuramayıp yaralasa bile suya düşecek ve kendine gelmeden boğulup gidecek... Evet, evet, bunun için köprünün üstünde... Millette ne akıllar var, pes doğrusu!' demeye başlamışlardı.

İşler iyice karışmıştı: Hem enayi, hem akıllı!"

gezenadam@gmail.com

KEMAL BERTAN ŞALMANLI

Tophane'den aşağı yürüyüvermişim... Dayak yemediğine üzülür mü insan?..

BASKIN BAŞANIN MI?

Zihinsel gelişim sanatla var, bilimle var. Gerici, muhafazakar insan, gelişmeye yönelen insanı hiçbir zaman durduramadı. Acıtmaya çalışıyor sadece.

Üç beş gün magazin haberlerine malzeme olacak hadiseye dönüyor sergi açılışına silahla saldırmak. Köşe yazarları Tophane'nin seceresini çıkartadursun, **referandum için şık şıkırdım giyinip poz vererek 'evet-hayır' açıklaması yapmayı marifet sayan medya maymunları sus pus oldu.** Mahallelinin hakları filan, Cihangir pahalanınca Tophane'ye inmeler falan, dükkan kirası artışı filan, sonradan gelen bambaşka bölge insanı tahrikleri falan filan, üstüne üstlük tarih sayfalarının bıçkın delikanlıları da var burada, değil mi ya filan falan, mahalle baskısı filan, bu hükümet döneminde normaldir geyikleri, kahvede, televizyon köşesinde tartışma kulisleri falan filan falan.

Başka bir tarafta sanatçı var: Kaygı duyuyor sanatı için. Çıkarmak istiyor içinden düalitesini, etrafa seresi geliyor. Bakan gözler görsün, kulak duysun heyhat, insanlık tarihinde sanat her zaman baskın çıkıyor. **Biber gazı neymiş. Sanatçı -öfkeli veya sakin fark etmez- kırmızıbibere sıkar biber gazını, çiğ çiğ yer.** Sanata hiçbir şey olmaz. İcra edildiğinde insanca, ortaya yeni bir 'şey' çıkmıştır: Kimi etkilenir, pek beğenir. Kimi sıkılır, bazısı yanlış anlar, yerin dibine sokar. Ülkemin kalabalık çoğunluğu ise televizyondan izlediğiyle yetinir, kitap, dergiden gördüğü sanata kısa sevinir; artık orijinalini görmeye ne hacet diyeni olduğu gibi, gideyim yerinde göreyim, kendisini dinleyeyim, haz alayım isteyeni de az değildir.

Sergi açılışına giderken zaten sarhoştum. Tophane'den yukarı, hayli kalabalığı fark ettiğimde pek sevindim. Merakla beklediğim bir sergiydi. Ufak sohbetle tebriğin ardından eserlere baktım. Çok heyecanlandım; bazen gülümsedim, bazen sarsıldım, bazen korktum ve sinirlendim; bu sergiyi pek beğendim. Ülkemde gördüğüm en sert sergilerden biriydi. Kalabalıkta bakılmıyor ya, tekrar gelmek üzere oradan ayrıldım. Bir saat sonra başka kentten arayan arkadaşım galerilere saldırı olduğunu söylediğinde şaşırdım, eserler nedeniyle fikir çatışması zannettim. Meğer daha

fena, daha sapkın bir sebep öne sürülüyormuş. Külahımı buyurun.

Sanat her zaman acımasızca eleştiriliyor, tapılırcasına seviliyor. **İkide bir aklıma o adam gelir, mağara duvarını boyayan adamdan sık söz ederim. O insanın ellerini öpmeli. Kemikleri vurarak müzik duyurmaya çalışan -şimdilerde ilkel sayılan- büyük dahiye hayran olmalı.** Kaygısını sanatla ortaya koyanı, hiç olmazsa saymalı, düşüncesini değerlendirmeli. Sevmek hiç mecbur değil. **Sanatçıya saldırmak, sanatçıyı öldürmek aşağılık zihnin hareketi olarak şerefsiz, haysiyetsiz insanın işidir. "Anlamadım, öl" diyen zihniyet, tekrar eden tarihte sadece tiksintiyle anılır.**

Doğada yaratının gizemi var: müzikte, resimde, heykelde aynı.

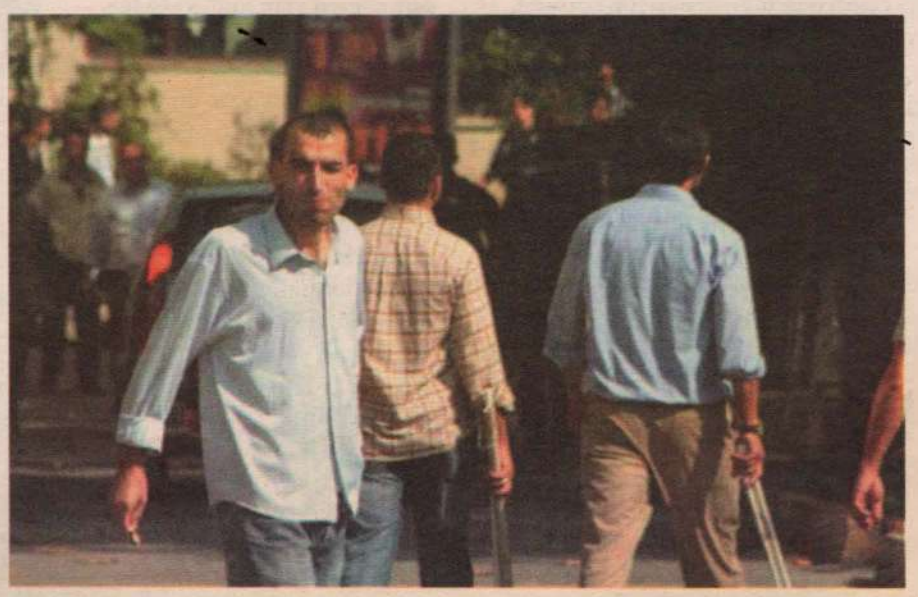
Biz toplumsal hımbıllığımızı çözelim. Vur enseye al lokmayı ilkesine tapanlar, işini bilen memurun çocukları, güç kazanmak için haksızlığı hiçe sayan metropolseverler, olan biteni önemsemezler. Birileri kavga etmiş denir, geçilir. O saldıranlar hangi fikirlerle dolduruşa getirilir, bu işlerden kim sebeplenir, hadisenin altında ne pislikler gizlidir, ortaya çıkmaz. Hangi ranta çomak sokulur, kimin bölgesel farklılığı gündem değiştirmeye meze yapılır, çözülemez. Toplumsal hımbıllık ağır basar. Depremde onbinler ölür, unutulur. Hapishanedeki fikir suçlusu, yıllar geçer, unutulur. Sanatçıyı yakan bile kahraman olur. Galeri baskını daha kolay unutulur. **İnsana dair eser ise girdiği zihinde tüm azametiyle var olmaya devam ediyor. Her şey uçuyor, fikir kalıyor. Zorbalıkla olmuyor. Kalıyor içeride.**

***

Tophane'ye son yıllarda renk geldi. Sokak aralarında fotoğraf çeken turistlere hap satmaya çalışanlar, erkek egemen kahveler, sarhoş naraları pek azaldı. Ne olacaktı: Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden parklara, oradan İstanbul Modern'e uzayan canım sahil ile, tepeye doğru her daim sanat mekanı Cihangir-Taksim-Beyoğlu arasında kalan Tophane'de ne olması bekleniyordu? O gece galeriden sokağa taşmış kalabalıktan gürültü gelmiyor, sarhoş naraları yükselmiyordu. Sanatsever selamlaşıyor, hayat gailesiyle görüşemediği yoldaşıyla konuşuyor, keyfekeder içki içenler koyu sohbet yapıyordu. Erken ayrılmamı gerektirecek bir durum yokken, keyfime göre Tophane'den aşağı yürüyüverdim. Uzun zamandır sohbet edemediğimize hayıflanan arkadaşımın lafını geçiştirmiştim; o arkadaşın kafasını yarmış fikir fakiri yobazlar. Keşke yanında kalsaymışım. **"Ey insanlar sonunda bunu da mı yapacaktınız bana?"** sözü geldi aklıma: Anlamı farklı tabii ve fakat sinirle gülerken yakaladım kendimi; **insan dayak yemediğine, gericiler tarafından kafasının yarılmadığına mı üzülmeli?**

İlk kez göreceğim bir kentte önce sanata bakmaya gayret ediyorum. Kentten yansıyan ortak bilinç, sanata bakarak kolay çözülüyor. Kent dokusunu oluşturan lokanta, kafe, alışveriş ve eğlence merkezlerinden, kült bina mimarisinden, etrafta dolaşırken gördüğüm halkın çehresinden o kentin sanatı yayılır -pek sevdiğim mesleğimin hoş gereğidir: kısa zaman diliminde, yorgun argın ve şıpınişi bile olsa, müze, sanat galerisi, mabet gezmekten aldığım haz şahanedir.

Bazen gönüllü rehberlik yaparım ülkemin şipşirin evlatlarına: İnce sorular sorar, müthiş detayları onlar fark eder. Keşke mecburiyetten gelmeseler; keşke aileler, geleceğin efendileri çocuklarına daha çok sanat eseri gösterebilseler. Anlayış, yaratıyı görmekle başlıyor. **Biz rönesans yaşamadık, sanayi devrimi yapmadık, matbaa bize geç geldi, bizim din müsaade etmezdi gibi cümleler, çok medeniyet geçmiş, çok sanat görmüş bu topraklarda terbelliğimizin özetidir.** Toplumumuz yurtdışında metrolarda kitap okuyan yabancılar geyiğine imrenir, akşam evde magazin afyonunu alıp bugün de kafasının yarılmadığına -şimdilik- şükreder. **Dokunma bana, bin yıl yaşa, ne çirkin söz.** Asıl fenalık, bu inanışın esiri olan sessizlik...

SANAT ve sanatçı üzerine...

Önümüzdeki ay, komünist ozan Enver Gökçe'nin 29. Ölüm yıldönümü. Unutturulmaya çalışılan değerlerimizden biridir Enver Gökçe; hatta gerçekçi olalım, unutturulmuş değerlerimizden biridir.

Şiirleri birçok müziğe söz olan Ozan'ı ölüm yıldönümünde birkaç kültür derneği, merkezi anar sadece. Kitapçılarda şiir kitaplarını, Eğin türküleri üzerine kitabını göremezsiniz. Eski kuşak sosyalistlerin dimağında yaşayan yorgun, küskün bir şairdir Enver Gökçe.

Oysa mücadele, yoksulluk, yalnızlık ve onulmaz hastalıklarla geçen yaşamı sosyalist sanata büyük bir onur ve mirastır.

Umuyoruz ki Enver Gökçe'nin yaşamı, mücadelesi, yapıtları sosyalist çevreler tarafından gereken önemde ele alınacaktır.

Komünist sanatçı Enver Gökçe üzerine bir grup sanatçı tarafından bir belgesel çalışması yürütülüyor. Bu belgesel ile çocukluk, öğrencilik, Sansaryan Han, Cezaevi, hastalık, yoksulluk ve yalnızlık günleri o dönemlerin önemli olaylarıyla yarı kurmaca şeklinde aktarılmaya çalışılacak.

Ozanın aşağıdaki yazısı 59 yıl önce yazıldı; halka 'yavşak' diyen müzisyenlere, kendi iç dünyalarını anlaşılmaz kelamlarla yazan şair bozuntularına, toplumcu sanat yapıyorum diyerek 'eser'lerini uluslararası şirketlere pazarlayan sanatçılara, iktidarın sofralarına oturup sanatlarını iktidara sunanlara, solun değerlerini reyting dizilerine doğrayan filmcilere, 2010 kültür başkenti komedisinde yer alan 'performans' sahiplerine, solculuktan vazgeçemeyen ama gerici kanallarda rol kesenlere... yıllar öncesinden bir yanıt olarak.

Işıklar içinde, 'o günü' bekleyen Ustamıza selam olsun.

Erkal Umut

Bugün şairi ve şiiri eski anlayış ve tariflerin çerçevesinden kurtarmak zamanı gelmiştir. Bir sanatçıyı -insanlığını inkâr demek olan- sosyal realiteden tecrit edip, onu 'buud-u mücerrette' (soyut boyutta) bir yaratık saymak ve sanatçının yarattığı eserleri 'ilahi bir marifet, bir ihsan, bir dad-ı hak' (yaratılış özelliği) telakki etmek, belirli bir sosyal topluluğun görüşlerini yaymaktan başka bir şey değildir.

Tabiatı ve cemiyeti bir realite olarak almayan, tabiat ve cemiyet hadiselerini, insan ve akıl üstü izahlarla, mantık dışı endişelerle kavramaya çalışan bir felsefe anlayışı sanat ve entelektüel hayatımıza adamakıllı işlemiştir. Kafaları bu pisliklerden kurtarmak ve her şeyden evvel bir insan olan, tabiata ve cemiyete sımsıkı bağlı bulunan sanatçının sosyal varlığını ortaya koymak lazımdır.

Sanatçıyı sosyal problemlerin, halk hayatının, sosyal davaların dışında görenler menfaatleri icabı, rahata alışık olanlardır; sosyal terakkinin (ilerlemenin/gelişmenin) hızlandırılmasından korkanlardır; taşlaşmış, yosun tutmuş değerleri muhafaza etmek isteyenlerdir; mariz (hasta) melankoliklerdir. Oysaki hayat bütün hareketi, aktivitesi, ileri atılışlarıyla diri, canlı ve değişiktir. Hayat dinamizmine can katan, yaşamayı öven, kötülükleri protesto eden, insanlığımızı yükselten sanatçılardan huylananlar, onları fildişi kulede tutmak istiyorlarsa, korktukları içindir.

Ressam olsun, müzisyen, aktör, romancı, şair olsun, genel olarak ortaklaşa bir işçilikleri vardır. Renkle, sesle, kelimelerle, artistik-sosyal bir dünya kuruyorlar. Hayatımızı yazmış-çizmiş oluyorlar. Bir heykele dokunmak istemişizdir, bir bakış bizi kılıç gibi bölmüştür. Bir çift sözle yumrukları sıkmış veya ağlamaktan yığılıp kalmışızdır. Çırılçıplak bir bozkır manzarasında belki ölüm, belki yaşam arzusu duymuşuzdur. Bir tablonun, bir resmin, bir şiirin, bir bestenin bize ettikleri böyle şeylerdir. Sanatçı yaşadıklarımızı bize yaşatıyor, düşündüklerimizi bize düşündürüyor. Sanatkâr kişi, bizi, en güzel, en çirkin, en unutulmaz şekilde, en dokunaklı, en reel şekilde hikâye ediyor; insanoğlunun hayatı, macerası, esprisi yaşatılıyor; sanatçı yaşadığımızı doğruluyor.

İnsan nasıl yaşarsa öyle düşünür. Sanatçı bizi düşündürmüşse, öyle yaşamıştır. Ve bizleri de o türlü bir yaşayışa ve düşünceye çağırıyor.

İnsan yaşayışının mahiyeti ve sanat eserlerinin ortak özelliği budur.

İnsanoğlu ise, sosyal terakkinin çeşitli konaklarında bir başka türlü yaşamış, bir başka türlü düşünmüştür. İstihsal (üretim) araçlarının, teknolojinin her değişmesinde yeni bir cemiyet nizamı ortaya çıkmış ve bu cemiyet tipine uygun düşen bir düşünce tarzı meydana gelmiştir. Her sanat eseri devrin sosyal-ekonomik şartlarına uygun bir muhteva ve estetik anlayışı yaratmıştır.

Asrımızın cemiyet tipi, bölümlü bir cemiyet tipidir; mütecanis (homojen) olmayan, sosyal grup ve zümrelerin çatışmalar içinde geliştiği ve bu sosyal grup ve zümre çatışmalarının gittikçe keskinleştiği bir cemiyet tipidir. Bu cemiyetin fikir ve aksiyon realitesi, zıddiyetler taşımaktadır. Bundan dolayı, bu tip cemiyetin temayüllerini çeşitli yönlerde dal budak salması mevcut sosyal-ekonomik şartların bir neticesidir.

Bugünkü genç Türk şiiri, asırlardan beri sürüp gelen eski şiirimizin son kalıntılarıyla yan yana. Fakat eski şiiri saf harici ede ede inkişaf ediyor (gelişiyor). Bizim, artık insana tövbe dedirttiren ve altı asır süren bir klasik şiirimiz vardır. Kendi şartları içinde büyük söz üstatları da yetiştiren bu cansız, insansız ve mücerret (soyut) olan şiirimizden kurtulmak için bir asırlık bir fikir ve sanat yolu da zorla kat edilmiştir. İdealizm ve idealizmin klasik şark edebiyatında önemli bir unsur olan 'tecritçilik' (soyutlama) bizim halk edebiyatımıza ve yeni edebiyatımıza dahi adamakıllı damgasını vurmuştur.

Tanzimat'tan bugüne kadar olan fikir ve sanat hayatımızdaki gelişmeler ve yenilikler inkâr edilmez. Bununla beraber yeni bir Türk şiiri ve romanı vs. ancak demokratik cumhuriyet inkılâbından sonra tabii mecrasına yönelebilmiştir. Bugün Türk şiirinde ve şairleri arasında eski sanat kıymetleri ile yetişenler, hâlâ eskiyi terennüm edenler, hâlâ 'asil ve mümtaz' (seçkin) sayılan, enfüsi (öznel), ferdiyetçi mırıltılarla kalem çalanlar vardır.

Bugün şiirimizde halk davalarına karışan, sosyal hayata saçının her teliyle bağlı sanatçılarımız vardır.

Bugün şiirimizde eski söyleyişi, eski dünya görüşünü atan, hayata bilfiil iştirak eden sanatçılarımız, hümanist kültürü, insanlığın daha iyi bir geleceğe olan imanını haykıran şairlerimiz vardır.

Bugün hâlâ fikir ve sanat hayatımızda önemli mevkileri ve imkânları olan sosyal mürteciler (gericiler) ve sahte sanatçılar vardır.

Fakat her şeye rağmen genç Türk şairleri inkılâpçı bir sanat anlayışına varmışlardır. Şiir gökten yere inmiş, sokağa, 'agora'ya çıkmıştır. Günlük hayat, müşahhas (somut) olan hayat, sosyal hayat, ızdırap hayatı, ümit bağlanan şeylerin hayatı genç şairlerimizin yeni ilham kaynaklarıdır. Genç şairlerimizin çoğu, halkçı, demokratik bir muhteva ile beraber yeni bir estetik de kurmuşlardır. Eski edebiyatımızın laf cambazlığı, eski dilimizin mollalığı, eski estetiğin şarklılığı yıkılmıştır.

Kadim (eski) şiirin son kalıntıları tasfiye ediliyor, eski şuaranın (şairlerin) meydan-ı suhanda (söz alanında/edebiyatta) söyleyecek tek beyitleri kalmıyor. Bugünün şairleri hayat örsünde döğüle döğüle, pişe pişe günlük ferdi temayüllerden de kurtulacaklar ve sanatımız daha yüksek milli ve hümanist bir karakter alacaktır.

Bu fikir ve aksiyon asrında, sosyal terakkinin, insanlığın saadeti yollarında; insanın fert olarak ödevi ne ise, sosyal toplulukların, teşkilâtların, politikacıların ödevleri ne ise, sanatçının da ödevi odur. Sosyal terakkiyi hızlandırmak, köhnemiş realiteleri değiştirmek, insanın insanca yaşamasını sağlayacak şartları hazırlamak ve bu sosyal görevde bilfiil vazife almak, hayata bilfiil iştirak etmek.

Hayatımızın ve aşkımızın şarkısını söyleyen şair, hakkımızı koruyan şair, milletimizden yana olan şair, hümanist şair, barışçı şair, bizleri birbirimize sevdiren şair, kötülüklerin yok edilmesi için savaşan şair, meydan senindir. Sanatın ve düşüncen gerçek olsun.

Enver Gökçe

Yeryüzü dergisi, Sayı 3, 15 Kasım 1951

AYAKLAR BAŞ OLACAK

Kan giderdi
Bir yanda
Yaşamak
Kan gider
Kan revandı
Bir yanda ölüm
Hayırlıydı
Yaşamaktan
Bir yanda
İçi sevdalarla
Dolu
Yemyeşil
Bir daldı.
Ve ölüm ile
Sevda ile
Dönerdi devran.

Gün oldu
Cemreler
Titremeye başladı
Topraktan.
Olmaz olsun
Şu tanklar
Motor sesleridir
Tırtıllı Traktörler
Bana yakışan.

Gün oldu
Dineldi
Dile geldi
Beşiğindeki bebek:
Ne kadar
Sınıf
Ve
Tabaka varsa
Sömürücü
Kan içici
Ve
Çanak yalayıcı
Ve
Ne kokar
Ne bulaşır
Lümpene kadar
Hepsini ben
Gömmeye gelmişim
Ayakları çıplak
Bir çığırtkan gibi
Avaz avaz
Haykırırım ha la
Ayaklar baş olacak
Ayaklar baş
Haydi ha..."

DAYAN HA YIKILMA

Acı
Bir
Rüzgârdır
Eser
Dağlardan
Ovalardan
Kapkara
Kanını
Kurutur
Yoksulların
Sonra
Kıtlık
Pahalılık
Ve
Faşizm
Dayan
Ha
Yıkılma...
Ülkemiz
Yoksul
Ülkemiz
Fakir
Ve
İşçiler
Öğrenciler
Düşer
Yan yana
Düşer ya..
Vatanın
Bir
Yanı da
Ölür.
Ve
Şahin Aydın
Kerim Yaman
Böyle
Düşüyorsa
Bir
Bir
İnsan
Daha
Özgür
Olsun
Diyedir.

KİRTİM KİRT*

Can yoktu ki sevdalara düşe,
Kurt yoktu ki kızıl kana üşe
Yoktum ki yol geçe
Yoktun ki haber ulaşa
Gül yoktu ki, dal yoktu ki..
Ve döne döne ateş
Döne döne madde
Gökler yarıla dürüle
Dağlar savrula devrile,
Kırıla döküle yıldız
Sular evrile çevrile
Döğüşe döğüşe madde
Değişe tokuşa madde
Öyle bir vakte erdi ki devran
Döne döne esir
Döne döne gaz
Döne döne atom
Döne döne madde
Döğüşe çekişe madde
Vuruşa vuruşa madde
Ve zaman değişe değişe
Yosun titreşe, yeşilleşe
Işık dura değişe
Öyle bir vakte erdi ki devran
Ha dedi kırdı zincirini
İçerdeki adam
Demir bağrışa bağrışa
Zindan çağrışa çağrışa
Şöyle buyurdu ki Yusuf
Dört kitaptan daha büyük:
Demek bu hayat,
Önce sana bana yük
Demek su kimin
Toprak kiminse
Motor, elektrik, ve ışık kiminse
Demek sultan odur.
Demek insan bölük bölük.
Yaşıyorsan ölüyorsun demek.
Nasıl yaşıyorsan
Öyle düşünüyorsun demek
Demek insan
En yüce mertebede hayvandır
Yeni anladım
Alet kullanan ve yapan.
Tilki tarlayı masallarda sürer,
Manyetoyu çeviremez tavşan.
Devril başımdaki kader
Dökül dilimdeki yalan
Tutuş beynimdeki kibrit
Kirtim kirt
Kirtim de kirt
Kirtim de kirtim
Kirtim kirt"
Bir yandan demirciler
Demir döğer denge denk
Bir yandan boyacılar
Boya vurur renge renk
Bir yanda
Kurtuluş savaşları
Bir yanda esaret
Bir yanda termonükleer çağ
Bir yanda balistik şirret
Evvel madde
Ahir fikir
Dolan göğümdeki hava
Salın yanımdaki fakir
Salın proleterya
Geber başımdaki bit
Kirtim kirt
Kirtim de kirt
Kirtim de kirtim
Kirtim kirt

(*) Kirtim Kirt: Halı tezgahlarının çalışırken çıkardığı ses.

ONLAR YOKSUL ETİ YERLER

Bak
Şu
Dağlara
Alı
al
Moru
Mor
Saf
Saf
Omuz
Omuza
Dünya
Elvan
Elvandır.
Bu
Dirlik
Düzenlik
Kavgasında
Yunus
Kollar
Daldırma
Gül
Ve
Yürek
Kocamandır.
He
Vallah
Kocamandır.
Kalabalık
Yücedir
Kalabalık
Vatandır
Ah
Len
Ah
Onlar
Yoksul
Eti
Yerler
Ve
İçtikleri
Kandır.

GÖRÜŞ GÜNÜ

Bu gün görüş günümüz
Dost kardeş bir arada
Telden tele
Mendil salla el salla
Merhaba!

İzin olsun hapisane içinde
Seni
Senden sormalara doyamam
Yarım döner cigaramın ateşi
Gitme dayanamam

KÖYLÜLERİME

Anamız birdir, aynı memeden emmişiz dostlar.
Kan kardeşiz, sizlere kanım kaynıyor.
Sizlerle beraber herk ettik toprağı,
Beraber yattık hapiste, beraber teskere aldık
Ve maniler yaktık hasret için;
Gülemediysek de boş verdik beraber...
Halay mı çekmedik kol kola,
Horon mu tepmedik diz dize,
Çepken mi vermedik rüzgâra?
Koyun koyuna yattık toprak duvarlarda
Sıtmayla, sığırla, davarlarla...
Daha da yatarız dostlarım daha da...
Gün gelirse eğer
Halay çeker, türkü söyler gibi yanyana
Mavzer mavzere verip de
Düşmana kurşun da atarız.
Sizlere kanım kaynıyor, yabancı değilsiniz bana...

PANZERLER ÜSTÜMÜZE KALKAR

Panzerler
Üstümüze
Kalkar
Armut
Çiçeğindeyiz
Meğer
Sokakta
Düşenler
Var
Ve
Okulda
Gösteride
İşkencede
Ve
Mağarada
Kışda
Karda
Kıyamette
Silahlı
Silahsız
Ve
Yalnız...

SIPALARIN gürültüsü...

Burjuva ahlakı ahlaksızlığın diğer adıdır! Sert bir giriş mi oldu? Aslında zihnimde dönüp duran kelime kümesinden seçtiğim en 'yumuşak' en 'can acıtmayan' sözcüklerle oluşturdum giriş cümlemi. Bakınız sağınıza solunuza, ne dediğimi daha iyi anlayacaksınız. Aslında sağınıza solunuza dikkatlice bakmanız da şart değil. Sağınızda solunuzda 'HD' kalitesindeki televizyon ekranında gördükleriniz burjuva ahlaksızlığının teşhiridir. Sınıf oyalama teknikleri alanında ihtisas yapmış olan medya patronlarının ortaya koydukları ürünler birer tesadüf mü? **Burjuva sıpalarının okul maceralarının anlatıldığı dizilere bakınca başka bir galaksideki zengin züppelerinin 'eğitim' hayatlarının anlatıldığı hissine kapılmıyor musunuz?** Hepsinin altında birer araba, bok gibi para, her gece bir barda eğlenen yavru burjuvalar hayatın dertlerinden o kadar uzak ki...

Söz konusu dizilerde, 'minik' liseliler minik dertlerini minik beyinlerinde kocaman yapabilme yeteneklerine sahip. Biri diğerine aşık olur ama küçük hanım, kendisini sevenden hiç hoşlanmaz. O küçük hanım da kendisini sevmeyen başka bir oğlanı beğenir. **Rahat kıçlarına batmaktadır.**

Aslında bu 'minik' liseli dizileri başka bir galaksiden alıntı gibi dursa da güzelim dünyamızın zevk ve sefa içinde yaşayan burjuvazisinin hayatlarından küçük bir alıntı. Yani hiç de öyle hayal ürünü falan değil. Ömrünün yarısı 'Doğu'daki okullarda geçmiş biri olarak bu yaşam şekillerini bir 'düş' gibi görsem de aslında tamamıyla gerçek yaşamlardan alıntılandığını kestirebiliyorum. 'Onlar'ın çocukları tasasızdır; yahut en büyük tasaları okulun güzel kızına duydukları hislerin karşılığını bulamamasıdır. 'Onlar'ın sıpaları Türkçeye benzeyen garip bir dil geliştirmiştir. Ben buna burjuva dili diyorum. Aslında Sıtkı Abi RED'in ağustos sayısında bu dilin özelliklerini gayet güzel anlatmıştı: *"...Hakikaten de yayılan, yayvanlaşan kelimeleri algılamakta güçlük çekildiği için otuz yaş altı nüfusun komple turistmiş gibi hissedildiği bir çağdayız artık..."* Sıtkı Abi son derece haklı. Sevmeyi bilmeyip 'sefen', neresinden çıktığı belli olmayan bir sesle konuşan, bir bağlaçla yetinmeyip iki bağlacı 'tabii ki de' kullanan bir tür bu! Bu garip dilden daha garibi burjuvazinin televizyon ekranlarında 'reynada', 'laylada' yarattığı bu garip dili bir virüs gibi toplumun çoğu kesimine bulaştırmasıdır.

Peki ama neden ve nasıl? Söz konusu dizilerin, filmlerin sayısının çokluğunun bir tesadüf olmadığını söylemiştim. Okula son model arabayla gelip giden, oturdukları yapılar bir evden çok Dolmabahçe Sarayı'nı andıran, giydikleri kıyafetler okul üniformasından çok sahne kıyafetine benzeyen insan adayları, aslında toplumun genelinde bir ah çekmeye neden oluyor. **"Ah ulan adamların oturdukları eve bak be! Onu bırak bizim bindiğimiz arabaysa bunlarınki ne?"** gibi 'onlara' benzeme hevesi toplumun geneline yayıldığında medya maymunları kaba yerlerine yakmak üzere kınayı çoktan temin etmiş oluyor. Eh onlar gibi olmanın, en azından onlara benzemenin en iyi yolu onlar gibi konuşmaktan geçiyor. Böylece Sıtkı Abi'nin yazısında vurguladığı **'otuz yaş altı turistler'** sokaklarda cirit atıyor.

Benim 'Doğu'da okuduğum okulların profilini yansıtan yapımlar niye 'HD' kalitesinde izleyiciyle buluşmuyor? Aaa bu da soru mu? Kim ne yapsın ki plastik ayakkabıyla okula gelen, ekmeğinin arasına ucuz çikolata koyup yiyen, hem ayakkabı boyacılığı yapıp hem de okumaya çalışan, sobalı sınıflarda eğitim gören, bırakın evi başlarını sokacak prefabrik bir yapıya razı olan insanların yaşamını? Öyle ya, doğuştan ayrıcalıklıların yavşamış aşkları tüm bunlardan daha çok izleniyor. Hani din kardeşiydik?! Hani her insan doğuştan eşitti?! Bize çarpım tablosu gerçekliğinde anlatılan tüm bunlar masal mıydı? Neyin eşitliği? **İşçi çocuğu bırakınız doğumdan, ana rahmine düştüğünden itibaren burjuvaziyle eşit değil.** Bakın! Kral çıplak!

RED'in ağustos sayısında okuduğum bir haber ilgimi çekti. Bodrum'da sosyete dünyasının ünlü isimlerinin gittiği Maça Kızı Oteli'nin 'beach'inde düzenlenen akşamüstü partisinde sarhoş bir arkadaş barın üstüne çıkıp sosyetenin üzerine işemiş. Aslında ayıplamak bir yana takdir ettim. Bunu o sarhoş arkadaş yapmasaydı Yılmaz Güney mezarından kalkıp daha büyüğünü yapardı. Buna hiç şüphem yok; çünkü aynı yazıda oteldeki oda fiyatlarının 300-400 Avro arası değiştiği, lahmacunun 27 ayranın ise 15 lira olduğu yazılı. "Paraları var ki harcıyorlar, bize ne?" diye baktığımız sürece, gözümüze gözümüze sokulan bu eşitsizliği görmezden gelip içselleştirdiğimiz sürece, burjuvazinin magazini, sınıfımızın çenesini yormaktan öteye gitmeyecek. Farkında olup eleştirdiğimiz sürece tepelerine bizzat işememizin yolu açılacak!

Aynı otelde kalan Ece Erken ile sohbet halinde olan Erdinç Acar sohbet sırasında 26 bin Avroluk saatini denize fırlatmış. Sohbet esnasında Ece Erken, Erdinç Acar'a aşkını nasıl kanıtlayabileceğini sormuş. Acar da, "Kolumdaki şu saati denize fırlatırım," diyerek kolundaki saati fırlatıp atmış denize. Vay be! **Burjuva ahlakı budur işte. Aşkı yazar kasadan çıkarır bunlar!** Ece Hanım'ın, "Aslolan pahalı saati denize atabilmek değil; güneşten düşen ateşe yüreği atabilmektir," demesini beklemek safça mı olur? Kendi gerçekliklerinin somut bir sonucu olarak pazarlanan şey, her zaman elle tutulup gözle görülebilen nesneler değildir. Kapitalizm aynı zamanda **'duygu pazarı'**dır. Mesela merhamet...

Televizyon ekranlarında hiç de 'HD' renk ve kalitesinde olmayan aptalca oyunlarda pazarlanan şeye bir bakın. Ya da ünlü çift 'A ve B'nin evliliklerini kamuya açmalarının altında yatan nedene bir göz atın. Ya da Bihter ve Behlül'ün o 'müthiş' aşkı! Bunlar yengeyi yeğene peşkeş çekerken olayı basit bir alışverişe kolayca indirgeyebilmektedir.

Neden ve kime göre ünlü olduğunu bilmediğimiz biri bir gün biriyle 'sobelenirken', başka gün bir diğeriyle 'aşk yaşamaktadır'. O 'aşk' uğruna saat fırlatılabilmektedir. **"Aşk var mı aşk?"** diye soruyor ya muhabir, sanki 'Şen Bakkal'a deterjan soruyor. Aşkın bile içi boşaltılıyor. Sonra pazarlanıyor. 'Onlar'a benzemek için çırpınan 'alttakiler' zerk edileni gönüllüce kabul ediyor. 'Enjoy Capitalism...'

Aslında bu eşitsizliği ve kralın striptizini hayatın her alanında izleyebilirsiniz. Arkadaşlarımla sahile gitmiştim. Onların 'beach' tabir ettiği kumsallardan birinde denize girme hevesimizi bir görevlinin 'Burası paralı!' sözü kursağımızda bıraktı. 'Halk' plajı diye gösterdikleri yer Şirinler köyünün sakinleri için yapılmış gibi küçüktü. Kabamıza batan taşların yarattığı acıya katlanıp 'halk'ımızla birlikte yüzdük. 'Onlar'ın yüzdüğü plaj ise taşlık değildi. Parayı veren, kabasını yumuşak yere yerleştirebiliyordu. Neydi? Herkes eşit mi doğardı? Görüldüğü üzere **'kıç'lar bile eşit değil!** Ha, halk plajında keyif olsun diye denize saat fırlatan kimse de yoktu...

Berkcan'ın hayatının Ahmet'inkinden daha önemli oluşunun içselleştirildiği bir düzen bu. Ama kimse kabullenmemizi beklemesin...

ONUR BAYRAM

Evren'e pozitif mesaj yollayın, olsun, bitsin!

Kapitalizm, üretim sürecinde insanlarda yarattığı ruhsal bunalımın genel bir isyana yönelmemesi ve bu enerjinin başka alanlarda yok edilebilmesi için ortaya bir takım uğraşlar ve asla gerçekleşmeyecek umutlar çıkarıyor ve bunların tümünü yeniden kendine yarar sağlayan bir hale sokuyor.

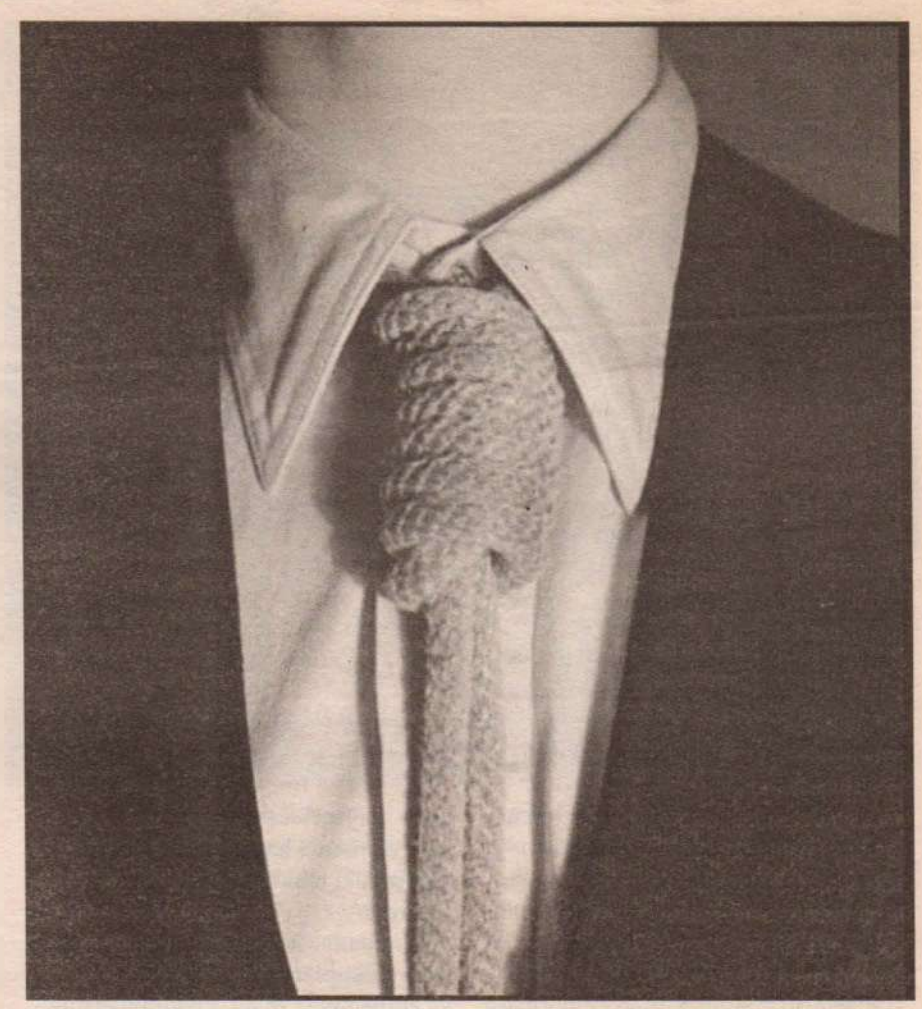
Bunun son dönem örneklerinden birisi de tüm konferans salonlarını, kitapçı raflarını doldurmakta: **'Kişisel gelişim'**. "Çaresizseniz çare sizsiniz," diyor birisi, bir diğeri ise, **"Her şey sizin elinizde, mutlu olmak, zengin olmak,"** diye ekliyor. **"Newton da buna inandı,"** diyor pervasızca bir ahmak, koskoca Isaac Newton'u kendi pazarını büyütebilmek için kullanmaktan yüzü bile kızarmadan. Konferans salonlarına topladıkları insanların kafasına şunu kazıyorlar: **"Her şeyin, mutsuzluğunun, fakirliğinin de sebebi sensin. Eğer yeterince isteseydin hem mutlu hem de zengin olurdun."**

Bir kaç konferansa izleyici olarak katıldım. Dışarıdan eleştirmek olmaz, yerinde göreyim istedim. Yarım saat gecikmeyle 'kişisel gelişimci' arkadaş konferansa başladı, anlattı da anlattı. Bir ara **Vehbi Koç**'tan örnekler verdi: **"Sadece bir bakkal dükkanı vardı ve o inanarak koskoca bir holdingi kurmayı başardı."**

Bu örneğin sonrasında anlaşıldı ki bilinçli ya da bilinçsiz olarak kişisel gelişim denilen zerzevat kapitalizmi meşrulaştırmakta, işçiye-yoksula şu mesajı vermektedir: **"Hiç öyle sokaklara çıkıp devlete, sisteme isyan etme, senin fakirliğinin sebebi devlet ya da sistem değil bizzat sensin, çünkü sen zengin olmayı yeterince istemedin!"**

Biz Vehbi Koç ve türevlerinin bu ülkede nasıl zengin olduklarını iyi biliyoruz, 'girişimcilik', 'özgür ruh', 'serbest piyasa' gibi laflarınızı istediğiniz yerinize sokabilirsiniz. Zira bizim bu laflara karnımız tok. Demokrasi, kişisel gelişim gibi konularda örnek olarak önümüze sunulan **Vehbi Koç'un 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında, 3 Ekim 1980'de Kenan Evren'e yazdığı bir mektubu paylaşmak gerekiyor** yeri gelmişken:

"Yıpranabilirsiniz, aman yıpranacak hareketlerden kaçının. Eğer ordu yanlış kararlarla yıpranırsa, memlekete diktatörlük, onun arkasından da komünizm gelebilir. Vaktinde demokrasiye dönülmesi konusunda da aman dikkatli olun, bu konuda kantarın topuzunu kaçırmayın. Bu arada da anarşistlerin

mahkemeleri hiç uzatılmamalı, cezaları süratle verilecek kanunlar çıkarılmalı ve polis teşkilatının imkânları artırılmalı. Buna ilişkin ne yapılması gerekiyorsa yapılmalı, en kısa sürede. Yoksa 'faşist ordu iktidara geldi, kapitalistlerle birleşerek Türk işçisini istismar ediyor' propagandası yapılır. Böyle bir iftira karşısında bir an evvel işçi-işveren ilişkilerini düzenleyecek kanunlar çıkarılmalıdır. DİSK'in kapatılmış olmasından medet umanların bu anlamda heveslerinin kursaklarında kalması lazım. Kıdem tazminatları kurulacak bir fonda toplanmalıdır. İşçilere ödenecek yıllık miktarlar ayrıldıktan sonra geriye kalan kısım kamu ve özel sektör yatırımları için düşük faizde kullandırılmalıdır. Bu hareketin muvaffak olması için komünist partilerin, solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, bir takım politikacıların kötü niyetli teşebbüslerini devam ettireceğini göz önünde bulundurun, uyanık olun, bu teşebbüsleri muhakkak engelleyin."

İşçi düşmanı, sendika düşmanı, Kürt düşmanı, Ermeni düşmanı, darbe şakşakçısı bir kişisel gelişim örneği! Kantarın topuzunu kendisine iade ediyorum. (Vehbi Koç'un nasıl zengin olduğunu daha iyi öğrenmek için kitap önerisi: **İmparator**, Erol Toy)

Konferansın sonuna doğru kendisini kişisel gelişim uzmanı olarak adlandıran kişi şöyle sesleniyor bizlere: "Evren bir enerjidir ve yaşantınızı belirler, Evrene pozitif mesaj yollayın, size mutlaka olumlu bir cevap verecektir."

Ağlamak istiyorum sayın seyirciler!.. Sanıyorum evrene pozitif mesaj yollayın derken Vehbi Koç'un yaptığı gibi Kenan Evren'e mektup yazmayı kastediyor.

Konferans bitti. Salondan çıkıyoruz. Böyle bir soytarılığa uzun süredir tanık olmamıştım doğrusu. Salondan çıkar çıkmaz karşımıza anlatıcının kitaplarının döşendiği bir kitap standı çıkıyor, ortalama fiyatları 10-15 lira olan kitaplar dinleyicilere satılıyor. **Pazar mükemmel kurulmuş. Satın aldıkça evrene mesaj yolluyoruz, o da bize olumlu bir tepki veriyor. "Kişisel geliştim!"**

Son dönemde büyük şirketlerin personeline, işçilerine sıklıkla 'kişisel gelişim' seminerleri vermesi de bu olayın kime ve neye hizmet ettiğini açıkça gösteriyor zaten.

İnternette sıklıkla takip ettiğim bir site olan **itü sözlük**'te 'reflex' rumuzlu bir yazar şöyle tanımlıyor kişisel gelişimi:

"Şöyle yapın, böyle yapın, beden duruşunuz şöyle olsun, ses tonu aman efendim çok önemli, sinirlenmeyin, kontrollü olun, eliniz orda durmasın, şöyle tokalaşın vs. Ya bırakın, insanlar özgürce yaşasınlar. Kim karar veriyor, elimi nereye koyacağıma, ses tonumun ne renk olması gerektiğine? **Yakın kişisel gelişim adına ne varsa!** Doğal olmak ve özgür olmak adına. Bunların yerine oturun, dünya tarihi okuyun! Bilimsel bilgi okuyun, ya da sanat yapın ne bileyim!"

'hippi' rumuzlu yazar ise kesin tespiti yapmış:

"İmajın, görüntünün içerikten çok daha ön plana çıktığı; estetik salgınının, tüketimin tavan yaptığı zamanın uyuşturucusu. Karşınızdakini etkilemek için neler yapmalısınız, iş yaşamında başarılı olmanın 10 yolu gibi yanılsamalarla insanları yüzeyselliğe sürükleyen sektör. Bunlara inanan biri şunlara inanmaz: psikiyatri, psikoloji, haliyle bilim!"

Sözde bireyin gelişimini hedef edinen bu yeni pazar esasen bireyi yok eden, kişiliği katleden bir yeni dünya hastalığı. Hayatın tüm sorunlarını bireyin omzuna yükleyen, iş hayatında ve arkadaş çevresinde kendisini nasıl pazarlaması gerektiğinden dem vuran aşağılık bir yeni dünya hastalığı.

Şimdi bazı sosyalist görünümlü liberaller çıkıp, "Ne alıp veremediğiniz var kişisel gelişimle, isteyen okur istemeyen okumaz," diyebilir. Ancak ne yazık ki durum bu kadar basit değil, ülkemizin çoğu ilinde Milli Eğitim Bakanlığı ile anlaşılarak öğretmenlere zorunlu kişisel gelişim konferansları veriliyor. Daha sonra sistemin can damarlarından biri olan öğretmenler burada öğrendiklerini okulda genç beyinlere aktarıyorlar: "Fakirsen bu senin suçun! Kendini daha iyi pazarlamalısın." Küçükken izlediğim Şirinler geldi aklıma. Şöyle diyordu çizgi filmin sonunda: "Eğer iyi bir çocuk olursan bir gün Şirinleri bile görebilirsin."

Kapitalizm, yaptığı propagandalarda bireyi öne çıkarırken, bireysel haklardan dem vururken bir yandan da bireyi katletmekle meşgul. **Bandista** bir şarkısında şöyle sesleniyor bize: **"Her şey herkesleşiyordu, herkes her şeyleşiyordu. Gördüğüne inanma."**

Metalaşıyoruz, metalaştırılıyoruz, pazarlanıyoruz. Hem de kişisel gelişim adı altında. Kapitalizm kimliklerimizi elimizden alıyor, bizi bir robota dönüştürüyor.

Elimizde tek bir çıkış kapısı var: Örgütlenmek ve direnmek...

OSMAN BULUGİL

'Meşin yuvarlak' patladı! Şimdi para devri!

Futbolun endüstrileşme sürecinde liglerde oynayan yabancı oyuncu sayısı ve federasyonların tutumları farklılık göstermekle beraber temel olarak futbolun pazar ilişkilerinin bir parçasını oluşturuyor. Bu yönüyle futboldaki başarı algısı, transferin tekelleşme süreci, turnuvaların yapısı ve Bosman kararları yabancı oyuncu kısıtlaması üzerinde belirleyici olan faktörler...

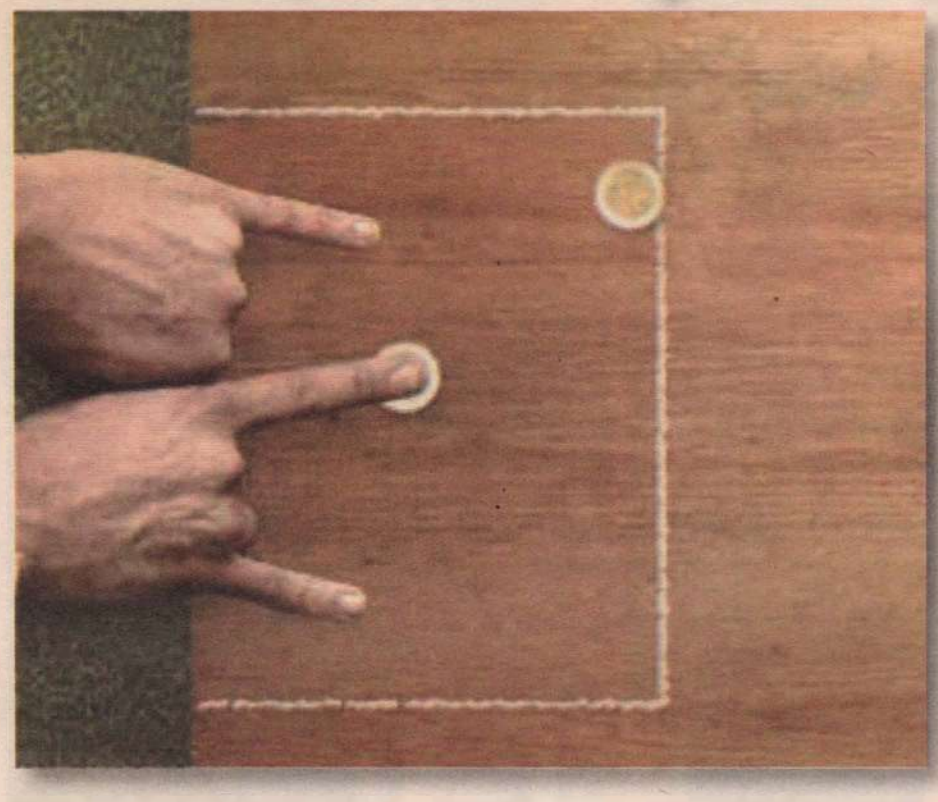
Türkiye'de spor medyasında hemen her gün karşımıza çıkanları şoven milliyetçiliğin bir parçası olarak ele aldığımızda durumun aslında bir İngiliz, bir Alman ya da bir İtalyan basınından çok da farklı olmadığını görebiliyoruz. Avrupa basınında biraz daha farklılaşan biçimleriyle milliyetçilikten bahsedebiliriz. Türkiye'de medyanın milliyetçiliği yeniden ürettiği söylemlerini yabancı oyuncu sayısı üzerinden sıkça yapıyorlar.

Aynı zamanda Türkiye'de yabancı oyuncu sayısındaki kısıtlamayla ilgili en çok 'futbolun profesyonelce yönetilmediği' vurgusu öne çıkartılırken Premier Lig de sık sık örnek olarak tartışmalarda yerini alıyor.

Aslında, yabancı oyuncu sayısı konusunda kısıtlama endüstriyel futbolda transferin tekelleşme süreciyle yakından ilişkili. Bu noktada bütünün parçaları olarak futbolla ilgili değerlendirmemizi yapmamız gerekiyor. Transfer piyasasının tekelleşmesi ve Bosman kararları yabancı oyuncu sayısındaki sınırlamaları ve liglere gelen oyuncu karakterini belirliyor.

Transfer dönemlerinde emperyalist ülkelerin kulüplerinin büyük oranda birbirlerini üreten bir yapıda transfer yaptıklarını görebiliriz. Emperyalist ülkelerin kulüplerinin öncelikle kendi aralarında transfer (özellikle astronomik bedellerle aldıkları oyuncuları) yaptıkları için dönen veya dönecek olan para kendi aralarında kalıyor.

Diğeri de 'öteki kulüpler' olarak niteleyebileceğimiz ve genellikle de emperyalist ülkelerin kulüplerine oyuncu sattıklarında elde ettikleri gelirle transfer yapabilen kulüpler. Gelirleri düşük olan bu kulüpler, transfer piyasasında sadece sözleşmesi biten oyunculara yönelebiliyor. Tabii her sözleşmesi biten oyuncuyu alma şansları da yok. Eğer üst düzey bir oyuncunun sözleşmesi biterse, onu da 'elit' kulüpler yüksek maaş verebilmeleriyle kadrosuna katıyor. (Örneğin

Newcastle United'ta sözleşmesi biten M.Owen'in Manchester United'a; Chelsea'da sözleşmesi biten Joe Cole'nin Liverpool'a gitmesi gibi.) Transfer piyasasının bu yapısından çıkarabileceğimiz tek bir sonuç var: Transfer piyasası tamamen emperyalist ülkelerin kulüpleri tekelinde...

Bütün futbol piyasasını bir avuç emperyalist ülke kulübü elinde tutuyor ve diğer kulüplerle aralarındaki uçurum her geçen gün derinleşiyor. Diğer kulüpler ne yaparsa yapsın sonunda toplamı hep sıfır olan bir oyunun içinde kendilerini buluyorlar. Aynı zamanda çoğunlukla altyapılarından yetiştirdikleri yıldız adayı oyuncularını bile ellerinde tutmakta güçlük çekiyorlar. Bu da başarı şanslarını minimuma indiriyor. Örneğin bu kulüpler ülkelerinde başarılı oldukları takdirde Şampiyonlar Ligi'ne katılmak için birkaç ön eleme turu geçseler bile, son turda emperyalist ülkelerin kulüpleriyle karşılaşıyor. Bu süreç aslında onları, emperyalist ülkelerin kulüpleriyle rekabet şansı tanıma bir yana, rakiplerinin başarısı ve daha da zenginleşmesi yolunda kullanılan birer araç haline dönüştürüyor.

Transfer piyasasının tekelleşmesini ve futbolcuların dolaşımı üzerine en önde gelen, belki de futbolun dönüm noktası olarak kabul edebileceğimiz Bosman Kuralları'yla beraber futbolcuların pazarda emeklerini satan özgür emekçiler olarak pozisyonları daha da netleşti. Bosman Kuralları'yla birlikte futbolcuların emeklerini satabilecekleri kulüplere gidebilmeleri daha da esnekleşirken, bu durum aynı zamanda kapitalizmin futbol üzerindeki tahakkümünü yeniden üretiyor.

Tam da bu Bosman kararlarıyla daha da serbest piyasa ürünü haline gelen ve emperyalist ülkelerin kulüplerinin tekelleşme süreci, liglerin yabancı oyunculara karşı tutumunu belirliyor.

Bu aslında bir tarafıyla Avrupa Birliği ülkelerinin oyuncularına serbest dolaşım hakkı getirmelerinin yanı sıra, bu değişime dahil olan ligleri de yabancı oyuncu konusunda yeniden düşünmeye sevk ediyordu. Bugün örnek olarak en çok öne çıkarılan İngiltere'de, FIFA sıralamasında ilk 70 ülkenin milli takımlarında yüzde 75 üzerinde oynayan oyunculara serbestlik tanınıyor.

Premier Lig masalı

Endüstriyel futbolun göz bebeği konumunda olan Premier Lig'deki yönetim, kurallar ve oynanan futbol, en iyinin resmi olarak ortaya konuluyor ve birçok ligi de etkisi altına alıyor. Bu noktada Premier Lig'in bu karakteri, diğer liglere de bir anlamda model oluşturuyor. Artık Premier Lig'den transfer edilen bir savaşkan orta saha oyuncusu için, geldiği ligdeki algı sadece Premier Lig'den gelmesinden dolayı bile, modern futbolu bildiği yönünde oluyor.

Premier Lig'de transfer yapısı da oyuncuların milli takımdaki istikrarlı bir biçimde oynamalarına bağlı. Yani liglerine en iyi oyuncuların gelmesini istiyorlarsa, şöyle bir algıdan söz edebiliyoruz: "En iyi futbolcular milli takımlarında istikrarlı oynayan futbolculardır." Bu aslında şunu gösteriyor: İstedikleri yetenekli futbolcular değil. Tam da 'istikrar'la açıklayabileceğimiz bir makinenin dişlisini Premier Lig'e getirebilmek.

Premier Lig'in futbol analizini yaparsak durum daha da netleşecektir: Süratli oynanan bir oyunda fiziki gücün öne çıktığı, sert ve maç boyu didişmelerin hiç bitmediği maçlar izliyoruz. Teknik adına herhangi bir gelişme ya da icattan söz edemiyoruz. Futbolu değerlendirmeleri takımların fiziki kapasitesine göre yapılıyor. Sahada aslında 22 kişiden oluşan bir makine izliyoruz.

Başka bir yönüyle de, yabancı oyuncu sayısı konusunda milli takımlara etkisi üzerinden tartışma yapılıyor. İngiltere milli takımı için de benzer bir durumdan söz edebiliriz. İngiltere milli takımı da hemen her turnuvada favoridir ama sıkça da hüsrana uğrar. Premier Lig'deki makinelerinin milli takımda yansımasının, telaşlı futbolcuların didişmesi olduğunu söyleyebiliriz. Premier Lig'deki o makine takımlarında, sadece mevkilerinin görevini yapan oyuncuların, futbolun farklı değişkenlerden oluştuğu ve farklı karakterdeki oyuncu ya da takımlarla karşılaştıklarında, üzerlerindeki o telaşlı hallerini ve nasıl değişemediklerini görüyoruz. Bu futbolun endüstrileşmesinde oyunun ve oyuncuların tek tipleşmesini ifade ediyor. Premier Lig'de oyunun iki yönünü de oynayabilen orta saha oyuncusuna pek rastlayamazsınız. Fakat defansif özellikleri yanında ileriye koşular yapabilen savaşkan orta saha oyunlarını her takımda bulabilirisiniz.

Daha çok pasla oynayan, teknik kapasitesi yüksek takımlara karşı geriye düştüklerinde artık tam da yapamadıkları durum oluşuyor. Yani makinenin dışına çıkmak zorunda kalıyorlar. Burada da artık Premier Lig'deki maçlarda o tek tipleşen oyunda yıldız olarak öne çıkarılan oyuncular (Rooney, Gerrard, Lampard gibi), farklı durumlarda telaşlı ve ne yapacağını bilmez bir hale geliyor. Bu durumu İngiltere'nin milli maçlarında görüyoruz.

Bu noktada artık dışarıdan gelen yabancı oyuncu, İngiltere milli takımını etkilemek bir yana, milli takımlarında istikrarlı oynamalarından dolayı bir makinenin dişlisi olarak Premier Lig'e geldikleri için artık milli takımlarına da yabancı oyuncu oluyorlar...

MUSTAFA AKÇAÖZ

12 ZENGİN 'ADAM'...

Bu sefil hayatta herkesin bir derdi varken, o kadar işsiz ortadayken, üç çocuk annesi bir kadın 1500 lira için hapse girerken ve çocukları ortada kalırken, gidin o tanıtımı ebenize yapın! Kimin 28 milyonunu kime veriyorsunuz ulan!?

Spor kelimesinin etimolojik kökeni, boş zaman, zevk anlamına gelen 'disport' kelimesine dayanmaktaymış. Düşününce oldukça mantıklı geliyor ama tabii bu, 'boş iştir', 'beyin uyuşturur' manasında değil. Kelime anlamı olarak olmasa da, kendisiyle aynı cümlede geçtiği için onunla gittikçe özdeşleşen başka kelimeleri de çağrıştırıyor aslında: Yenme, yenilme, rekor, transfer, para, ücret... Bu anlamları bırakabildiğimiz kadarıyla bir kenara bırakarak, en ilkel, en basit, aynı zamanda en mantıklı çağrışımına dönelim. Zevk, boş zaman, fiziksel aktivite... Birçoğumuz profesyonel olarak olmasa dahi, zevk alarak top oynarız, yüzeriz... Zaman zaman televizyonda seyrettiğimiz, zaman zaman tribünlerine, salonlarına gidip tezahüratta bulunduğumuz takımlar, sporcular olmuştur. Hatta zaman zaman o kadar destekleriz ki onları, üzerlerine bahse gireriz.

Hayatın her alanına işlemiş olan sporun ilgi duyduğumuz bir dalının, uluslararası müsabakaları içeren turnuvaları söz konusu olduğunda ise kayıtsız kalabilmek mümkün değil. Yakın dönemde gerçekleşen dünya basketbol şampiyonası bunlardan bir tanesi örneğin. Kendimden örnek vermem gerekirse turnuvanın bütün maçlarını takip etmek için elimden geleni yaptım. "Nasıl yendik ama! Of ne güzel oynadık be!" durumunu bir kenara bırakacak olursak turnuva bittiğinde gündemi Türkiye'nin ikinciliğinden çok meşgul eden başka bir nokta vardı, o da takıma verilen primin miktarıydı. **"Maddi, manevi desteklerinizi bekliyoruz,"** cümlesiyle başlayan bir süreçti bu. Ben de birçoğu gibi bu söylemi normal karşılamıştım...

13-14 yaşlarında amatör kulüpte futbol oynarken babam arkadaşlarını toplar, **"Benim oğlan güzel top oynar,"** diye hava atmak için maçlarıma getirirdi. Gelen abiler de, **"Maddi manevi arkandayız, hadi aslanım!"** gibi şeyler söyler ama işin 'maddi' kısmı hep lafta kalırdı. Bu yüzden sadece ağza bakla olmuş, öylesine söylenen, alışılagelmiş bir laf sanırdım.

Şimdi de öyle sanıp arkasında bir art niyet arama gereksinimi duymadım. Gerçi durumda art niyet aranacak bir şey yoktu zaten; bu çarpık düzenin insanları yabancılaştırdığını, laçkalaştırdığını

ve daha da aç hale getirdiğini -yanlış anlaşılmasın sadece karın açlığı değil göz açlığı aynı zamanda-, bangır bangır bağırırken diğer yandan da, "Yok ya, ondan değildir," deyip art niyet aramak saçma olurdu zaten. Benimki sadece umursamamaktı, o kadar. Bütün bu ruh hallinin yanında, manevi desteğin basketbol takımına bir manası olmuş mudur bilinmez ama açıklanan rakamlar doğrultusunda maddi desteğin bayağı bir 'yardım'ı olacağı kesin olarak netleşmiştir. **'Sporun ve sporcunun dostları' kişi başı 1.5 milyon lira olmak üzere, teknik heyet de dahil toplam 28 milyon lira takıma veriyor, ayriyeten 500'er Cumhuriyet Altını da hanımlarına iletilmesi dileğiyle oyunculara takdim ediliyor!** Hanımlara vermezlerse bir sorun çıkar mı bilemiyoruz. Hanımı olmayanlar ne yapacak onu hiç bilmiyoruz. Bu başarının ardından **reklam yıldızı Ağaoğlu da açıklamasında basketbolculara birer villa hediye edeceği müjdesini veriyor!** *'Eşeğin kulağına su kaçırma'* deyimi gerçek anlamını hiç bu kadar bulmamıştır...

Kıskançlık ve kin duyguları yıllarca körüklenmiş, diğer ülkelerin takımlarının sportif başarılarını kıskanmış bir kütle, kazanmak ve kaybetmek duygusunun arasında kayboluyor. Komik olansa yıllarca Karun kadar zengin olabilmek için tabiri caizse bir dirhem zeytini işçisine hor görmesine rağmen kendisine fayda sağlamayan bir sportif başarıda kendisi için çok olmasa da bir dirhem zeytinin yanında dağ olan villaları gönül rahatlığıyla dağıtıveriyor.

Bu manzara karşısında Antik Yunan canlanıyor bir an gözümde. Kazananlar yarı kutsal ilan edilir, krallar kazananları kutsar ve onları arkalarından gidilesi kahramanlar olarak nitelendirip taşeronu gibi kullanır. Diğer yandan da ödüllendirir ki, bonkörlüğü gövde gösterisi olsun. Kazananın tam kutsal olamaması ise hakiki kutsalın senden benden aldığını kazanana veren kişinin olmasıdır. Bugün de kazananlar büyük paralar kazanıyor ve örnek olunası ikonlar haline getiriliyor. Tabii buradaki tek kazanan basketbolcular değil...

Paranın takdimi öncesine dönecek olursak takım kaptanı Hidayet'in konuşması da ayrı bir durum tabii: "Maddiyat bizim için ikinci planda ama yardımlarınızı da bekliyoruz," diyor. 'Çaktırmadan sağ cebime koy' yani. Olayın en anlamlı portresi ise internette okuduğum bir yazının başlığında gizli, ***12 Aç Adam***.

Dünya şampiyonu olan Amerikalı basketbolcuların aldığı miktar, vaziyetin trajikomik halini ortaya seriyor zaten: Kişi başı 25'er bin dolar! Şu anda, "Kafa mı buluyorsun lan? 25 bin dolarla ben neler yaparım!" diyenleri duyar gibiyim ama ben de 1.5 milyon lirayla neler yaparım, biliyor musunuz?! Evet 25 bin dolar birçoğumuz için oldukça makul, daha da açık olmak gerekirse havada uçuran cinsten bir şey ama bizim '12 zengin adam'ın yanında, hani devede kulak derler ya...

Bu memlekette herkes refah düzeyinin nirvanasına ulaşmış olsa gerek ki, bugüne bugün koskoca Amerika, prim hususunda yanımızda utanır oldu. "Benim devletim böyle bonkör işte!" diyen ahmaklar turluyor ortada! Belki de en manidar açıklama Türk Milli Takımı'na verilen primi duyan Sırp oyuncu Krstic'ten geldi. Verilen rakam karşısında şaşkına uğrayan Krstic, **"Keşke Türk olsaydım!"** gibi bir açıklama yapmış. Vallahi bu para adama milliyetini bile değiştirtir! Nitekim futbol milli takımımızdaki 'Mehmet' Aurelio'nun da damarlarında, muhtaç olduğunda kullanabileceği asil bir kan dolaşmaktadır!..

Tabii basketbolculara kamyonla paranın dökülmesi tepkilere neden olunca, cevap olarak bir hükümet görevlisi, **"Biz bu turnuvadaki başarı sayesinde yaptığımız tanıtımı, 300 milyon lira harcama yapsak gerçekleştiremezdik, o yüzden 28 milyon lirayı kimse çok görmesin,"** demiş. Buradan da şu anlaşılıyor: Türkiye bir şirket, basketbol takımı da reklam unsuru. (Peki, yazarımız Hakan Soytemiz'in de dahil olduğu sosyalistleri düzmece iddialarla zindana yollayan, işkencede adam öldüren, dağı taşı bombalayan, köyleri yakan **'tanıtım zararlıları'** ne olacak?) Bu maçı izleyip destekleyen, bu maçta ter döken sporcunun da izleyicinin de aslında bir önemi yok, hepsi birer 'mal', değil mi? Üretim sosyal ama kârlar özel! Sahalarda, okullarda, kulüplerde, öğretmen ve antrenörlerin emeğiyle ve seyircilerin dahil edilmesiyle ortaya çıkan ürünün kârı bizim kasamıza gelecek, diyor yani. **Emmi, sen kimin parasını kime dağıtıyorsun?!**

Bu memlekette bu kadar işsiz istihdam beklerken, emeklisi, memuru zam, işçisi daha iyi yaşam koşulları isterken, kısacası bu boktan, sefil hayatta herkesin bir derdi varken ve de derdini halledemiyorken, üç çocuk annesi bir kadın 1500 lira için hapse girip çocukları ortada kalıyorken, gidin o tanıtımı ebenize yapın!.. **Kimin 28 milyonunu kime veriyorsunuz ulan!?**

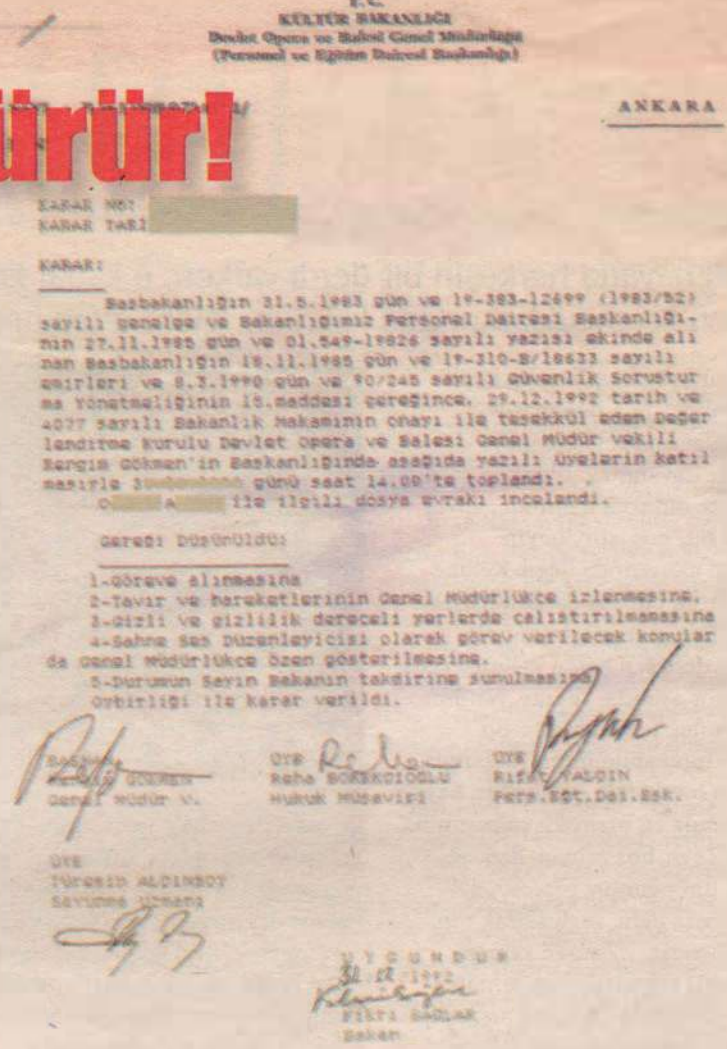
Başkaları ne hisseder bilmiyorum ama benim küfür edesim geliyor ve ediyorum. Eğitim hayatım boyunca her yeni öğrenim döneminde kayıt vesayir olaylarına gittiğimde yetkili kişi veya kişiler, "Devlet az yardımda bulunuyor, o sebeple bu parayı sizden talep ediyoruz," diye para isterken, dershane parasını yatıramadığı için insanlar intihar ederken, okul harcını ödeyebilmek için öğrenci aileleri ek iş olarak binbir çabayla inşaatlarda çalışırken, 28 milyon lira... Memura zam yapmamak için dört takla atarken, bu memleketin işçisini, emekçisini, işsizini yoksulluğa sevk ederken, 28 milyon lira...

Sporun sadece kazananlar ve kaybedenler üzerinden değerlendirildiği düzende **o üçlük yine bize mi girdi bilmiyorum ama bir kazanan varsa o biz değiliz, orası kesin.** Ne diyelim, devliklerini bilmem ama 12 zengin adam var sahada!..

MEHMET ALİ YAZICI

‘Sol’um süründürür!

T.C.
KÜLTÜR BAKANLIĞI
Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürlüğü
(Personel ve Eğitim Dairesi Başkanlığı)

ANKARA

KARAR NO:
KARAR TARİ

KARAR:

Başbakanlığın 21.5.1983 gün ve 19-383-12499 (1983/52) sayılı Genelge ve Bakanlığımız Personel Dairesi Başkanlığının 27.11.1985 gün ve 01.549-19826 sayılı yazısı ekinde alınan Başbakanlığın 19.11.1985 gün ve 19-310-B/18633 sayılı emirleri ve 8.3.1990 gün ve 90/245 sayılı Güvenlik Soruşturması Yönetmeliğinin 15.maddesi çereğince, 29.12.1992 tarih ve 4077 sayılı Bakanlık Makamının onayı ile teşekkül eden Değerlendirme Kurulu Devlet Opera ve Balesi Genel Müdür vekili Rengim Gökmen'in Başkanlığında aşağıda yazılı üyelerin katılmasıyla [redacted] günü saat 14.00'te toplandı.

[redacted] ile ilgili dosya evraki incelandi.

Gereği Düşünüldü:

1-Göreve alınmasına
2-Tavır ve hareketlerinin Genel Müdürlükce izlenmesine,
3-Gizli ve gizlilik dereceli yerlerde çalıştırılmamasına
4-Sahne Ses Düzenleyicisi olarak görev verilecek konularda Genel Müdürlükce özen gösterilmesine.
5-Durumun Sayın Bakanın takdirine sunulmasına
Oybirliği ile karar verildi.

Üye
Rengim GÖKMEN
Genel Müdür V.

Üye
Reha BÖRKÇÜOĞLU
Hukuk Müşaviri

Üye
Rifat KALDIN
Pers.Eğt.Dai.Bşk.

Üye
Türesid ALDINBOY
Savunma Uzmanı

UYGUNDUR
31.12.1992
Fikri SAĞLAR
Bakan

Thomas Hobbes, *Homo homini lupus* demiş. Türkçede anlamı, *İnsan insanın kurdudur*. Bu sözü ülkemiz solu ve solcuları için şu şekilde değiştirebiliriz: *‘Solcu’ solcunun kurdudur.* Neden mi? Buyrun...

C.A, 12 Eylül darbesi esnasında 16 yaşında, sol düşünceyi benimsemiş bir lise öğrencisidir. Darbenin muhalefet güçlerini ezip geçtiği bir dönemdir. C.A. safını belirler ve o gencecik yaşına rağmen cuntaya karşı direnenler cephesinde yer alır. Protesto eylemlerine katılır. Birçok operasyonda gözaltına alınır. Uzun süreler gözaltında kalır ve ağır işkenceler görür. Suçlamaları kabul etmez ve her seferinde serbest bırakılır. Hakkında davalar açılır ama ceza almaz.

Askeri cunta devrimciler üzerinde yoğun bir baskı ve terör dalgası estirirken liseyi bitirip üniversite sınavında elektrik-elektronik mühendisliğini kazanır. Mezun olur ve zor bir askerlik dönemi geçirir. Yedek subaydır ama sürekli takip altındadır. Askerlik sonrası birçok yere iş başvurusu yapar. Güvenlik soruşturmalarından dolayı ya hiç işe alınmaz ya da işe alındıktan kısa bir süre sonra çıkarılır.

1992’de **Kültür Bakanlığı Devlet Opera ve Balesi**’ne başvuru yapar. Uzun bir bekleyişten sonra sahne ses düzenleyicisi olarak memur kadrosunda işe alınır ve göreve başlar. Artık bir işi vardır. Kendini şanslı hisseder. Diğer yandan İslamcılar ve milliyetçiler çok rahat, devletin her kurumunda iş bulup kadrolaşmaktadır. Sol düşünceye sahip olanlar ise fişlenir. İnsan merak ediyor, resmi devlet kurumlarında çalışan cemaat mensubu fişli kişi var mı? Bugünkü gerici-faşist kadrolaşmanın köklerini o yıllarda aramak lazım kısacası...

C.A’nın iş başvurusu yaptığı dönemde Kültür Bakanı **Fikri Sağlar**’dır. Bakanlığın tepesindeki adamdır. Sağlar 1980’lerin sonunda, 12 Eylül askeri darbesi karşıtlarının sözcüsü bir kimlik geliştirir. Düzen içi siyaset yapsa da diğerlerine pek benzemez. **Radikal bir duruşa sahiptir.** Cunta uygulamalarına karşı mücadele eden az sayıda siyasetçiden biridir. En azından onu tanıyanlar, hakkında böyle düşünür.

Önce Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP)’den sonra CHP’den TBMM’ye girmiştir. Dört dönem İçel’den Milletvekili seçilmiş ve 49. 50. ve 52. Hükümetler döneminde Kültür Bakanlığı yapmıştır. Ayrıca Devlet Bakanlığı görevinde de bulunmuştur. TBMM’de oluşturulan meşhur **Susurluk Komisyonu**’nda yer almıştır.

‘İşadamı’ Korkmaz Yiğit ile Alaattin Çakıcı arasındaki konuşmaları deşifre edip Türkbank skandalını otaya çıkararak Mesut Yılmaz hükümetinin düşmesini sağlamıştır. Fikri Sağlar’ın bir de *Kod Adı Susurluk/Derin İlişkiler* adlı kitabı bulunmaktadır.

Ancak bütün bunlar onun aktif siyaset yaptığı ve bakan olduğu dönemlerde insanlar hakkında düzenlenen haksız güvenlik soruşturmalarına attığı imzaları ortadan kaldırmıyor, onların mağduriyetlerini sona erdirmiyor. Siyaseten sorumlu olduğu kurumlarda altına ‘uygundur’ diyerek attığı imzalarla neden olduğu insan hakları ihlallerini ve sonuçlarını düzeltmiyor. Mağdur edilen, haksızlığa uğrayan insanların mağduriyetleri ortadan kalkmıyor.

Öncesi ve sonrasıyla işte böylesi ‘etkin bir solcu’ kişiliğin Kültür Bakanı olduğu dönemde işe başlamıştır C.A. Kendisini şanslı hissetmiştir çünkü öğrencilik döneminde siyasetle ilgilenirken, cunta uygulamalarına karşı direnişin en etkin solcu isimlerinden birinin bakan olduğu kurumda çalışması bir avantaj olarak düşünülebilir.

Oysa işler C.A’nın düşündüğü gibi gitmez. Dosyası bakanlığa gelir ve iş başvurusu değerlendirilir. İşe alınır ama hakkında yapılan güvenlik soruşturması sonucu fişlenmesi, iş hayatında hiçbir zaman peşini bırakmaz. Devlet Opera ve Bale Müdürlüğü bünyesinde, başkanlığını Genel Müdür Vekili Rengim Gökmen’in -bu kişi şimdilerde Devlet Opera ve Bale Genel Müdürü’dür- yaptığı dört kişilik bir kurul oluşturulur ve Bakan Fikri Sağlar’ın onayına sunulmak üzere resmi olarak şu kararları alır:

“1. Göreve alınmasına, 2. Tavır ve hareketlerinin Genel Müdürlükçe izlenmesine, 3. Gizli ve gizlilik dereceli yerlerde çalıştırılmamasına, 4. Sahne Ses Düzenleyicisi olarak görev verilecek konurla da Genel Müdürlükçe özen gösterilmesine, 5. Durumun Sayın Bakan’ın takdirine sunulmasına” oybirliği ile karar verilir.

Bu kararlar Bakan’ın ‘takdirine’ sunulur ve ‘solcu’ bakan ‘uygundur’ diyerek imzayı atar. Bundan sonra C.A’nın iş yaşamı, kurum yöneticileri ve iş amirleri tarafından zindana çevrilir. Çalıştığı kurum içinde sürekli **takip edilir.** Sözlü olarak her fırsatta aşağılanır, **taciz edilir.** Hakkında raporlar düzenlenir. İşten atabilmek için sürekli gerekçeler oluşturulur ama somut bir şey elde edilemez. Kazanılmış yasal haklarını kullanmakta bile zorlanır. Örneğin sağlık sorunları nedeniyle aldığı 15 günlük rapor dikkate alınmaz ve maaş kesintisi yapılır. Sürekli **disiplin soruşturmaları açılır,** personel tarafından dışlanır, iş verilemez ve birkaç defa, **“İstifa et git, seni burada istemiyoruz”** denir, en yetkili ağızlar tarafından. Bütün bu kuşatmaya rağmen C.A direnir ve işini kaybetmemeye çalışır. Teknik müdürler falan değişir, lise mezunları müdür yapılır ama C.A mühendis olmasına rağmen kadrosu yükseltilmez. Bütün bunlara sebep güvenlik soruşturması esnasında hakkında alınan kararlardır.

Kararlara bakıldığında insan gerçekten şaşırıyor. **Kültür Bakanlığı’na bağlı Devlet Opera ve Bale Genel Müdürlüğü, opera ve bale sanatıyla ilgili bir birim olarak düşünülmesi gerekirken, ‘gizli ve gizlilik dereceli yerlerde çalıştırılmaması’ kararı ne anlama geliyor?** Bunu anlayabilmek gerçekten zordur. **Sanatla ilgili ve sanat üreten bir kurumun saklı gizli ne işi olabilir** ki, bir personel hakkında düzenlenen fişte böyle bir karar yer alsın?

Şimdi burada sormak gerekiyor: C.A.’nın da çalıştığı kurumda adeta sürgün hayatı yaşaması, takip edilmesi, horlanması ve birçok kez soruşturmaya uğraması, mühendis olmasına rağmen yıllarca aynı statüde memur olarak çalıştırılmasından kim sorumludur? Demokrat bir kişi olarak insan hak ve özgürlüklerinden yana olduğunu şimdilerde bile ısrarla dile getiren ama geçmişte yaptıklarıyla, bu söylediği ve savunduğu şeylerde samimi olmadığını gördüğümüz Fikri Sağlar değil midir?

Fikri Sağlar verdiği bir röportajda **“Çeteleşmeye müsait, militer bürokratik bir devlet yapımız var,”** diyerek düzeni eleştirirken kendisinin bakan olduğu dönemlerde bu çeteleşmeye hizmet ettiğini, C.A. ve benzeri kaç insanın mağduriyetinden bir solcu olarak sorumlu olduğunu düşünüyor mudur? Partili olduğu dönemde, “Mensup olduğum partiye değil, halka hizmet etmek durumundayım,” derken, Bakan olduğu dönemde güvenlik soruşturmaları sonucu gerçek solcuları fişlerken attığı imzalar aklına gelmiyor mu?

O şimdi yine ‘ünlü’ bir solcu, sosyal demokrat yazar. Devlet görevlerinde bulunduğunda neler yaptığı hakkında kimsenin bir bilgisi yok! Türkiye’de ‘dürüstlüğü temsil eden’ üç beş ‘aydın’dan biri olarak kabul ediliyor. Ama bu durum, güvenlik soruşturması yönetmeliği 2000’de değiştirilmiş olmasına rağmen C.A’nın Kültür Bakanlığı’nda yaşadığı kuşatılmışlığı, tecrit edilmeyi ortadan kaldırmaya yetmiyor.

Şimdilerde, BirGün’de köşe yazıyor. Kendisine övgüler dizdiği 07 Ocak 2010 tarihli ve *Düşündüm ki...* başlıklı yazısından alıntılıyoruz:

“30 yaşımda milletvekili.

İki yıl sonra Türkiye’de etkin bir politikacı.

Parti yöneticilikleri, Meclis görevleri, Hükümet üyelikleri...

Haksızlıklara, işkencelere karşı duruş...

Sanatı, sanatçıları sahipleniş...

Ulusaldan evrensele çağdaş Kültürün oluşması için çabalar...

Küçüklüğümden beri takip ettiğim, beğendiğim ya da karşı durduğum siyasilerle ‘siyaset’ yapma fırsatı... Hatta birlikte hükümet üyeliği...

Türkiye’deki faili meçhuller, Susurluk çeteleri ve darbelere karşı verdiğim amansız savaş!...”

Daha bir yığın övgü... “Haksızlıklara, işkencelere karşı duruş...” diyor kendisi için. C.A’nın ve kim bilir daha nicelerinin durumu göz önüne alındığında bu övgülerin bir anlam ifade etmediği aşikar.

Marx, *Louis Bonaparte’ın 18 Brumaire* adlı çalışmasında, “Nasıl özel yaşamda bir adamın kendisi hakkında düşündükleri ve söyledikleri ile gerçekte ne olduğu ve ne yaptığı birbirinden ayrılırsa, tarihsel savaşımlarda da, özel yaşamdakinden daha çok, partilerin sözlerini ve emellerini onların kuruluşlarından ve gerçek çıkarlarından ayırt etmek, kendileri hakkında düşündükleri ile gerçekte ne olduklarını birbirinden ayırt etmek gerekir,” diyordu.

İşte, özellikle son 30 yıl için Türkiye solunda ve solcuları üzerinde yapılması gereken budur. “Kendileri hakkında düşündükleri ile gerçekte ne olduklarını birbirinden ayırt etmek...”

FATİH ÇELEBİ

Büyüklere masallar...

Daha çok küçük ve masum olduğumuz zamanlarda, hani sistemin pislikleri tarafından kirletilmemişken, korktuğumuzda küçük bedenlerimizle annelerimizin eteklerinin ardına gizlenirken, her şeye mana vermeye çalışan yabancı bakışlara sahipken daha... Annelerimizden masallar dinlerdik ya, işte o zamanlarda... Anacığım da bir hikâye anlatırdı bana. Üzüm yiyen tilkinin hikâyesi...

"Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman iken, develer tellâl, pireler berber iken..." diye başlar, devam ederdi: "Üzüm bağlarıyla dolu diyarın birinde bir tilki varmış. Bu tilki her zaman bağlara dalar, köylülerin varı yoğu olan üzümleri yer, talan edermiş. Köylüler bu durumdan pek şikâyetçiymiş. Köylüler sözleşip, üzüm bağlarını korumak için nöbetleşmeye başlamışlar, ama nafile. Tilki bu ya, çevik ve kurnaz olduğundan her defasında bir yolunu bulup, bağlara ulaşmayı başarıyormuş. Köylüler bu durumdan artık yorulmuş ve pes etmiş. Bir gece aç gözlü tilki, yine tüm iştahıyla bağlara dadanmış. Yiyebileceğinden mislice üzümü midesine indirmiş. Sonra bir sancı, derken tilkinin midesi patlamış ve oracıkta ölüvermiş..." diye biterdi.

Tilkinin ölümü

Anacığım, şüphesiz bu hikâyeyi açgözlü olmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu öğretmek için anlatırdı. Ben de her defasında tilkinin akıbetine "Oh olmuş! Açgözlü tilki!" diye eşlik eder, sevinirdim tilkinin öldüğüne. En sevdiğim hikâye buydu. Çünkü kötü olan cezasını öyle veya böyle buluyordu. O zamanlar, "Tilkiler üzüm yer mi?" diye sormak aklıma dahi gelmemiş olsa gerek. Varsa yoksa açgözlülerin kötü olduğuydu aklımdaki. Aç gözlüleri sevmeyişim böyle başladı. Anacığımın masalı işe yaramıştı.

Hiç unutmam. Yine o zamanlardı. Sistemin, silahlarıyla bizi kuşatmadığı zamanlar... İnternet veya bırakın '3g'yi falan, cep telefonu dahi yokken, televizyonlar tüplüyken, emeğin sömürüsünün ne demek oluğunu bilmiyorken daha, toprakla oynamayı

sevdiğimiz, çamurdan yaş pasta yapabildiğimiz zamanlar... Bir gün teyzemleri ziyarete köye gitmiştik. Akşam saatleriydi, kapı çalındı. Eli silahlı adamlar eniştemi çağırıyordu. Meğer annemin masalındaki tilki, şu bizim aç gözlü tilki, teyzemlerin köyüne inmiş. Onu avlayacaklarmış. "Galiba üzüm yemeye geldi," diye düşünmüştüm.

Tilkinin masumiyeti

Çok sonraları ilkokula başladığımda annemin anlattığına benzer sosyal içerikli mesajlar veren *La Fontaine* masallarıyla karşılaştım. Karakterler yine aynıydı. Başrolde genelde her zaman ki o kurnaz ve açgözlü tilki vardı. Fakat bu kez kurbanları ya aptal kargaydı, ya da horoz... Tablo hep aynıydı, tilki çalıyordu...

Gel zaman git zaman, aklımın yavaş yavaş her şeye ermeye başladığı yaşlarımda masalların gerçek olmadığını, tilkinin vahşi doğada hayatta kalmak zorunda olduğu için mücadele veren, gayet masum bir hayvan olduğunu, hayatta kalmak için doğası gereği kurnaz olması gerektiğini öğrendim.

Biraz daha büyüyüp, büyüklerimizin tabiriyle 'tehlikeli kitaplar' okumaya meyil ettiğim ve hayatı tanımaya başladığım 15-16 yaşlarımda, karşılaştığım tablo masallardakinden farklı değildi. Bu kez konusu aynı, kahramanları farklı bir sahneydi karşımda duran. Açgözlü tilkilerin yerini, aç gözlü burjuvalar almıştı, sömürdükleri şeylerin sadece üzüm değil, işçilerin emekçilerin emeği, ezilen halkların kanı olduğunu ve doymak bilmez bir iştaha sahip olduklarını gördüm.

Tilkinin burjuva olanı

Güçlü olanın hayatta kaldığı vahşi doğa kanunları, sosyal toplumsal yaşamın kendisine uyarlanmıştı. Kurnaz tilki gibi, burjuvalar da hep çalıyor, talan ediyordu. Onunla savaş halinde olan işçiler, köylüler ise hep pes ediyordu. Aralarında ayakta kalıp direnmeyi başaranlar vardı ama yorgun düşen, pes eden diğerleri, boşuna uğraşmayın nasıl olsa bir gün kendiliğinden ölürse ölür diyorlardı. Tıpkı benim hikâyemdeki tilkinin akıbeti gibi. Ama ben onların kendiliğinden kaybetmeyeceklerini, örgütlü mücadele ile yenileceklerini okumuştum. Uzak diyarlardaki bazı ülkelerde başarılmıştı çünkü.

Bu tablo içinde cereyan eden olaylarla günümüze geldik. Bahsettiğim zaman dilimi içinde çocuk veya genç olanların yetişkin olduğu bir döneme... Bugüne baktığımızda sahnenin, başrollerin ve figüranların fiziki olarak farklı olduğu ortada. Burjuvalar, işçi sınıfı, köylüler, emekçiler, yoksul ve ezilen halklar... Ve tabii, kendiliğinden ölmeyen ve yok olmayan açgözlü, kurnaz, doyumsuz, acımasız, sermaye düzeni.

Tilki sorusu

Yani, kısaca anlatılan bizim hikâyemiz! Bu hikâyeyi dinlemeye devam etmek de, dinlemeyi reddedip kendi hikâyemizi yazmak da bizlere bağlı. Ama bu hikâyede benim sormayı unuttuğum bir soru var. Eğer sizin de sormak istediğiniz bir soru varsa fazla geç kalmadan ilgililerine sorun.

İşte benim sorum:

Tilkiler üzüm yer mi anne?

❍Sayı 49, Ekim 2010, Aylık süreli yayındır ❍Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. ❍İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ❍Yazıişleri Müdürü: Hakan Gülseven
❍Müessese Müdürü: Ali Yavuz ❍Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ❍Faks: 0212 245 38 06 ❍Abonelik: 0212 292 95 65 ❍Baskı: Leman Matbaası-İstanbul.
Tel: 0212 858 00 93 ❍Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. ❍Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul
www.red.web.tr

HAKAN SOYTEMİZ

Sinir düğümüne dönüşmüş beyinler

Yazarımız Hakan Soytemiz, artık herkesin malumu olduğu üzere, Hanefi Avcı'nın 'cemaat' hakkındaki ifşaatlarını susturmak için alelacele düzenlenen operasyonda gözaltına alındı ve ardından, farklı siyasi parti ve gruplardan 12 kişiyle birlikte cezaevine kondu. Hakan Soytemiz, bugüne dek dergimize yolladığı imzalı ve imzasız yayınlanan yazılarında, ülkedeki yeni dönem gelişmeleri içinde 'cemaat'in rolüne değiniyor, yükselen tehdide karşı uyarılarda bulunuyordu. Umuyoruz, önümüzdeki dönemde cezaevinden de bize yazılarını ulaştırabilecektir. Bu sayımızda, Hakan Soytemiz'in Mart 2010 tarihli **RED***'in orta sayfasında yayınlanan uzun yazısından bir bölümü, konunun güncelliğini de dikkate alarak tekrar yayınlıyoruz...*

Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) bağlamında ülkemize gerekli olan siyasal yapı, ılımlı bir İslam modeliydi. **Namazını kılan ama elinin değdiği her şeyi satmaktan utanmayacak, emperyalizme hizmette kusur etmeyecek kadrolar sağdan-soldan toplanarak bir araya getirildi ve AKP kuruldu.** Uyduruk bir şiir okuma bahanesiyle yaratılan mazlum ve mağdur edebiyatı, bu edebiyatı pek seven emekçi halkımızda karşılığını hemen buldu. Yaşanılan ekonomik kriz ise, mevcut siyasi partilere olan güvensizlik ortamında AKP'nin kurtarıcı misyonuna su taşımaya yetti. Deniz Baykal'ın Beykoz görüşmesinde olur vermesiyle GOP'un eşbakanı Tayyip Erdoğan'ın siyasi yasağı kaldırılarak, AKP ilk seçimlerde tek başına iktidar yapıldı.

Ilımlı İslam

Türkiye'nin yeniden yapılandırılmasında temel slogan 'ılımlı İslam' modeli olunca (IQ testi yapmaya bile gerek duyulmayan Bush, milletin meclisinde bu tarifi açıkça yapmıştı), eşbaşkan da bulununca, geriye Fethullah örgütünün devreye girmesi kalmıştı. Yıllardır devlet içinde yuvalanmış kadrolar harekete geçti ve yeniden yapılandırmanın sürecini başlattılar. 28 Şubat sürecine müteakip ABD'ye yerleştirilen Fethullah Gülen'in AKP'ye destek vermesi ise yeniden yapılanma planının bir parçasıydı.

Buraya kadar söylediklerimiz, aslında olanı anlama açısından bir altyapı sunmak içindir. Bugün olan ise, devletin siyasal yapısının yeniden yapılandırılmasında karşıdevrimci Fethullah Gülen hareketinin iktidarlaşmasıdır. Yeni ve anlamamız gereken bir durumdur...

ABD'nin yeni silahı

İslami cephede duran mevcut yapılanmalar içinde yeni sürece en uygun hareket Futhullah Gülen hareketidir. Çünkü hem radikal İslam'a karşıdır, hem de ABD politikalarının İslam coğrafyalarına demokrasi getireceğini vaaz edecek kadar ABD yanlısıdır. Ayrıca üzerinde yükseldiği sermaye yapılanması açısından da iktidarlaşma sürecinde ihtiyaç duyulan desteği alabilecek tek yapıdır. 12 Eylül'ün en sıkı destekçilerinden biridir. Ve orduyla radikal İslam türü bir gerginliği yoktur. Bakın, 12 Eylül'den bir ay sonra *Sızıntı* dergisinde darbeyi nasıl selamlamış Fethullah Gülen:

"Karakol, sükûnetin, huzurun ve emniyetin remzidir (arkasına sığınılan şey. H.S). Ondaki düzen, huzur ve orada gözlerin uyanık oluşu, umumî emniyet ve muvâzenenin (denge) en büyük teminâtıdır. Ondaki kargaşa ve bunalımlar ise, arkasındaki topluluklar için en büyük felâkettir...

Ve işte şimdi, binbir ümit ve sevinç içinde, asırlık bekleyişin tulûu saydığımız, bu son dirilişi, son karakolun varlık ve bekâsına alâmet sayıyor; ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, istihâlelerin son kertesine varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz." (*Sızıntı*, Ekim 1980)

'Hocaefendi'nin ne demek istediğini anlayabilmek için, söylediklerini Türkçeye çevirmek gerek tabii. Malum 'Hocaefendi' tedrisatından geçmeyenlerin anlaması zor bir dil bu. Şöyle diyor:

"Devlet, rahatlığın, huzurun ve güvenliğin arkasına sığınılan yerdir. Ondaki düzen, huzur ve orada gözlerin uyanık oluşu, genel güvenlik ve denge en büyük garantidir. Ondaki kargaşa ve bunalımlar ise, arkasındaki topluluklar için en büyük felakettir...

Ve işte şimdi, bin bir ümit ve sevinç içinde, asırlık bekleyişin doğuşu saydığımız bu son dirilişi, son devletin varlık ve geleceğine işaret sayıyor; ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, değişimlerin son aşamasına varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz."

Karşıdevrim yapılanması

Bu anlamda, **Fethullahçı siyasal yapılanma, 12 Eylül askeri darbesiyle geliştirilen, Anadolu'nun gerici tefeci-tüccar sermayesinin desteklediği, CIA marifetiyle büyütülen, emperyalizmin işbirlikçisi ve halk düşmanı bir yapılanmadır.** Bu örgütlenme, hiç kuşkusuz, emekçilerin devrimci mücadelesiyle dağıtılması gereken bir karşıdevrim yapılanmasıdır.

Fethullah Gülen, ilkokulu dışarıdan bitirmiş, birkaç yıl Arapça eğitimi almış, sıradan bir cami müezziniyken, nasıl olduğu bizce malum süreçlerden geçirilerek, önce vaizliğe, sonra 'hocaefendi'liğe ve oradan cemaat liderliğine yükseltilmiştir. Ülkemizdeki gazetecilerin, akademisyenlerin, işadamlarının, şarkıcı-türkücü-artist takımının, devlet yöneticilerinin neredeyse tamamı tarafından iltifatlara boğulmuştur. Siyonist Yahudi Lobilerinden Papa Hazretlerine, Masonik mahfillerden dış güdümlü siyasilere, gizli merkezlerden kirli örgütlere kadar görüşmediği kişi ve kurum kalmamıştır... Fethullah Gülen'in ve hareketinin, ülkemizde karşı-devrimin yeniden yapılandırılmasında oynadığı rolü es geçmek, olsa olsa politik kabızların işi olabilir.

Gülen örgütünün elinde biriktirdiği güç, bütün ülkenin gündemini belirleyebiliyor. Bir yandan, medya destekli işletilen yargı süreçleri ve eğer Fethullahçı değilseniz, saçmalığını anlamakta zorlanmayacağınız iddianamelerle, yalnızca devletin eski ulusalcı-Kemalist kanadına yönelik değil, devrimcilere karşı da yürütülen temizlik harekâtları, diğer yandan, işçi sınıfının mücadelesini baltalayacak politikaların hayata geçişinin kolaylaştırılması...

Teknolojinin geldiği ve Orwell'in *1984*'ünü gerçek kılan boyutu dikkate alınarak, Darwin'in yanlışlığını ispatlamak istercesine sürekli 'risale'ler okumaktan sadece bir sinir düğümüne dönüşmüş Fethullahçı beyinlerin, CIA bağlantısı açık olan yöntemlerle yarattıkları senaryolar ve bunların ülkedeki yeni hegamonya yapılanması iyi degerlendirilmelidir.

Karşımıza 'cemaat' yapılanması olarak çıkan emperyalist işbirlikçisi İslamcı tefeci-tüccar sermayenin ve bir bütün olarak 'cemaat' örgütlenmesi tarihsel olarak imha edilmeksizin, Türkiye'nin yoksul halkının geleceği hep daha karanlık olacaktır. Başka deyişle, tarikatlar koalisyonu etrafındaki siyasallık, bunların devlet örgütlenmesi içindeki etkinliği tasfiye edilmeden, bu geri ve gerici sosyalliği besleyen uluslararası ve yerel finans kapitalizmi yok edilmeden, ülkemizin toplumsal gelişiminin önü tıkalı kalacaktır. Bu ise, elbette bir devrim ve işçi iktidarı meselesidir...

İşçi sınıfının iktidar mücadelesinin bugün en somut politik görevi ise, tefeci-tüccar sermayeye yaslanan, gerici ve işbirlikçi Fethullahçı karşıdevrim yapılanmasına karşı, toplumsal ölçekli devrimci bir mücadeleyi yükseltmektir...